

Oligarşinin
iktidarında
bunlar var:

Liseliye İŞKENCE!

İşçiye KÖLELİK!

Kürt'e PİŞMANLIK!

Tutukluya ÖLÜM!

Çözüm:

halkın BİRLİĞİ,
halkın MÜCADELESİ,
halkın İKTİDARI!

Ekmek ve

Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 62 / Tarih: 25 Mayıs 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail: info@ekmekveadalet.com

Feda savaşçısı
Şengül AKKURT
şehit düştü...
Şengüller
yollarına devam
edecek!

Kahramanlar Tükenmez!

Tecriti Kaldırın!

Katliam Medyası

Katliam alkışçısı Hürriyet
Kontra yayıncısı Zaman

Kölelik Yasası

AKP, sermayenin safında
olduğunu kanıtıyor...
Sendikalar zevahiri kurtarıyor!

Milliyetçilik

"İşgal İyidir!"
Bu çizgide, ulusal
çıkarlar yoktur!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Bizdik 107 tabuttaki

ricayla, minnetle değil, ölümlerimizle istiyoruz haklarımızı

Direniş bininci gününü tamamlamak üzere. 2,5 yılı aşkın bir süredir çözülmedi sorun. Çözmedi iktidarlar. Ama sorun çözülecek; er ya da geç! Bunu ne şu veya bu bakanın hüsnü niyetine, ne sivil-asker arasındaki çelişkiye ne de başka bir şeye değil; sadece ve sadece direnişin ve mücadelenin gücüne dayanarak söylüyoruz.

Kimi artık "direniş kendilerini çok yorduğu(!)" için, kimi gerçekten vicdanen ölümlere üzüldüğü için, kimi haklar ve özgürlükler sorumluluğuyla "çözüm" için kafa yoruyor.

Kafa yoranlar, direnişe dair düşünenler unutmamalıdır ki; ne 19 Aralık, ne o günden bu yana süren pervasızlık, bir "iyi niyet-kötü niyet" meselesi değildir. Bu bir mücadeledir. Emperyalizmle halkların mücadelesi. Emperyalizmin sömürgesi

olmaya devam edelim diye her türlü muhalefeti yok etme politikası izleyen işbirlikçilerle devrimcilerin mücadelesi. Amerikancılarla vatanseverlerin mücadelesi. Tüm dünyayı köleleştirmek isteyen imparatorluk politikalarıyla, haklar ve özgürlüklerden yana olanların mücadelesi. Çok çeşitli açılardan tanımlayabilirsiniz bu mücadeleyi. Ama mücadele olduğunu reddedemezsiniz. Mücadelenin kurallarıyla soruna bakılmadığında ise, çözümün yakınına bile yaklaşılmaz.

Diyaloglar, diplomatik girişimler, düzen güçleri arasındaki çelişkilerden yararlanma; Bunların hiçbirini reddedilemez; ama hiçbirini de mücadelenin kendisi yerine konulamaz. Hak ve özgürlüklerin sadece ve sadece böyle kazanılabileceğini düşünenler, mücadeleye inananlar, halkın gücüne, direnişin gücüne inananlardır.

İnanmayan, 107 tabuta baksın. Orada ölümleri değil, yenilmeyen iradeyi görecektir. Orada ölümü değil, kavgayı görecektir. İnanmayan, alınımdaki kızıl bantlarda simgelenen inanca baksın. İnanmayan, inanacaktır.

ÇAĞRI DUYURU

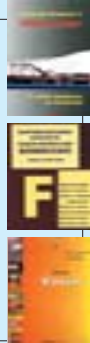
Cezaevleri Direnişleri : 3 Ulucanlar

Hapishanelerde Sağlık ve Yaşam Koşulları KURULTAYI

F Tipleri Gerçeği

100 Sayıda - 2

100 Sayıda Vatan -CD ekiyle birlikte-

Mahkemelere Katılalım

Yunus Güzel'in İşkencede Katledilmesi Davası

Mahkeme: Fatih 5. Asliye Ceza Mahkemesi
Duruşma tarihi: 28 Mayıs 2003
Duruşma saati: 09.30

Armutlu Katliam Davası

Mahkeme: İst. 6 Nolu DGM
Duruşma tarihi: 30 Mayıs 2003
Duruşma saati: 09.35

Gençlik Mahkemesi

Mahkeme: İst. 6 No'lu DGM
Duruşma tarihi: 2 Haziran 2003
Duruşma saati: 09.30

Bu hesap sizin için!

**Gültekin,
Uğur,
Şengül....**

**Adaletsiz
kalmasın
diye bu
topraklar!**

Düşen her direnişçi, direnişin böylesine büyüklüğü hesap sorma isteğini sürekli büyüttü.

Halkımızın daha büyük bir açlık ve sefaletle mahkum edilmesi, ABD saldırılarına karşı Irak halkının direnişi ve sürekli büyüyen Filistin direnişi, öfkemi, kinimi ve coşkumu arttırdı.

Zafere olan büyük inancımın bütün yoldaşlarımı özlemle kucaklıyorum.

Halk Kurtuluş Savaşının ölümsüz kahramanları şehitlerimize selam olsun.

İçerde dışarda direnen tüm yoldaşlarıma selam olsun.

Özgürlüğe, eşitliğe, ekmeğe ve adalete susamış **halkımız için**, en büyük değerlerimiz **şehitlerimiz için**, her türlü saldırıya karşı direnişi sürdüren **yoldaşlarımız için**, **Parti-Cephe ve Önderliğimiz için...**

canım kanım feda olsun.

... Bin canım olsa, hepsini bu uğurda feda ederdim.

Şengül Akkurt

EkmeK Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

EkmeK ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışları Müdürü: Ali Erçan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkilap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akcağaç Yürütme: Odenwaidstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906892 0049 221 6906893
Faks: 0049 221 6906894
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: ÇAM Bulvarı Ömer İğhan Kat: 6 Daire: 151 Kızılay Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Batı: Bayrak Cad. 5/5 İş Hanı Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatara Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey
İzmir: Hıpa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-faks: 0 468 351 42 08

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı No: 31/501 Konya Tel-faks: 0 232 440 27 96
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Saklıo Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79 Tel-faks: 0 262 332 41 70
Malatya: Dabakhanı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mardin: Kiremitçane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13
Samsun: Talimhane Cad. Bozokçay İş Hanı Kat: 3/42 Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kurduşçiler cad. Dedeoğlu sokak Postalar İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0482 322 20 88
Trabzon: Geccepa Cad. Oluşuğu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

İçindekiler

- 3... *Kahramanlarımız var!*
5... *Şengül AKKURT*
6... *"Katliamcı iktidardan hesap soracağım"*
8... *Hayır, Var!*
9... *Feda savaşçısı Şengül AKKURT Anadolu topraklarının bağrında*
10... *Canım Kanım Feda Olsun*
12... *AKP, tekelci patronlar ve IMF Partisi...*
14... *Türkiye'de bu ilk kez olmuyor*
17... *Genelkurmay kendini anlatıyor*
19... *107 tabutun önünde Cemil Çiçek övgüleri!*
20... *Tabutların altındaki omuz direnişin dışarıdaki soluğu onlardı*
21... *F tipi tehdidi*
22... *Utanamazlar*
25... *Hapishanelerde Nazi-ABD modeli*
26... *İşgal iğidir*
30... *Irak'ı biz yöneteceğiz*
32... *Bir tır dolusu yanmış, parçalanmış ceset gördük*
34... *Yeni Dünya Düzeni'nde ABD merkezli yargı*
35... *Gerçeğin zamanı*
37... *Yıktırmayacağız...*
38... *AB'ye uyum yasaları değil, Halk için yasalar!*
40... *Asın Bizi*
42... *AKP'nin kimliği Amerikancılıktır*
44... *Direneceğiz; Sonuna, sonsuza, sonuncumuza kadar direneceğiz!*
46... *İşçiye saldırı var...*
47... *Demokraside ve ittifaklarda netleşmek*
48... *Kahramanlar ölmez*
49... *Köyün delisi*

Amerika ve işbirlikçilerinin karşısında **KAHRAMANLARIMIZ VAR!**

Kahramanlarımız var; hücrelerde yüzlerce gün eşsiz bir sabır ve tahammülle açlığı ve zulmü altettiler. Kahramanlarımız var; bedenlerini tutuşturup, insan bedeninin tanık olabileceği en büyük acıları göze alarak zulmü durdurun diye haykırdılar. Kahramanlarımız var; düzenin sunduğu özgürlükleri reddedip, ölüm yatağına yattılar; tecrite son verin diye! Anlamadı düzen. Anlamadı emperyalizmin "terör, şiddet" demagojisiyle kafaları bulanalar. Ve kahramanlar çıktı ortaya; bedenlerini bombaya dönüştürüp can verirken can aldılar; ve direnme haklarını gün gün eriyerek kullananlarla aynı şeyi söylediler: Zulmü durdurun, tecrite son verin!

Bizi imha etmek isteyenler, Amerika ve işbirlikçileridir. Ülkemizi Amerika'nın eyaleti, Avrupa'nın pazarı yapmak isteyenler bunun için bizi yoketmek istediler. Açlığı, işsizliği, yoksulluğu, adaletsizliği, eşitsizliği bir kader gibi halkımıza kabul ettirebilmek, boyun eğdirebilmek için bizi yoketmek istediler. Düzenin bekası demek, devrimcilerin yok edilmesi demektir. Bizi imha etme noktasında 12 Eylül cuntasının veya ANAP'ın, veya DYP'nin, RP'nin, DSP'nin, CHP'nin, MHP'nin veya AKP'nin hiç bir farkı yoktur. Çünkü hepsi aynı işbirlikçilik suçunun failleridir. Emperyalizmin politikalarını bizi katlederek uygulayan tetikçilerdir. AKP iktidarı, Sami Türk'ün katliamcılığını, yalan ve tehditlerini sürdürmekten başka bir şey yapmamaktadır. Riyakarlıktan, Amerikancılıktan başka bir şey bilmemektedir. 33 yıldır katlediyorlar bizi. 33 yıldır infazlarla, katliamlarla imha politikasını sürdürüyorlar. Son üç yılda, sadece hapishaneler cephesinde yüzü aşkın insanımızı katlettiler. Pervasızca tecrit ve zulüm politikasında ısrar ediyorlar.

Onların karşısında kahramanlarımız var. Amerikancılar, Amerikanca konuşan ve düşünenler, bütün beyinleri ve hücreleri onlarla dolu olanlar, devrimcileri katletmekten başka hiç bir becerileri ve başarıları olmayanlar, ölümlerin sorumlusudurlar. Bizim kahramanlarımız bunlara karşı mücadele ediyor. Söyledik; bizi katletmekle yokedemezsiniz! Söyledik; genç yaşlı, kadın erkek, çocuklarımız, çocuklarımızın çocukları, direnmeye devam edeceğiz! Çünkü, bizi, devrimcileri, devrimci hareketi vareden bu ülkedeki sömürü ve zulüm düzenidir. Bizi biz yapan, bizi solun diğer kesimlerinden ve renklerinden ayırdeden ise; bu objektif temel üzerinde, sömürü ve zulme karşı "kurtuluşa kadar" savaşma kararlılığına ve inancına sahip olmaktır.

F tipi hapishanelere, tecrit zulmüne karşı, devrimciler kendi canlarını ortaya koydular. Dünyanın her yanında, direnişler tarihinde "pasif" bir eylem biçimi olarak adlandırılan bu direnişimiz, Türkiye tarihinin en büyük hapishane katliamıyla kırılmak istendi. Katliamcılar, "onları kendi terörlerinden kurtarıyoruz" saçmalıklarıyla, "örgüt hapishanelerden yönetiliyor" masallarıyla kendilerini mazur göstermeye çalıştılar. Örgüt hapishaneden de yönetilir, uzaydan da; mesele bu mudur; o örgüt niye var, ne diyor, ne istiyor; 19 Aralık da içinde olmak üzere, katliamlarla, infazlarla gerçekte tartışılmasını istemedikleri budur. F tipi meselesi sadece bir hapishane meselesi değildir. Ölüm orucu meselesi, sadece bir eylem meselesi değildir. Bu ülkenin, halkın kaderi ve geleceği üzerine bir mücadele sürüyor.

Daha 19 Aralık'ta, dünyanın en "pasif" eylem biçimiyle direnen tut-

sakları katledenler, şiddetin koşullarını da yaratmışlardır. Yaklaşık üç yıldır, tecrit zulmünü sürdürmeleri ise, şiddeti kaçınılmazlaştırmıştır.

Bizi susturmak, yoketmek için katliamlar, baskılar, yasaklar, sansürler uygulayanlar, susturulmamızı suskunlukla seyredenler, suçludurlar. Ölümü biz getirmedi. Şiddeti biz getirmedi. Şiddeti getirenler “*ya benden yana, ya bana karşı*” diyen Bushlar ve onların işbirlikçileridir. IMF’yi ülkemize getirenlerdir. Ülkemizde kontrgerillayı kuranlardır. F tiplerini yapanlardır. IMF yalnız ekonomi politikalar değildir; örgütlenme yasakları, sendikasılaştırma, baskı, terör, F tipleridir. Devrimcilerin yokedilmesidir. Her IMF paketinin “yazılı olmayan” maddesidir bu. IMF anlaşmalarını imzalayan, F tiplerini yapan iktidar, Genelkurmay, Adalet Bakanlığı, medya; 107 tabutu omzumza yükleyen katliamın sorumlusu bunlardır.

Susanlar, ölüm orucu gibi bir eyleme bile “*demokratik değil*” diyenler de sorumludur. İktidarın “*onları kendi teröründen kurtarıyoruz*” saçmalığından hiç farkı olmayan “*ölüm orucu da şiddet eylemidir*” teorilerinin sahipleri de sorumludur. Şiddeti görmemiş bunlar. Şiddeti yaşamamışlar.

Zalimin zulmü karşısında, halkın kahramanları var. Fidanları, Sevgileri, Zehraları, Gültekinleri, Şengülleri var. Güneşi ve geleceği, kahramanlarımızla birlikte

“Ben de gördüm o kahramanları, ben de onlarla güneşe giden köprüden geçtim! Ben de içtim toprak çanaklarda güneşi. Ben de söyledim o türküyü!” diyebilenler zaptedecek.

Öyle olduğu içindir ki, tutsaklar, gaz bombalarıyla boğulurken, alev makinalarıyla yakılırken onlar “sağduyu” çığırkanlığı yapıyordu. Öyle olduğu için, hücre işkencedir sözleri onlar için bir şey ifade etmiyor, tecrit zulmü altındakilerin iradesini, kararını bile hiçe sayarak her vesileyle “bırakın” diye karşımıza çıkıyorlardı. “Bırakınca” ne olacaktı; ona hiç bir cevapları yoktu. Ne olacağını sorun ettikleri de kuşkuluydu.

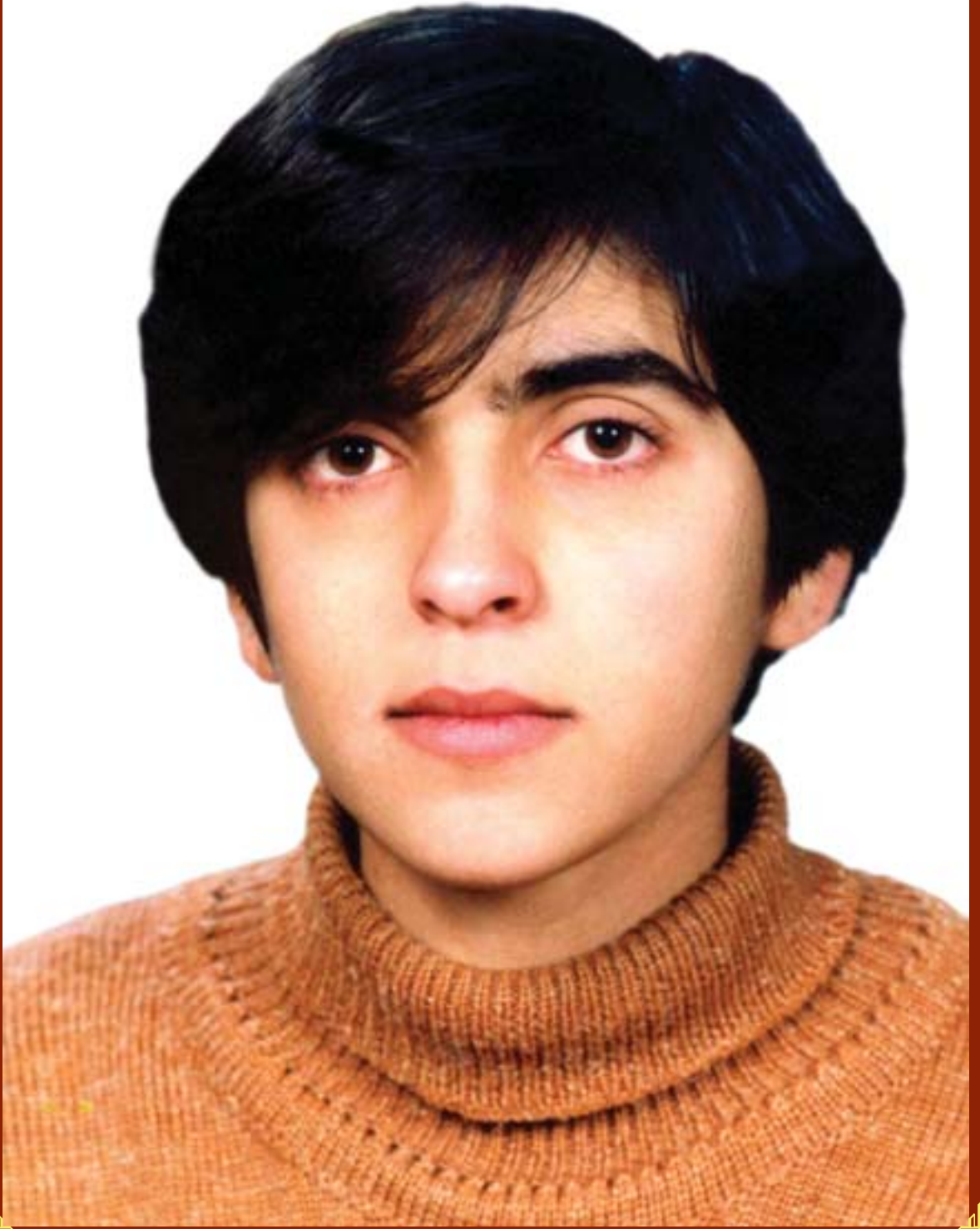
Biz 2,5 yıldır ölürken kimi hiç bir şey demeden sustu, kimi “gündemimiz değil” diyerek sustu. Şimdi soruyoruz herkese; Susmak neyi halletti? Sadece “*direnışı bırakın*” diyenler ne elde etti? “*Başka yollar var*” diyenler hangi yolda bir adım attı. Hesabını vermek zorundadırlar. Böyle bir gündem yok diyenler, oligarşiyle aynı ağızdan konuştular. Cemil Çiçek de “Avrupa denetledi, bir sorun yok” diyor. Böyle konuşanlar, zımmen F tiplerini onaylamışlar-

dır. Bunun hesabını vermek zorundadır onlar da.

Devlet, ya da onunla uzlaşma içinde olmayı temel politika belleyen herkes; anlamış, görmüş olmalıdır ki, bizim yokedilmemiz, tasfiye edilmemiz, belimizin kırılması, beynimizin dağıtılması üzerine yapılan tüm hesaplar boşunadır. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bizim olmadığımız bir Türkiye’de istedikleri gibi at koşturacakları hayali de, düzen solunun bizim olmadığımız bir Türkiye’de sivil toplumculuk oynayacakları hayali de, boştur. Anadolu topraklarında Şengüller tükenmez. Şengüller’in tükenmediği bir ülkede, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi yokedilemez. İmhaya karşı her biçimde, her alanda direneceğiz. Devrim idealimizi ve iddiamızı her koşulda savunacağız. Ve doğabilecek tüm sonuçların sorumlusu da devrimciler olmayacaktır.

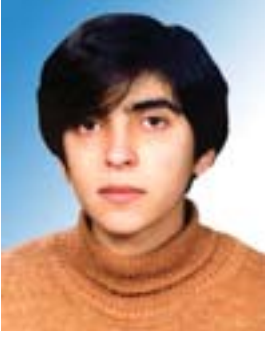
Hapishanelerinden durmaksızın tabutların çıktığı ülkede, bombalar da patlar. Düzenin sağlamadığı adaleti halk kendi sağlar. Her bomba, kurşun sesinde aynı nakaratları tekrarlayan “terör demagojisi” korosunun da, “komplo teorisyenleri” korosunun da söyleyecek bir şeyi kalmamıştır. Şengül Akkurt’un hedefine ulaşmayan, ama hedefini herkesin bildiği eylemi karşısında hala “terör” demagojisi yapanların, “metroyu mu bombalayacaklardı” diye saçmalayanların, “PKK-DHKP-C” çelişkisi yaratmaya çalışan basitliklerin, Şengül Akkurt’un kimliğini tesbit ettikleri halde, başka isimleri, resimleri açıklayarak bulanık suda avlanmaya çalışanların acizliği gözler önündedir. Tüm bu kesimlerin Türkiye’nin, halkın sorunlarına dair söyleyebileceği bir şey yoktur. Gerçek, çok çıplaktır. Şiddetin, mücadelenin nedenleri, kimse için sır olmayacak kadar açıktır.

Bu savaş Amerika’ya ve işbirlikçilerine karşıdır. Bu savaş “demokrasi getiriyoruz” deyip halkı katledenlere, sömürenlere karşıdır. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşındır. Bu “gündemi” yok sayanlar, bağımsızlık, demokrasi savaşını yok sayanlardır. Yok sayanların izlediği politika, esas olarak, kendilerini yok etme politikasıdır. Zulümle, işbirlikçilikle, ve suskunlukla yokettikleri kendileridir. Biz yeni bir Türkiye’yi varededeğiz. Kahramanlarımız, Şengüller ise, özgürlük ve adalet savaşçıları olarak, en cüretkar ve en fedakârlarımız olarak, bağımsız, demokratik, sosyalist bir Türkiye’nin yaratıcıları olarak yerlerini alıyorlar tarihte.

Şengül AKKURT

2003 Feda şehidi

◆ **Tecritin kaldırılması için!**

◆ **Baskı ve zulme son verilmesi için!**

“Katliamcı İktidardan Hesap Soracağım”

Feda savaşçısı **Şengül Akkurt**, 20 Mayıs'ta Ankara Kızılay'da bir feda eyleminin hazırlığını yaptığı sırada meydana gelen patlama sonucu şehit düştü.

Cephe Basın Bürosu tarafından aynı gün yapılan açıklamada, patlamanın Şengül Akkurt'un hedefine ulaşmadan önce meydana geldiği belirtildi. “Feda Savaşçıları Tükenmez! Şengüller Yollarına Devam Edecek!” başlığını taşıyan 302 No'lu açıklamada şöyle deniyordu:

“Hedefine henüz ulaşmamıştı yoldaşımız. Teknik bir engel, onun hedefine ulaşmasına engel oldu. Ama ‘hedefte’ olduğunu çok iyi bilenler, o patlamayla sarsıldılar yine. Bir korku bulutu sıyrıp geçti yüreklerini...”

Gerçekten geçti mi? Bunun cevabını biz değil, bu eylemleri kaçınılmaz, zorunlu hale getirenler verecek...”

“Hedef” Neresiydi?

Burjuva medya, Kızılay'daki patlamanın ardından hedefin neresi olduğuna dair spekülasyonlara başladılar. Kızılay Ankara'nın göbeğiydil! ‘Devlet’ oradaydı. Ama burjuva basın, devrimcileri karalamak için “hedef acaba metro muydu?” gibi spekülasyonlara başvursa da, devrimci hareketin eylem anlayışı, çizgisi çok iyi bilindiği için bu spekülasyonları itibar görmedi.

Hedef neresiydi, bunu elbette yalnızca feda savaşçısı ve örgütü bilebilirdi; ama amaç neydi, bu çok açıktı, bunda gizli saklı bir şey yoktu:

Açıklamada bu sorunun cevabı şöyle veriliyordu: “Feda savaşçısı Şengül Akkurt, Amerika'nın ve işbirlikçilerinin uyguladığı imha politikasının, tecrit zulmünün, 106 şehidimizin hesabını sormak için çıkmıştı yola.”

Zulmeden tüm kurum ve kişiler girer bu kapsama. Bundan ötesini isteyen istediği biçimde yorumlayabilir elbette.

“Tecrit kalkmalıdır. Kaldırmayanlar, her türlü şiddetin sorumlusudur.”

Amerika, Avrupa emperyalizmi ve işbirlikçi-

leri, kendilerinin eyaleti haline dönüştürülmüş bir Türkiye istiyorlar. Yoksullaştırıyorlar, aç, işsiz, evsiz bırakıyor ve sömürülenler isyan etmesin diye katlediyorlar, F tipleri yapıyorlar.

Ama yanıldıkları bir nokta var: Aç, adaletsiz bırakılan halk, bu halkın devrimcileri, kabul etmiyorlar böyle bir Türkiye'yi.

Açlığa, bağımlılığa, baskıya karşı çıktılar, katledildiler. Aç bırakılanların, zulmedilenlerin seslerini duymak istemedi düzenin sahipleri. Oysa bu ses bastırılamazdı. Şengüller, bu sesi duyurmanın bir yolunu bulacaktı:

“Sorunu çözün dedik defalarca. Tecrite son verin dedik. Her ölümümüzle bunu haykırdık.

Kahramanlarımız ölmesini bildikleri gibi, hesap sormasını da bilirler.

Çözmeyenler, onlarca, yüzlerce Şengül'ün ortaya çıkacağını bilmelidirler. Bu eylemimizin hedefine maddi olarak ulaşamamış olması bir şeyi değiştirmez. Şengüller yollarına devam edecektir. Feda Birlikleri tükenmez. Yüzlerce feda birliği doğacak bu topraklardan.

Tecrit kalkmalıdır. Kaldırmayanlar, her türlü şiddetin sorumlusudur. Şehitler vermeye de, hesap sormaya da devam edeceğiz, bunun sorumlusu biz olmayacağız.”

Bir tutsak yakınıydı Şengül. Ablası halen tutsaktır. 19 Aralık katliamını yaşamıştır. Şengül Akkurt da tutsaklığı yaşamıştır, işkenceyi bilir. Ve o bir **devrimcidir**. Tecrit zulmünden hesap sormak için fazlasıyla nedeni vardır.

Şengül'ün son sözleri, direnişin ve eyleminin meşruluğunu anlatıyor:

Feda savaşçısı Şengül Akkurt, bıraktığı son mesajında, “**terör**” demagojilerine de, “*her türlü şiddete karşıyız*” nakaratlarına da hayatın içinden somut, tartışılmaz bir cevap veriyor. Herkesin kulak vermesi gereken sözleri şöyle Şengül'ün:

“Şimdiye kadar, ölmeyin diyenler, silahlı eylem yapmayın, demokratik mücadele edin diyenler susuyordu. Susuyor ve hiçbir şey yapmı-

yorlardı. İktidar öldürmeye devam ediyordu.

Sustuk... Uzun süre sustuk... Sadece yaşamlarımızı ortaya koyarak sürdürdük direnme savaşımızı... Düşmanlarımız suskunluğumuzu za-yıflık, güçsüzlük olarak yorumladılar. Ahlaki ve siyasi hiçbir değeri kalmayanlar ise suskunluğumuzu, sadece yaşamlarımızı ortaya koyarak susuşumuzu anlamak istemediler. Ve bu tavırlarıyla bizi şiddete karşı şiddet uygulamaya mecbur ettiler. Nasıl ki iktidar katliamı devam ettirdiyse, insanlarımızın ölmesine göz yumduysa suskunluğumuzun da böyle süreceğini düşündüler. Şiddete karşı şiddet kullanmayı biz tercih etmedik. Bunu bugüne kadarki tavrıyla AKP iktidarı tercih etmiştir... İşte bu nedenlerden dolayı artık misilleme hakkımızı kullanıyoruz. Şiddete şiddetle cevap vereceğiz. Bu yolu tercih eden biz değiliz. Bu yolu işbirlikçi AKP iktidarı tercih etmiştir ve sonuçlarına da katlanacaktır.

Katledilen 106 yoldaşımızın hesabını sormak için... Tecritin kaldırılması için... Baskı ve zulme son verilmesi için... Yaşamımı ortaya koyarak katliamcı iktidardan hesap soracağım.

Yaşatmak için, Ülkem ve Halkım için canımı vereceğim.

Can verirken can da alacağım..."

302 No'lu açıklamada, Şengül Akkurt'un bu sözlerini tamamlayan şu satırlar dikkat çekiyor: "Suskunluğumuzu tükendiğimize yoranlar,

suskunluğumuzu amaçlarımızdan vazgeçtiği-mize yorumlayanlar, kimse yanılmasın. Susma-dık. Sustuğumuzu sananlar, ölümlerimizle söy-lediklerimizi duymayanlardır.

İnançları, düşünceleri uğruna ölebilenler, aynı uğurda öldürebilirler de.

İktidar ve düzen güçleri, içeride ve dışarıda ölüm orucu direnişçilerinin "kendilerinden baş-ka kimseye zarar vermeyen" bir eylem biçimini tercih etmelerinin nedenini anlayamadılar. An-layamadıkları gibi, oligarşi bu eylemi bile adeta "terör eylemi" sayarken, kimi "sol" çevreler de, tam bir gafillik içinde "şiddet" eylemi saydılar. ... Bize yalnız "ölme" seçeneği bırakanlar, ölme-nin de çok çeşitli biçimleri olduğunu asla aklın-dan çıkarmamalıdır.

Feda eylemleri halkların bu zorbalık karşısın-da geliştirdiği bir "ölme" biçimidir. Feda, halkla-rın yaşama ve yaşatma eylemidir."

"33 yıldır üstlendiğimiz misyonu sürdürece-ğiz. F tipleri Amerika'nın imha politikasıdır. Ka-bul etmeyeceğiz. Bu topraklardan umudun, ba-ğımsızlık düşüncelerinin sökülüp atılmasına izin vermeyeceğiz. Her biçimiyle direneceğiz. Bunu herkes böyle bilmeli.

F tiplerinde ölüme yatan yoldaşlarımızla, Amerika ve işbirlikçilerinden hesap soracak fe-da savaşçılarımızla, hayatın her alanındaki dev-rimci militanlarımızla bu savaşı sürdüreceğiz."

Sayı 62

7

25 Mayıs 2003

ANADOLU TOPRAĞININ TÜKENMEZ FİLİZLERİ: ŞENGÜLLER...

Cephe tarafından yapılan açıklamada Şengül Akkurt'un geçmişine, mücadele süreci-ne ilişkin şu bilgiler yer alıyor.

18 Mayıs 1977'de Malat-ya'da doğdu. Şehit düştüğün-de, 27 yaşına henüz girmişti. Asıl memleketi Adıyaman'dı.

Adıyaman'ın Ovi Sipi (Türkçeleştirilmiş adıyla Aksu köyü) köyündendi.

Liseyi Malatya Gazi Lisesi'nde okudu. Müca-deleye de bu yıllarda katıldı. Liseli Devrimci Gençlik içinde mücadele etti. Daha sonra Ma-latya'da devrimci basın emekçisi olarak çalıştı. İstanbul'da Kurtuluş merkez bürosunda çalıştı. Nurtepe gecekondu halkının mücadelesinde, örgütlenmesinde yer aldı.

Defalarca da gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi, Malatya'da ve İstanbul'da tutsaklıklar yaşadı. En son oligarşinin mahkemeleri tarafın-

dan keyfi bir şekilde hapis cezasına çarptı-rılarak, aranır duruma düştü. Bu aşamadan

sonra mücadelesini illegal örgütlülük içinde sür-dürdü.

Orta, lise okul yılları dahil, hep bir emekçi olarak yaşadı. Tarlada, tütünde, kayısıda, lo-kantalarda, mağazalarda çalıştı. İlegal yaşamın zorluklarına, yoksunluklarına da o emekçi sab-ırla göğüs gerdi. Bir tek gün o yaşamdan şika-yet etmedi; tersine üzerine düşen görevleri coş-kuyla, kararlılıkla üstlendi. Asıl görevini ise 19 Aralık 2000'deki katliamın ardından üstlendi.

Tereddüsüz feda savaşçısı olmak istedi.

Bir gün, bir saniye bile tereddüte düşmeden "o anı" bekledi.

O an geldiğinde, aynı tereddüslükle yürü-dü düşmanın üstüne. Yoluna bir engel çıktı, he-define ulaşmasını engelledi, ama o görevini ye-rine getirdi. Onun nezdinde, herkes, tüm dünya, Şengüller'in hedefe varma kararlılığını bir kez daha gördü.

107 kişiyi öldürmüşsünüz. Ve hala diyorsunuz ki, “yok öyle bir olay!” **HAYIR, VAR!**

Cepheli Feda Savaşçısı Şengül Akkurt’un hedefine ulaşamayan eylemi, çok çarpıcı bir tabloyu da ortaya çıkardı: Hedefine ulaşamamıştı Şengül; ama orada hangi kişi ya da kurumların hedef olabileceğini burjuvazi de, medya da az çok tahmin ediyordu. Başbakanlık olabilir diyorlar, polis olabilir, Adalet Bakanlığı olabilir, Genelkurmay Başkanlığı olabilir. “Olabilir” diyen burjuvazi suçunu biliyor. Biliyor ki, bu sayılan kurumlar ve daha sayılabilecek olanlar, zulmün ve işbirlikçiliğin baş sorumlularıdır.

Şengül Akkurt’un yarım kalan eylemi bir bakıma dedi ki; “onlar (hedefler) kendilerini iyi bilir.”

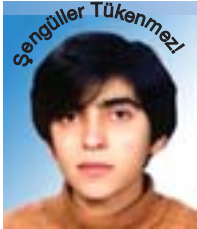
Evet biliyorlar. Çünkü şiddeti getiren onlardır.

Öldürüyor, öldürüyor ve öldürdüğüne diyor ki, ölsen de susacaksın!

Öldürüyor ve diyor ki, “hayır böyle bir olay yok!” Herkesin de “yok” kabul etmesini dayatıyor.

Öldüren ve ardından bu dayatmayı yapanlar, her türlü şiddetin de sorumlusudurlar.

Baskıyı, zulmü, açlığı, öldürdüklerini “yok” sayan, yok sayılmasını isteyen rejim, **kendi kendini** yokediyor.

Şengül’ün hedefine ulaşmadan şehit düştüğü gün televizyon ekranlarına çıkan Emniyet Müdürlüğü sözcüsü Feyzullah Arslan’a spiker soruyor: “Benzer eylemler olabilir mi önümüzdeki günlerde? Nasıl önlem alacaksınız?”

Hık, mık diyor polis sözcüsü. Diyebileceği hiç bir şey yok çünkü.

Biliyor ki, devlet öldürmeye devam ettikçe, benzer eylemler de olacaktır. Biliyor ki, dünyanın hiç bir ülkesinde, ölümü göze almış feda savaşçıları engelleyebilecek bir yöntem bulamıştır kimse.

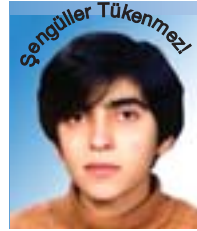
O zaman geriye bir tek şu soru kalıyor: **Daha ne zamana kadar öldürmeye devam edeceksiniz?** Ne kadar zamana kadar sorunu yok sayabileceksiniz?

Hem öldüreceksin, hem gizleyeceksin; hem de öldürdüklerinin sesini, talebini baskıyla, sansürle sindireceksin.

Böyle bir düzeni, hiç bir iktidarı sürdürbilmesi mümkün değildir; zulme maruz kalanlar, seslerini, taleplerini, sorunu bir biçimde duyuracaklardır. Şengüller, oligarşinin

yok sayma politikalarını sürdürmek için ördüğü duvarları yıkacaklardır.

Kendine güvenen bir sistem tartışır. Bu düzen ise tartışmıyor. F tiplerini, tecriti tartışmıyor. “Yok öyle bir sorun” deyip işin içinden çıkmaya bakıyor. Çıkamazsın. F tiplerinden tabutlar çıkmaya devam ettikçe, kimse “öyle bir sorun yok” deyip sıyırılmaz sorundan.

Bir canlıya dokunursan tepki gösterir. O canlıyı öldürürsen, yoketmeye kalkarsan, daha şiddetli ve yıkıcı bir tepki gösterir. Üç yıla yakındır tecrit hücrelerinde ölenlerin, bu kuralın dışında olduğunu sananlar mı vardı?

107 kişiyi öldürmüşsünüz. Ve hala diyorsunuz ki, “yok öyle bir olay!”

Hayır, var! Bırakın çözmeyi, sorunun varlığını kabul etmiyorsan; sorunu yaşayanlar, sorunun varlığını sana hatırlatırlar!

Sorun var. Yok sayıyorsanız, o sorun kendini şöyle veya böyle gösterir. İşte üç yıldır, tüm baskılarınıza, sansürünüze rağmen, çok çeşitli biçimlerde gösteriyor.

Hükümet ve Genelkurmay, bu sorunun çözümünden kaçamaz. Toplumun diğer kesimleri, bu sorunu tartışmaktan, gündemine almaktan kaçamaz.

Şiddeti getirenler, iktidarlardır. Katliam yapanlardır. Tecrit uygulayanlardır. Ama bu sorunu yok sayanlar, gündemlerine almayanlar, gazetelerinde, televizyonlarında sözetmeyenler de sorumludur.

Şiddet, terör diye demogoji yapan medya, 107 ölümlü nasıl görmezden geldiğinin, ölümlerin nasıl ve neden “haber” bile sayılmadığının hesabını vermelidir önce.

Başta burjuva medya olmak üzere; tartışacaksınız. Tartışmak zorundasınız. AB’ye uyum masallarıyla, bunları yok sayamazsınız. Hangi “işkence yapmayın genelgesi”, hücre işkencesi gerçeğini ve bu işkencenin sonucunda uzayıp giden tabutları gizleyebilir?

Şiddet olmasın diyenler, çözmek zorundadır. Şiddet yanlıştır diyenler, çözüm yolunu göstermek zorundadır. Çözüm-süzlük kabul edilemez. Tecrit, işkenceli ölüm kabul edilemeyeceğine göre, bir mücadele, bir direniş olacaktır. Nasıl olacağına devrimcilerin her alanda yaptıklarının dışında bir cevabı olanlar ya bunu pratiğe dökmeli, ya da spekülasyonları, burjuvaziden

ödünc alınmış çarpık düşünceleri bırakıp, yapılane destek olmalıdır.

Bu tür başka eylemler olacak mı, olmayacak mı tartışması, tüm kesimler için anlamsızdır. Sorunun kendisi ve çözümü tartışılmalıdır. Feda eylemleri, bu zeminde ortaya çıkıyor çünkü.

Şengül Akkurt, eyleminin manifestosu sayılabilecek son sözlerinde bunu herkesin beyninin içine sokuyor adeta: "Şimdiye kadar, ölmeyin diyenler, silahlı eylem yapmayın, demokratik mücadele edin diyenler susuyordu. Susuyor ve hiçbir şey yapmıyorlardı. İktidar öldürmeye devam ediyordu.

Sustuk... Uzun süre sustuk... Sadece yaşamlarımızı ortaya koyarak sürdürdük direnme savaşımızı... Düşmanlarımız suskunluğumuzu zayıflık, güçsüzlük olarak yorumladılar. Ahlaki ve siyasi hiçbir değeri kalmayanlar ise suskunluğumuzu, sadece yaşamlarımızı ortaya koyarak

susuşumuzu anlamak istemediler. Ve bu tavırlarıyla bizi şiddete karşı şiddet uygulamaya mecbur ettiler."

Sorun bu kadar açık, çıplaktır.

"Şiddet" üzerine kimse boş spekülasyonlar yapmasın. Ne iktidarın terör demagojileri, ne "sol"dan "sağduyu" sözleri, su üzerine yazı yazmaktan başka bir anlam ifade etmez. Hiç bir şeyi açıklamaz da, değiştirmez de. Gerçek Şengül'ün sözlerindedir.

"Ben öldürmeye devam edeceğim, sen de susacaksın!" Dayatılan budur. Yok, böyle devam edemez. Zulmü durdurmak için açlıklarda ölmeyi bilenlerin, zulümden hesap sormak için de ölebileceğini herkesin bilmesi gerekir. Direnme hakkı kadar, hesap sorma hakkı da meşrudur.

Başka eylemler olacak mı, olmayacak mı? Kimse boşuna nefes tüketmesin; Şengüller tükenmez! İktidar öldürmeye devam ettiği müddetçe, Şengüller de olur.

FEDA SAVAŞÇISI ŞENGÜL AKKURT ANADOLU TOPRAKLARININ BAĞRINDA

Ankara'da feda eylemi hazırlığı içindeyken bombanın patlaması sonucu şehit düşen Şengül Akkurt 22 Mayıs günü Malatya Şehir Mezarlığı'nda 200'ün üzerinde katılan bir kitleyle toprağa verildi.

21 Mayıs günü akşam saat 23.00'de Ankara'dan yola çıkan Şengül'ü karşılamak için yoldaşları da hazırlıklarını yapıyordu.

Bir feda savaşçısıydı Şengül. Yoldaşları ve halkı için hiç tereddütsüz canını ortaya koyandı. Cenazesi de geleneklere uygun ve ona yaraşır olmalıydı.

Yoldaşları 22 Mayıs sabah saat 09.30'da 150 kişilik bir kitle Şengül Akkurt'un cenazesini Malatya il girişinde sloganlarla karşıladı. "Şengül Akkurt Yoldaş Ölünsüzdür, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganları ile karşılanan Şengül, saat 10.30'da Cemal Gürsel'deki evine getirildi.

Tabutu özenle hazırlandı Şengül'ün. Önce, rengini kendisi gibi yüzlerce şehitten alan Cephe bayrağına sarıldı tabutu. Ve kırmızı karanfillerle süslendi. Tabutun önünden yine gülümsüyordu Şengül. O hiç yüzünden eksik etmediği, yoldaşlarına, halkına sevgisinin sıcaklığıyla gülümsüyordu.

Halk ve vatan sevgisiyle baş koymuştu bu yola. Yoldaşları dört duvar arasında, F tipi hücrelerde ölmesin diye, çocuklar süt bulabilsin diye çıkmıştı yola. Şimdi yine halkının bağrından uğurlanıyordu.

"Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartının ardından dolaştı mahallesini Şengül son kez. Her

adımında emeği vardı bu mahallenin.

Şengül halkıyla birlikte yürüyordu... Halkı ve yoldaşlarıyla birlikte adımlıyordu çocukluğunun, devrimciliğinin geçtiği sokakları...

Çok sevdiği halkı yalnız bırakmıyor Şengül'ü. Açmış bağrını buyur ediyor...

"Umudun Adı DHKP-C", "Hesap Günü Korkunç Olacak", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", "Şengül Yoldaş Ölünsüzdür", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Tecriti Kaldırın Ölümle Durdurun" sloganları cınlıyor Şengül'ün mahallesinde.

Saat 11.00'e geldiğinde, Şengül yoldaşları, ailesiyle birlikte arabalarla Malatya Şehir Mezarlığı'na götürülüyor.

Şehir mezarlığı, polis, jandarma ablukası altında. Arabalar içeri alınmıyor. Kimlik kontrolü ve üst aramasıyla kitle mezarlığa alınıyor. Önde TAYAD pankartı, arkada Şengül, Şengül'ün arkasında Parti-Cephe sloganlarıyla,marşlarıyla yürüyen 200'ün üzerinde insan.

Dini tören yapıldıktan sonra yoldaşları Şengül'le vedalaşıyor. Basın görüntüyü çekiyor. Albay askerlerine emir veriyor, "Yıldızı çıkartın". İnsanlar tabutun üzerine kapanıyor.

Saldırıya karşı direniş:

Taşlarla karşılık veriyor cephe kitlesi, bayrağını vermiyor. Ve Şengül bayrağıyla karanfillerle veriliyor toprağa. Anaların ellerinde kızıl mendiller, yoldaşlarının ellerinde kızıl bayraklar ve "Bize Ölüm Yok" marşıyla sonsuzluğa uğurlanıyor Şengül.

Şengül halkı için, vatani için, yoldaşları için düştüğü toprağa... Ve şimdi Anadolu toprakları basıyor bağrına Şengül'ü...

Şengül Akkurt'un Son Mektubu

**Zafere olan büyük inancım la yoldaşlarımı
özlemle kucaklıyorum.**

**Halk Kurtuluş Savaşının ölümsüz
kahramanları şehitlerimize selam olsun.
İçerde dışarda direnen tüm yoldaşlarıma
selam olsun.**

Canım Kanım Feda Olsun

Hareketimizin sıra neferlerinden biri olarak bana layık görülen bu görevden büyük bir onur duyduğumu hemen belirteyim.

Çok mutluyum.

Yoldaşlarımın söylediği gibi **bin canım olsa hepsini bu uğurda feda ederdim.**

Sabırla bugün için bekledim. Doğrusu bu görev başka bir yoldaşıma verilmiş olsaydı çok üzülürdüm. Çünkü sıramın çoktan gelip geçtiği kanısındayım.

Düşen her direnişçi, direnişin böylesine büyüklüğü hesap sorma isteğimi sürekli büyüttü. Bu arada halkımızın daha büyük açlık ve sefalette mahkum edilmesi, ABD saldırganlığına karşı Irak halkının direnişi ve sürekli büyüyen Filistin direnişi öfkemi kinimi ve coşkumu arttırdı.

Zafere olan büyük inancım la **bütün yoldaşlarımı özlemle kucaklıyorum.**

Halk Kurtuluş Savaşı'nın ölümsüz kahramanları şehitlerimize **selam olsun.**

İçerde dışarda direnen tüm yoldaşlarıma **selam olsun.**

Özgürlüğe, eşitliğe, ekmeğe ve adaletle susamış halkımız için, en büyük değerlerimiz şehitlerimiz için, her türlü saldırıya karşı direnişi sürdüren yoldaşlarımız için, Parti-Cephe ve Önderliğimiz için **canım kanım feda olsun.**

Bağımsız, demokratik bir ülkenin kavgası bu

Çok değerli ailelerimize; Emin olun ki şehitlerimizin kanları yerde kalmadı, kalmayacak. Onların devrettiği feda ruhuyla donanan yüzler, binler var şimdi. Yüzlerce binlerce evladınız var. Bağrınıza basın, öpün, koklayın onları da. Hepinizi çok ama çok seviyorum. Gösterdiğiniz fedakarlık, cüret ve sahiplenmeyle dünyada ilkleri yarattınız. Sizler tarihimizin en önemli yapı taş-

ları olarak şehit ve tutsak evlatlarınızın onuru ve gururu olmaya devam edeceksiniz.

Analarımız, evladının, eşinin, kardeşinin yanmış, parçalanmış, tanınmaz bedenlerine sarılanlar. Ve büyük bir gururla 'onurumuzsunuz' diyenler. Acısını, ağıtlarla dağılayanlar. Bu hesap sizin için. Zaferi sizlere armağan edeceğiz.

Halkımız, F tiplerinde yok edilmek istenen sizin geleceğiniz. Çocuklarımızın geleceği. F tiplerinde devrimciler, kimse soğuktan donmasın, kimse açlıktan ölmesin, adalet ve ekme herkes için olsun diye direniyor. Bağımsız, demokratik bir ülkenin kavgası bu. Bu uğurda verilen mücadelelerle dolu tarihimize sarılalım. Yok edilmek istenen, dostluk, sevgi, paylaşım, sahiplenme gibi güzel değerlerimize sarılalım.

Yüzyıllardır baskının, zulmün, inkarın, ihanetin her çeşidini yaşayan **Kürt Halkı;** acılarımızı dindirmenin yolu Türk, Arap, Çerkez... halklarımızla birlikte mücadeleden geçiyor. Tarih bize gösterdi ki; uzlaşma, teslimiyet, icazette değil kurtuluşumuz. Bunu açıkça gördük. Zulüm, dil, milliyet ayırmıyor. 'Açlığın dili, yoksulluğun vatanı olmadığını' biliyoruz. Kendi kaderimizi ancak Devrimci Halk İktidarı'nda tayin edebiliriz. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi saflarında birleşelim, savaşalım.

Ah dayemın ez de pır hezdıkım

Sevgili ailem; Biliyorum benden bir haber, bir selam bekliyorsunuz. Çok şaşıracağınızı düşünmüyorum. Çünkü dostları, arkadaşları için yeri geldiğinde can vermeyi, zulüm karşısında boyun eğmemeyi, haram lokma yememeyi, onurlu, namuslu olmayı sizlerden öğrendim ilk.

Bu uğurda ölümü severek, isteyerek kucaklıyorum. Mutlu ve huzurluyum. Kimsenin çok üzüldüğünü gözyaşı dökmesini istemiyorum.

Anam, babam sizleri çok seviyorum. Neden yaptın demeyin. Nedenlerini siz de çok iyi biliyorsunuz. Sizden tek isteğim, benim yerime arkadaşlarımı koymanız. Onları çok, daha çok sevmenizdir. Dosta düşmana karşı başınız dik, alınınız açık olsun kızınız ekmek, adalet için ölecek. Siz bunlarla başedemezsiniz deme yine baba. Sen değil misin “mazlumun ahı yerde kalmaz” diyen. Bize defalarca ‘Hz. Hüseyin öldü ama Kerbelâ’da zalime boyun eğmedi’ diye anlatan.

Babacığım; hala çok tütün içiyor musun? Ne olur biraz azaltsan.. O yoksul, emekçi, tütün kokan nasırlı ellerinden doyasıya öpüyorum. Senin de beni alnımdan öptüğünü hissettim bir an.

Anneciğim; Senden en büyük beklentim ne olur çok ağlayıp üzme kendini. Onur duymalısın. Sen de artık bir şehit anası oluyorsun. Dosta düşmana anlat bunu. Sen ne zorlukları göğüsledin. Bunun da üstesinden gelirsin. Hani derdiniz ya; sizleri ne zorluklarla büyüttük diye. Nice ana baba gibi. Biliyorsun benim ve arkadaşlarımın amacı da ana babalarımızın kardeşlerimizin, halkımızın yaşadığı sıkıntılara, acılara çare olmak. Seni sevdiğim kadar, diğer şehit yoldaşlarımızın analarını da seviyorum. Ve istiyorum ki, sen de benim yoldaşlarımı çok sevip bağrına basasın, şehit yoldaşlarımın analarıyla acılarını, sevinçlerini onlarla paylaşasın. Senin acılarını onlar hafifletir. Benim sevgi dolu, fedakar anam. Hala babama “Türkçe konuşmak istemiyorum işte. Ez kurmancım” diyor musun? Ah dayemın ez de pır hezdıkım. Şevkatli sıcacık ellerinden öperim.

Evet biz kurtaracağız

.... Ablam; Seninle mücadele konusunda hiç uzlaşmadık. Gene de bizleri ne kadar sevdiğini, bizim için, annem babam için hep kaygılandığını biliyorum. Zaten sorun burada ya. Bizim dışımızda nice insanlar var sıkıntılar ve sorunlar yaşayan. Bizlerin dünyanın öbür ucunda da olsa aç kalan, ağlayan bir çocuğun acısını içimizde hissettiğimizi biliyorsun. (Sen hep) aile dedin. Sana şunu söylemek istiyorum. Bu sistemde mutlu, huzurlu aileler yaratmak mümkün değil. Çünkü her şey bir kağıt parçasına ya da metal parçasına dayanıyor. Ülkemizde açlıktan ölen çocuklar varken, baklava yiyemeyen çocuklar varken, bir ana baba çocuğuna bile et yedirip, süt içiremezken...Daha nice adaletsizlik varken nasıl mutlu ve huzurlu olunabilir ki. Şimdi siz mi kurtaracaksınız dediğini duyar gibiyim. **Evet biz, bizler...** “Adaletsiz bir ülke güneşsiz bir dünyaya benzer” sözünü duymuşsundur sanırım. Adalet olmadıktan sonra yaşamak neye yarar ki ablacığım. ...

....Ablam; Tütün emekçiliğini sürdürüyor musunuz. Gerçi tütünü de bitirdiler. Eminim zor durumda kaldınız. Adıyaman'da protesto için kendini yakan tütün üreticisi her şeyi anlatıyor. Ekmeğimizi böyle alıyorlar elimizden. İnsanlarımızı bu noktaya kadar getiriyorlar.

Tek dileğim Parti-Cephe ailesine yakın olmanız. Eğer hala tütüncülük yapıyorsanız, tütün tarlalarını benim yerime de doyasıya koklar mısınız. Teyzemlere, dayımlara, yengemlere yürek dolusu sevgi ve selamlarımı iletiyorum. Şairin dediği gibi “yoksul, yorgun ama yiğit pırl pırl namuslu, namı gitmiş deryaların ardına vatanımın bir umudu” olan tütün işçilerini selamlıyor, nasırlı ellerinden öpüyorum.

Acılarınızı dindirmek için neler yapmazdım ki!

Ve ... Ablam, arkadaşım, yoldaşım; Sen Parti-Cepheli bir tutsak olarak ailemizin onuru oldun hep. Açık söyleyeyim canım ablam, sen ölüm orucuna başlayacaksın ve her zaman olduğu gibi gene önümde olacaksın diye çok korktum. Bunu çok arzuladığımdan eminim. Ama bu kez kaybettin. Nihayet beklediğim gün geldi. Elimde olsa sizlerin acılarını dindirmek için neler yapmazdım ki. Eminim ki uzun zamandır sen de diğer yoldaşlarım gibi benden bir haber, bir selam bekliyorsundur. Sonunda bu selamı gönderebilmek ne güzel şey. Laf aramızda Dersim dağlarından olmasa da güzel bir selam gönderiyorum sanırım. Hatırladın değil mi? Hani sana Ümraniye Hapishanesi'nden selam gönderdiğimde, yazdığın mektupta hayal kırıklığına uğramış selamını Dersim Dağları'ndan beklerdim doğrusu diye yazmıştın. Üzgünüm. Çok sevdiğimiz dağlarımıza ulaşmaya bir fırsat bulamadık işte. Şüphe yok ki dağlarımız hiç boş kalmadı kalmayacak, yüzlerle, binlerle dolacak. Yoldaşlarımız bizim için de koklayacak menekşe kokulu dağları. Ve hesap soran namluları bizim yerimize de ateşleyecekler. Seni ve yanındaki diğer yoldaşları hasretle kucaklarım. Sizleri çok seviyorum.

(...)

Sevgili, ricam şehidimiz Feride Harman'ın ailesini bir kez de benim için ziyaret etmen. Feride'nin mezarını ziyaret edersen benim için de bir karanfil ya da bir demet papatya götür ne olursun. Şehidimiz Muharrem Çetinkaya'nın ailesini de görmeni ve mezarını benim içinde ziyaret etmeni isterim. Bölgedeki bütün şehit tutsak ailelerine, dostlarımıza saygı, sevgi ve selamlarımı gönderiyorum.

Şengül Akkurt

Kölelik yasası kabul edildi

AKP, Tekelci Patronlar ve IMF Partisi Olduğunu Tescil Ediyor

Kölelik Yasası'nın (1475 Sayılı İş Yasası) görüşmeleri TBMM'de tamamlandı. Şimdi tepkiler karşısında, "şu maddeyi yeniden inceliyoruz" türünden manevra aşamasındayız. CHP'nin sözde muhalefetine ne işe yaradığı da açık, emekçileri nasıl aldatırım, haklarınızı savunuyorum imajını nasıl verip oylarını alırım hesabı onunki.

AKP, Kölelik Yasası'nı onyıllardır kanımızı emen **tekelci patronların**, ülkemizi talan eden, bizi işsiz ve aç bırakan **IMF'nin partisi** olarak çıkarıyor. Onların çıkarlarını savunuyor. Emekçileri ise demagojiyle, yalanla aldatmaya, oyalamaya çalışıyor. Bir yandan kazanılmış tüm haklarımızı gaspediyor, bizi Ortaçağ köleleri durumuna sokuyor, öte yandan yoksulluk edebiyatı. Riya AKP'nin tüm politikalarının merkezinde oturuyor.

AKP-Medya İşçi Düşmanlığında Ortak

Gittiği her yerde emekçilerin protesto eylemleri ile karşılaşan Erdoğan, 19 Mayıs'tan bir gün önce "millilik" şovu yapmak için gittiği Samsun'da da protesto edildi. Öncekiler gibi tekelci medya bunu da gizlemek istedi. Ama öfke öyle büyüktü ki, Erdoğan cevap vermek zorunda kaldığı için kısmen yansıdı. Birçok konuda çatışan tekelci medya ve AKP, işçi düşmanlığında hemfikir oldukları için basında emekçilerin tepkileri ya yer almıyor, ya da onbinlerin katıldığı bir eylem "kedi köpek" haberi kadar yer alıyor.

"Haber programı" diye yapılan İş Yasası'nı anlatan programlar ise, kimi istisnaları dışında, sanki yasa emekçiler lehineymiş gibi gösteriyor. Bunun arkasındaki "sır"ın, Çalışma Bakanlığı tarafından medyaya özellikle yasanın tepki gören maddelerini işçi lehindeymiş gibi gösteren "bilgi notu" olduğu ortaya çıkıyor. Söz konusu bilginin

"bakanlığı kaynak göstermemek şartıyla yayınlanması" belirtiliyor. Ve karşımıza medyada izlediğimiz, çarpıtma haber programlar çıkıyor.

Erdoğan Vahşi Kapitalizm Demagogu

Samsun'da 2 bin emekçinin sloganlarıyla karşılanan Tayyip Erdoğan'ı işçilerden korumak, bizzat Samsun Emniyet Müdürü'ne düştü. İşçileri tehdit eden müdür, saldırı emri vererek bir çok emekçiye gözaltına aldırdı.

Tayyip Erdoğan'ın emekçilerin "*Kölelik Yasası Geri Çekilsin*", "*Emekçiler El Ele Genel Greve*", "*Özelleştirmeler Durdurulsun*" sloganlarına verdiği cevap ise en bayağı demagojiydi:

"Bir grup insanın karnı doyacak diye, bunun acısını 30 milyon insana çektiremeyiz!"

Ne ilgisi var demeyin. Olması gerekmiyor. Sadece demagoji yapıyor. KİT'ler zarar ediyor-muş, bedelini 30 milyon ödüyormuş, bu yüzden birkaç bin işçinin aç kalmasında sakınca yok-muş... KİT'lerin zarar etmesi masalı yeni değil ve nasıl zarar ettirilip satışa çıkarıldıklarına ilişkin binlerce kanıt, belge var devletin arşivlerinde. Dünkü iktidarın yolsuzluklarını bugün nasıl AKP ortaya çıkararak siyasi ranta dönüştürmeye çalışıyorsa, yarın bir başka iktidar da AKP'nin bu satışları nasıl yaptığının belgelerini de çıkarır. Örneğin, TEKEL'in zarar ettiğini kim söyleyebilir? Kim söylüyorsa yalan söylüyordur. "Ben Sabancı ortaklı Philip Morris tekelinin adamıyım, onlar kazansın diye TEKEL'i gözden çıkarıyorum" diyor.

Tayyip Erdoğan'ın her alanda karşımıza çıkan demagojilerinden biri vardı ki, aynı zamanda AKP'nin patronların partisi olduğu bizzat Tayyip Erdoğan tarafından itiraf ediliyordu.

"Benim için iş güvencesinden önce işyeri güvencesi gelir. İşyerinin olmadığı yerde iş güvencesi olur mu?" diyordu Tayyip Erdoğan.

Yüzyıllardır kullanılan vahşi kapitalizmin demagolarının atasözü bu. Patronlar olmazsa, onların işyerleri güvenlik içinde olmazsa, işçi de olmaz, halk da aç kalır. Yani "patronsuz işçi hiçtir" diye bildiğimiz yüzyıllık demagoji. Sömürüyü kader, kaçınılmaz gören ve kapitalist sömürü çarkını kutsayan bu sözü, kapitalistler çoktan terk etti, daha cilalılarını buldu, ama AKP buna da ihtiyaç duymuyor. En ilkel demagojilerle emekçileri oyalamaya çalışıyor.

Sayı 62

12

25 Mayıs 2003

Türk-İş Ankara Mitingi

Açıkça diyor ki; **bana ne işçiden, emekçiden, ben önce patronları düşünürüm.** Ama, bunu öyle söylüyor ki, siyasi bilinçten yoksun birine, “öyle ya işyeri olmazsa işçi de olmaz” diye düşündürtmeye çalışıyor. Cehalet üzerine politika yapıyor, cehalet üzerinden patronların çıkarlarını savunuyor.

Nitekim pratiği de buna uyuyor. Patronlar ne isterse onu yapıyor, IMF ne emrederse onu yerine getiriyor.

Ankara’da toplanan 100 bine yakın işçinin sesine kulak tıkararak sermayenin sesine kulak veren ve 100 bin işçiye, “yurtdışına kaçan sermayeyi çekmek için bu yasayı çıkartacağım” cevabı veren Tayyip Erdoğan IMF’nin emir eri olmakta Kemal Derviş’ten geri olmadığını kanıtlıyor. IMF “hükümetten memnunuz” dedikçe, AKP koltuğunun sağlamlaştığını düşünüyor. Bizse o memnuniyetlerde daha fazla yoksullaşılıyor, işsiz kalıyoruz.

İşte son emir ve icraat: Özelleştirilecek KİT’lerden atılacak emekçilerden 70 binini memur olarak başka alanlara kaydıracağını söyleyen AKP, IMF emriyle çark etti. IMF, “bu sayı 8 bini geçmeyecek” dedi. AKP “tamam” dedi. Ancak, kamu işyerlerindeki toplu sözleşmeler bitene kadar bu emri yerine getireceğini yazılı hale getirmeme, gizleme kararı aldı.

Ya Genel Grev-Genel Direniş Ya Kölelik

Tayyip sınıfı bilinciyle konuşuyor! Peki biz? Yüzyıllık demagojilerle oyalanmaya tahammülümüz yok. İşçi sınıfı tarihinin en önemli saldırılarından birisi, görmesi gereken tepkiyi görmeden sonuç almaya doğru gidiyor. Sendikacıların sınıfa ihanetleri tessillenmiş oluyor böylece.

Ama bunu bilmek, söylemek de yetmiyor. Biz, emekçiler ne yapacağız? “Ödünç işçi” olarak verileceğimiz günü mü bekleyeceğiz? Yoksa, bir gece yarısı, “tatildayım” diye düşünürken, patronun yatağımızdan kaldırıp “haydi torna başına” demesini mi? Ya da, kuşa çevrilmiş iş güvencesinin işe yaramayıp, patronun bir tek sözüyle, alinterimizin karşılığını dahi almadan kapı önüne konulmayı mı?

Mitinglerin, basın açıklamalarıyla geçiştirmenin günü geçmiştir artık. Ya, sendikalarımızı, yalanlarına aldanmadan, öfkemizi yatıştırmalarına izin vermeden üretimden gelen gücümüzü kullanmaya zorlayacağız, ya da IMF talimatıyla kapı önüne konulana kadar “bana dokunmadılar ya” diye bekleyen emekçi kardeşlerimiz gibi bencilliğin, bilinçsizliğin kurbanı olacağız.

Sendikaları zorlamak yetmez, biz örgütlemeliyiz. Üretimden gelen gücümüzü kullanmak, Kölelik Yasası geri çekilene kadar şalterleri indirmek için sendikaların kararını beklemek ölümdür. Böyle bir kararı almayacaklardır. Biz örgütler ve başka yolları kalmadığını gösterirsek, ancak böyle bir kararı aldırırız.

Bunun yolu, örgütlenmek, kendi gücümüzle klasik eylem biçimlerinin dışına çıkarak, patronları, iktidarı ve sendika bürokrasisini zorlayacak eylemler geliştirmektir. “**Her şey bitti, artık yapacak bir şey yok**” demeden, işçi sınıfının mücadele, direniş tarihine dönüp bakarak; Tarih’leri, 15-16 Haziran’ları, Cibali’leri, Profilo’ları, AntBirlik’leri, Maga Deri işgallerini hatırlayarak direnişler örgütlemeliyiz. Yıllardır patronlarla masadan kalkmayan, sınıfa ihanetleri artık daha da alenileşen sendikacıların unutturmaya çalıştığı emeğin örgütlü gücünü, gücümüzü hatırlamalıyız. Devrimci bakış açısıyla, devrimci direnişleri örnek alarak “**her şeyin bitmediğini**” göreacağız.

"İşine, Ekmeğine, Vatanına Sahip Çık"

Türk-İş’in 17 Mayıs’ta Ankara’da düzenlediği mitinge, 100 bine yakın emekçi katıldı. “**İşine, Ekmeğine, Vatanına Sahip Çık**” adıyla düzenlenen mitingte işçiler, “Kölelik Yasası”nı çıkarmaya çalışan AKP’yi protesto ettiler.

Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç konuşmasında “**hükümeti son kez uyarmak için sokağa çıktıklarını**” belirtti. Ama bu “son uyarı”dan sonra ne olacağı, her zamanki gibi belirsizdi.

Çeşitli siyasi hareketlerin, legal partilerin, memur sendikalarının da katıldığı mitingde, İşçiler iktidara da, sendikacılara da öfke dolu olduklarını sloganlarla ortaya koydular. Türk-İş’in mitingleri sürecektir.

"Tokatlı uyuma fabrikana sahip çık"

TEKEL’in özelleştirilmesine karşı, Tokat Sigara Fabrikası işçileri de şehir merkezinde bir yürüyüş yaptılar. Stadyumdan Cumhuriyet Meydanı’na kadar “IMF kuklası hükümet istemiyoruz”, “Tokatlı Uyuma Fabrikana Sahip Çık” sloganlarıyla süren yürüyüş sonunda işçi kıyımına karşı, yaşanması muhtemel göçü önlemek için direniş ve mücadele çağrısı yapıldı.

Demiryolu emekçileri Ankara yolunda

BTS üyesi sendikacılar, işyeri temsilcileri ve işçiler, 21 Mayıs’ta özelleştirmelere ve kölelik yasasına karşı, **İzmir, Zonguldak, Edirne, Gaziantep, Van, Kars, Kurtalan ve Sam-sun**’dan yola çıkarak Ankara Yürüyüşü’nü başlattılar.

İşçiler 30 Mayıs’ta Ankara Garı’nda birleşerek taleplerini iktidara duyuracaklar.

Sayı 62

13

25 Mayıs 2003

Liseli öğrencilere okul odasında işkence!

TÜRKİYE'DE BU İLK KEZ OLMUYOR!

Gençlerimize işkence liselere, müdür odalarına kadar taşı. Gençliği düşman gören, sindirilmesi, susturulması gerekenler olarak gören faşizm, yıllardır yapıyordu bunu. Bu nedenle Emniyet Genel Müdürlüğü'nün yalancı sözcüsü Feyzullah Aslan biraz da şaşkınlık içindeydi. Yine bildik yalanlarla "hiçbir polis memurunun böyle bir okula gitmediğini" söyledi. "AB'ye uyumlu polis" oyununa kendini iyi uydurmuş olmanın alışkanlığı ile "Amacımız yanlış yapan varsa bunu düzeltmektir" demeyi de ihmal etmedi.

O'nun görevi yalan söylemek. Ama şaşırmakta da haklılar, çünkü "biz bunu hep yapıyorduk, neden şimdi manşetlere çıkardınız" diyorlar. Doğru hep yapıyorlardı. Manisa davasında yaptıkları gibi oligarşinin, Av-

rupacıların demokrasilik oyununa ihtiyacı vardı.

Manisa taktiği bilinir: Önce, olayı "tekil, münferit" bir olay haline getirirsin; sonra o olayı kullanıp düzeni aklarsın, o olayı kullanıp Avrupa'nın gözünü boyarsın, o olayı kullanıp "demokratik" görevini yerine getirmiş olursun.

Okullara, sokaklara, evlere taşan işkenceye iktidarın bakışını en iyi İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu anlatıyor: "Öyle bir imaj yok, bakan olarak ilk yayınladığım genelge, 'Türkiye'de artık işkence konuşulmuyacak, bu gibi iddialar üzerine de süratle gidilecek, ihmali olanlar da cezalandırılacak' genelgesiydi. İşkence diye bir olay yok, bunun böyle sık gündeme getirilmesi sanki bu varmış imajı veriyor"...

Bu kafa işkenceyi önleyebilir mi? Onyıllardır tüm bakanlardan, başbakanlardan, polis müdürlerinden aynı masalları dinlemedik mi?

Yasal, meşru haklarını kullanan, 1 Mayıs'a katılan gençlerimizi sorguya, takibe alan zihniyetin başka olaylarda neler yapabileceği sır değildir. Demokratik hiçbir hakkın kullanılmasına tahammülü yoktur polisin. Yasadışı yollarla yasal hakların kullanılmasını bile engellemek ister. Polis teşkilatının sorununun "eğitim" olduğunu söyleyenler yalan söylüyor. Bu devletin politikasıdır. Polis devlet politikasını uyguluyor. Ve halen gençliğimize yönelik yasadışı polis baskıları tüm hızıyla sürüyor. Aşağıdaki Gençlik Birlik Koordinasyonu'nun açıklamasındakiler sadece yaşananın özetidir.

Sayı 62

14

25 Mayıs 2003

Gazeteler ve televizyonlar (16 Mayıs) "Müdür odasında öğrenci sorgulandı" başlıklarıyla duyurdular olayı. Ankara Dikmen Lisesi'nde iki, Ayrancı Ticaret Meslek Lisesi'nde bir liseli arkadaşımız, MİT ve Terör Şubesi polisleri tarafından sorgulandılar.

Basın ve televizyonlar, sanki ülkemizin liselerinde, üniversitelerinde böyle bir şey ilk kez oluyormuşcasına "şaşkınlık" içinde yansıtılar haberi. Ama biz çok iyi biliyoruz ki, bu "şaşkınlık" sahtedir. Demokrasilik, Avrupacılık oyununun bir parçasıdır.

Nereden biliyorsunuz dersiniz; biz, Gençlik Dernekleri olarak, yaklaşık bir yıl içinde buna benzer onlarca olayı yaşadık ve hepsini açıklamalarımızla, suç duyurularımızla, şimdi "şaşkınlık" gösterileri yapan medyaya da duyurduk. Açıklamalarımız karşısında sağır kesildiler.

Bunlar ülkemizde ilk kez yaşanmıyor. Onyıllardır devam ediyor bu uygulamalar. Biz Gençlik Dernekleri olarak bunları her gün yaşıyoruz.

Tehdit, şantaj, işkence, bu düzenin en iyi bildiği ve en çok başvurduğu yöntemdir. Gençliğin örgütlenmesine, gençliğin hak aramasına, robot değil kişilikli öğrenciler olmasına karşı hep aynı yöntemlere başvurmuştur.

OKUL İDARESİ-POLİS İŞBİRLİĞİ ÖĞRETİM VE EĞİTİM SİSTEMİNİN AYRILMAZ PARÇASIDIR

Bu liselerde de böyledir, üniversitelerde de. Bu

işbirliği içinde, yüzlerce liseli, üniversiteli arkadaşımız, bizzat müdürleri, öğretmenleri tarafından işkenceci polise teslim edilmiş; bu işbirliği içinde, polisin istekleri doğrultusunda yüzlerce arkadaşımız okulundan uzaklaştırılmış veya atılmıştır.

Okulları Milli Eğitim Müdürlükleri mi, Emniyet Müdürlükleri mi yönetiyor, belirsizdir. İkisi tam bir ittifak içinde gençliği yıldırma, sindirme politikası izliyorlar.

Yasal derneklere gitmek, yasal gösterilere katılmak, bunların gözünde "teröre katılmak"tır. Bu zihniyetin hemen hemen istisnası yoktur. Bu tür faaliyetlere katılan hemen her öğrenci arkadaşımız Dikmen ve Ayrancı Lisesi'nde yaşananlara maruz kalmıştır.

ÂİLELERİMİZ DE HER DÖNEM BU TEHDİT VE TERÖRÜN HEDEFİ OLDULAR!

Bizim demokratik mücadele ve örgütlenmeler içinde yer almamızı engellemek için, ailelerimizi kullanmaktan ve tehdit etmekten hiç bir dönem vazgeçmediler. Evlerimize adeta baskına gelir gibi geldi polis ekipleri. Veya "aranan bir suçlu" gibi ailelerimiz karakollara götürüldü.

GİTTİĞİNİZ DERNEĞİN, KATILDIĞINIZ EYLEMİN YASAL OLMASI POLİS-İDARE İÇİN ÖNEMLİ DEĞİLDİR! ONLARIN

GÖZÜNDE, ÖĞRENCİLER, HİÇ BİR HAKKI OLMAYAN BİR KİTLEDİR!

Dikmen ve Ayrancı Lisesi'nde okul odasında polis sorgusuna maruz kalan arkadaşlarımızın "suçu"(!) 1 Mayıs'a katılmak.

Yüzlerce arkadaşımız bir derneğin kapısından adım attığı için, yüzlerce arkadaşımız mesela herhangi bir türküyü söylediği için, yüzlerce arkadaşımız en basit akademik bir hakkını istediği için bu sorgulara ve soruşturmalara ve "ceza"lara maruz kaldılar.

ÖĞRENCİLERE İŞKENCE, TEHDİT Mİ; İŞTE ÖRNEKLER:

◆ **Hemen tüm derneklerimize gelen arkadaşlarımızın çevresine, ailesine veya okuluna gidilerek baskı yapılmaktadır.**

◆ Derneklerimiz çevresinde sık sık sivil polisler telsizlerinin sesini açarak derneğe gelen arkadaşlarımızı rahatsız etmektedirler.

◆ Derneklerimizin mevcut yasalara göre kurulmuş olması, ne polis için, ne de okul yönetimleri için hiç bir değer taşımamakta, onlar bu tür her girişimi "terör" diye görmeye devam etmekte; her türlü tehdit, işkence, gözaltına başvurmaktadır.

◆ Bir çok ildeki Gençlik Derneği başkanları, okulundan veya yol ortasından gerekçe gösterilmeden gözaltına alınmaktadır.

◆ **Isparta Gençlik Derneği**'nin Gönüllü Eğitim Topluluğu bünyesinde ders verdiği öğrencilerin aileleri, polis tarafından tehdit edildi. Öğrencilerin ailesinin evine, babasının işyerine giden polis *"bu dernektekiler solcu, bunlara bulaşmayın. Zaten biz onları tutuklayacağız ama bahane bulamıyoruz"*, diye tehdit ettiler.

◆ **Aydın**'da dernek kurucu üyelerimizden bir arkadaşımızın işyerine polisin gitmesi sonucu, arkadaşımızın işinden olması sağlanmıştır.

◆ **Bursa** polisi "o derneği yakıp yıkacağız" tehditleriyle **Bursa Gençlik Derneği** kurucu üyelerimizin ailelerini dolaştı, "çocuklarınızı oraya göndermeyin" diye tehdit edildiler. Yine Bursa Gençlik Derneği kurucu üyelerimizden Mesut Erdoğan'ın okuluna gidilerek okul yönetiminden öğrenci dosyası alınmış ve *"böyle işlere karışmazsa burs temin edeceğiz"* diye rüşvet teklif edilmiştir. Bunlarda "her yol" mübahtır.

◆ Bir derneğimizin (**Isparta Gençlik Derneği**) binasının bulunduğu işhanındaki esnafa, *"bu dernektekiler terörist"* propagandası yapılarak yer verilmesi engellenmeye çalışıldı.

◆ Bu derneğimizin kurucularından Duygu Sezgin'in annesi bindiği araçtan indirilerek, *"kızın iyi golda değil, eğer böyle devam ederse kendisi için kötü olacak ama geç kalmış sayılmaz"* diye tehdit

edildi. Sibel Şimşek isimli dernek kurucusunun köyüne giden polis, ailesini tehdit etti.

◆ **Balıkesir Gençlik Derneği** kurucu üyesi Sezer Şenol'a işyerinde polis sorgusu yapıldı, ajanlık teklif edildi. Yine bu derneğimizin kurucu üyelerinden Vildan Var'ın köyüne giden iki kişi, *"biz MİT'den geliyoruz"* diyerek köy kahvesinde *"Vildan'ın babasına söyleyin kızına sahip çıksın"* diyerek tehditler yağdırdı.

◆ **Ankara Gençlik Derneği** kurucuları Sinan Cevahir Yalçın ve Durdu Vural, **İzmir Gençlik Derneği** kurucu üyesi Uysal Koçlan polislerce kaçırıldı, tehdit edildiler, ajanlık teklif edildi.

◆ **Hatay Gençlik Derneği** kurucu ve üyelerine karşı, polis ve jandarma tarafından taciz, takip, tehdit aklınıza gelebilecek tüm terör yöntemleri uygulandı. Polis ve jandarma, kurucuların köylerine, mahallelerine giderek, onlar hakkında "soruşturma" yaparak çevrelerinde şaibe yaratmaya çalıştı.

◆ **Edirne Gençlik Derneği** girişimcisi Buğra Bayraktar, kendi evine gelen polisler tarafından tehdit edildi, ajanlık teklif edildi.

◆ Bu yılın 4 Mart'ında, bir çok okulda, akademik, demokratik haklarımız için boykot eylemimiz vardı. İşte size sadece **tek bir gün** içinden **"polis-idare"** işbirliği örnekleri:

◆ **İstanbul Ertuğrulgazi Lisesi:** Polis ve öğretmenler okul bahçesinde toplanan öğrencilerin üzerine birlikte saldırıp, zorla sınıflara soktular. **Kartal Lisesi:** Terörle mücadele ekipleri o gün sabahtan okulun içinde karakol kurdular. Okulun her kapısını, her koridor başını polis bekledi. Öğrencilerin sınıftan dışarı adım atmaları polis tarafından engellendi. Okul yönetimiyle de araları oldukça samimiydi. **Alibeyköy Refhan Tümer Lisesi:** Okul sabahtan panzerlerle çevrildi. Boykota katılmak isteyen öğrenciler polis ve okul idaresi tarafından tehdit edildi.

LİSELERİMİZİN, ÜNİVERSİTELERİMİZİN TABLOSU BUDUR!

Örneklerden herkesin rahatlıkla görebileceği gibi, gençliği sindirmek için, akla gelebilecek her yont-

Sayı 62

15

25 Mayıs 2003

me başvurulmaktadır. Herhangi bir okul müdürüyle, bir polis şefini, zihniyetinden ayırdetmek mümkün değildir. Milli Eğitim’de, üniversitelerde yıllardır sürdürülen kadrolaşma, işte böyle bir kadrolaşmadır.

BİRLİKTE KARŞI ÇIKARSAK, HALKIMIZ, KİTLE ÖRGÜTLERİYLE, HUKUKÇULARIYLA, BU TERÖRE KEYFİLİĞE MARUZ KALAN ÖĞRENCİLERİ SAHİPLENİRSE, YAPAMAZLAR!

Dikmen ve Ayrancı Liseleri’ndeki olaylar istisna değildir. Onyıllardır sürüyor. Ama bu keyfilik, bu baskılar, durdurulamaz da değildir.

Biz liseli ve üniversiteli gençlik olarak, bu baskılar karşısında bugüne kadar boyun eğmedik. Bundan sonra da eğmeyeceğiz.

Başta ailelerimiz olmak üzere, örgütlü, sendikalı işçileri, memurları, doktorları, mühendisleri, özellikle de hukukçuları baskıya karşı mücadelemizde yanımızda görmek, bize büyük güç verecektir.

Hep birlikte, okullarımızın kışlaya, işkencehane-ye çevrilmesine karşı çıkalım!

Hep birlikte, halk için eğitim yapan liseler, üniversiteler isteyelim!

Zulme, baskı ve terör üzerine şekillenen bu eğitim sistemini birlikte değiştirelim!

17 Mayıs 2003

Gençlik Birlik Koordinasyonu

GENÇLİK DERNEKLERİNDEN

Gençlik Derneklerine Konya’dan Katılım:

Gençlik Birlik Koordinasyonu’nu oluşturarak gücünü büyüten Gençlik Dernekleri ailesi büyüyor. Yaklaşık üç aydır kuruluş çalışmalarını süren **Konya Gençlik Derneği** 14 Mayıs günü gençlik örgütlenmelerinin son üyesi olarak kuruldu.

Polisin Yasadışılığına Protesto:

19 Mayıs günü bir açıklama yapan **Zonguldak Gençlik Derneği**, okul içinde ve dışında sivil polislerin dernek üyelerine ve devrimci demokrat öğrencilere yaptığı yasadışı, keyfi baskıları, takip ve tacizleri protesto etti. Dernek yöneticilerinin sürekli olarak başta siyasi şube polisleri Mustafa ve Zeki isimli polisler olmak üzere, adlarını bilmedikleri Zonguldak Emniyeti’ne bağlı polislerin yasadışı uygulamalarına maruz kaldıkları belirtilen açıklamada şöyle denildi: “Hakkımızda yasal hiçbir işlem yapamadıkları ve yasal olarak örgütlenmemize tahammül edemedikleri için yasadışı bir şekilde bizi takip ve taciz ederek yıldırıma çalışıyorlar. Üniversitemiz içerisinde polisler üs kurmuşlardır. Bütün öğrenci arkadaşlarımızı takip ederek, küfür ederek, taciz ederek, taciz edici el hareketlerinde bulunarak rahatsız etmektedirler. Okuldaki faşist öğrencileri bize saldırtarak ortamı gerginleştirmeye çalışıyorlar. Tüm bunlar bizi engellemeyecek. Okulumuz içerisinde polis istemiyoruz, üzerimizdeki yasadışı baskılara derhal son verilmesini istiyoruz.”

Malatya, Sakarya ve Eskişehir’de ‘Kurultay Sonuçları’ Açıklandı: 16 Mayıs günü bir basın toplantısı düzenleyen Malatya Gençlik Derneği, 6-7 Mayıs günlerinde İstanbul’da yapılan “Nasıl Bir Üniversite Nasıl Bir Eğitim İstiyoruz Kurultayı” hakkında Malatya yerel basınına bilgi verdiler. AKP iktidarının, kendilerine verdiği randevuyu iptal etmesi nedeniyle protesto edildiği açıklamanın sonunda, “Çaresiz değiliz çare örgütlü gücümüzdedir” denildi ve başta gençlik olmak üzere herkese “açlığa, işsizliğe, yoksulluğa, IMF’ye ve YÖK’e karşı mücadele” çağrısı yapıldı.

Gençlik Birlik Koordinasyonu’nun kurultay sonuçları **Sakarya’da** düzenlenen bir açıklama ile de duyuruldu. Kurultay sonuçları hakkında bilgi veren Sakarya Gençlik Derneği başkanı Mehmet Sinan Çavdar, Sakarya’da gençliğe, dernek üyelerine yönelik polis baskısını da anlattı. Polis dernek çalışanlarına, “**orası**

yasadışı dernek, oraya gitme, yoksa...” vb. tehditlerde bulunduğunu anlatarak, yasal bir derneğin resmen yalan söyleyerek, kendi yasaları ayaklar altına alınarak nasıl yasadışı gösterilmek istendiğini gözler önüne serdi. Açıklama sonunda, “**örgütlülüğümüz hızla büyümekte, gençlik olarak sorunlarımızın çözümüne yönelik mücadelemizi sürdüreceğiz**” denildi.

Bir açıklama da 19 Mayıs günü **Eskişehir Gençlik Derneği** tarafından yapıldı. Açıklamada, Kurultay’da dile getirilen gençliğin talepleri ayrıntılı olarak anlatıldı.

17 Mayıs günü, saat 12.30 da **Adana Gençlik Derneği** binasında yapılan açıklamada, Kurultay sonuçlarıyla birlikte “AKP iktidarın gençliğin sorunlarını çözmeye gibi bir derdi yoktur” Açıklamanın olduğu gün polisin tehditleriyle karşı karşıya kalan öğrenciler, açıklamayı izleyen Tempo TV kameramanının tehdit edilmesine ve gençlik üzerindeki baskılara sessiz kalmayacaklarını belirttiler.

Burdur’da Anma: Burdur Gençlik Derneği, devrimci demokrat öğrencilerin katılımıyla, 18 Mayıs günü devrim şehitleri Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan ve İbrahim Kaypak-kaya’nın anmasını yaptı. Anmada işkencelerin, katliamların Denizlerle, Kaypak-kayalarla son bulmadığı, günümüzde de F tipleriyle, tecritle, açlıkla, infazlarla devam ettiğinin anlatıldığı konuşmanın ardından, 19 Aralık katliamını anlatan “**Diri Diri Yaktılar**” filmi izlendi.

Trakya Üniversitesi’nde faşizme karşı mücadele:

Uzun zamandır polis-ÖGB-sivil faşistlerin sözlü ve fiziki saldırılarıyla karşı karşıya kalan öğrenciler; 22 Mayıs’ta okulda tespit ettikleri 5 faşisti okul dışına attılar. Aynı günün akşamında demokrat bir öğrenciyi pusuya düşürmeleri üzerine ertesi gün, bir çok öğrenciye saldıran bir faşist devrimci gruplar tarafından cezalandırılarak teşhir edilmiştir. 23 Mayıs’ta faşizme karşı birlikteliği göstermek için okuldan toplu çıkış yapıldı.

Ayrıca **Trakya Üniversitesi Öğrencileri** yaptıkları basın açıklamasıyla 2002-2003 eğitim öğretim döneminin daha ilk aylarından itibaren rektörlüğün öğrenciler üzerinde uyguladığı keyfi tutumları anlatarak sessiz kalmayacaklarını belirttiler.

Antalya Gençlik Derneği: 17-18 Mayıs günlerinde Yavuz Özcan Parkı anfi-tiyatroda 500 kişinin katılımıyla düzenlediği açılış şenliğinde, gençliği; Gençlik Dernekleri’nde birleşmeye, örgütlenmeye çağırdı.

Sayı 62

16

25 Mayıs 2003

MGK Genel Sekreterliği'nin Üç İtirazı

Genelkurmay Kendini Anlatıyor

◆ Devrimci Düşmanlığı

◆ Kürt Düşmanlığı

◆ Millilik Demagojisi

"Kırmızı çizgiler"miş, "Genelkurmay'ın hassasiyetleri" imiş, tüm bunların artık demagojiden, hava cıvadan başka bir şey olmadığı Amerika karşısında düşükleri pozisyonda çok açık ortaya çıkmıştır.

"Milli" hiçbir şeyi kalmamış ordunun varlık nedeninin, asli görevinin "ülke savunması" olmadığı da onyıllardır bilinen bir gerçektir.

MGK Genel Sekreterliği'nin Üç İtirazı

MGK Genel Sekreteri Tuncer Kılınç'ın "gizli" damgasıyla Başbakanlığa gönderdiği bir belge, Genelkurmay'ın bu ülkede varlık nedenlerini özetler nitelikteydi.

"AB uyum paketine askerin itirazları" olarak sunulan belgede, itiraz edilen üç nokta şöyle ifade ediliyor:

1- 8. maddenin kaldırılması terörü özendirir, kaldırılmasın.

2- Özel Tv'lerde kürtçe yayın yapılması bölücülüğe prim olur; yapılmasın.

3- Seçimlerde gözlemci kabul etmek kapitülasyon anlamına gelir.

Bu üç nokta, Genelkurmay'ın varlık nedenini ve bütün politikalarını belirleyen yönleri görmek için herkese yeterince açıklıkla anlatıyor.

"Terör" demagojisi altında devrimci düşmanlığı yapan, düşünce ve örgütlenme hakkının önünde tanklarıyla, toplarıyla, siyasete yönelik baskı politikaları ile engel olanın Genelkurmay olduğu konusunda hala tereddüt olanlar yeniden okusunlar.

Genelkurmay Kimliğinde BİRİNCİ Tanım: Devrimci Düşmanlığı

Ne diyor, sözü edilen TMY'nin 8. maddesi?

"Devletin bölünmezliği aleyhine propaganda" başlıklı 8. madde yasanın hedef kitlesini genişleterek, "Türkiye Cumhuriyeti devletin ülke

si ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmayı hedef alan yazılı ve sözlü propaganda ile toplantı, gösteri ve yürüyüş yapılmaz" der.

Yazılan bir yazının, yapılan bir gösterinin bu kapsama girip girmediğini belirlenmesinde ise hukuki normların değil, devlet politikalarının belirleyiciliğini binlerce örnekle gördük. Genelkurmay'ın muhalif gördüğü bütün kesimler bu kapsama pekala alabilir.

Yani "Terörle Mücadele Yasası" adıyla bilinen devletin terörünü yasallaştırma kanununun esas hedef kitlesi devrimciler olmakla birlikte, 8. madde sayesinde aydın, düşünür, yazar, sanatçılar dahi ceza kapsamına alınmakta, "ya devletçi olursun, ya da F tipleri" denilmektedir.

TMY'nin tümünün kaldırılması gerekirken, 8. maddenin tartışılmasına, yasanın makyajlanmasına dahi tahammül edemeyen Genelkurmay'ın itirazının özünde elbette devrimci düşmanlığı vardır.

Onyıllardır o düşmanlıkla katlediyorlar bu ülkenin evlatlarını. "Terör" deyip Susurlukları örgütleyiyorlar, kayıpları, katliamları, infazları gerçekleştiriyorlar. "Terör" denildiğinde "akan suların duracağını" düşünerek, her türlü hukuksuzluğu yaşama geçiriyorlar.

Kimi zaman başka "düşmanlıklar" ön plana geçse de, özellikle 1960'lardan, yani Yeni-Sömürgecilik ilişkilerinin geliştirilmesinden bu yana devrimci düşmanlığı ordunun temel karakterini oluşturmaya devam ediyor.

Genelkurmay Kimliğinde İKİNCİ Tanım: Kürt Düşmanlığı

Genelkurmay adına yapılan itirazların ikincisini, Kürtçe TV yayınları örneği nezdinde Kürt düşmanlığı belirliyor.

Genelkurmay, her sorunda olduğu gibi göstermelik, adeta uygulanmaması için çıkarılan "TRT'de beş on dakikalık kürtçe yayın"ı denetleyebileceğini, ancak özel TV'lerin devreye girmesi ile kontrolünün kaybolabileceğini düşünüyor. Bu ülkede onun denetiminin dışında yaprak

Sayı 62

17

25 Mayıs 2003

bile kımıldamamalıdır. Kımıldarsa da tankları sürer, dağları köyleri bombalar, yakar yıkar.

Cumhuriyet tarihinin en kanlı sayfaları Kürt düşmanlığıyla yazıldı. Ordu, hakkını isteyen Kürt halkının taleplerine hep inkar ve katliamla, asimilasyonla cevap verdi. Kürt köylerinin dere-leri kan aktı.

Kürt düşmanlığının belirlediği politikalar şimdi ayağına dolandı, Kuzey Irak nezdinde tam bir açmaza soktu. Ama politikanın özü değişmedi, kısa sürede değişmeyecektir. Amerika'nın dayattığı "çözüm"ü kabul edip etmemesi bu gerçeği değiştirmeyecektir.

Bir halkın dilini kullanmasını, kendi dilinde yayınlar yapmasını dahi "bölücülüğe prim olur" diye değerlendiren bir kafada hukukun, insanın zerresi yoktur.

Genelkurmay Kimliğinde ÜÇÜNCÜ Tanım: Millilik Demagojisi

"Seçimlerde gözlemci kabul etmek kapitülasyon anlamına gelir" diyor Genelkurmay! "Milli" ya; denetlenmeyi kabul etmiyor...

Komedi! Çocuklara masallar!

Bu demagojiye inanan sadece Kemalizmin bağımsızlıkçılığını da bir yana bırakan Kemalistler kalmıştır belki. Onlar da Genelkurmay'ın peşine takılarak, YÖK'ü savunmaktan, 8. maddeyi savunmaya kadar geldiler. "Amerikan liderliği"nin kitle desteği olmaya devam edebilirler!

Amerika karşısında yerlerde sürünen "millilik"lerini yeniden canlandırabilecek çıkışlara ihtiyacı var Genelkurmay'ın. Wolfowitz'in konuşması ile bütün sihiri bozuldu işbirlikçi Genelkurmay'ın. Suratına el feneri tutulmuş hırsız misali apaçık ortaya çıktı gerçek yüzü.

Amerika adına liderlik yapmakla sorumlu oldukları gerçeğini nasıl unutturacaklar, nasıl millilik demagojisine sarılarak katletmeye, OYAK'larıyla soymaya, Awacs vb. ihaleleri ile aç bırakmaya devam edecekler?

"Seçimlerde gözlemci kabul etmeyiz, bu kapitilasyondur".

Kapitilasyonların en katmerlisi olan IMF yasalalarının hangisine itiraz ettiniz? Tahkim'e ne dediniz? IMF'nin dayatmalarına hangi itirazda bulundunuz? ABD'nin emirleri karşısında hangi ulusal çıkışları yaptınız?

Soruların hepsinin cevabı tarihte yazılıdır.

"Millilik" adına yaptıkları hiçbir şey yoktur. IMF'ye övgü, Amerika karşısında el pençe divan, kapitülasyon yasalarına onay Genelkur-

may'ın bugüne kadarki icraatlarının özeti oluşturuyor. Aksini ispatlayacak bir tek örnek veremezler. Biz, Amerika karşısında şu ulusal çıkarlarımızı koruduk diyemezler. Çünkü onların işinin Amerikan çıkarlarını korumak olduğunu artık herkes biliyor.

Genelkurmay'ın Kendisi Anlatıyor: "Bütün Özgürlüklerin Düşmanı Benim"

Tarife gerek yok, Genelkurmay kendisi kendini anlatıyor. Bu ülkede bütün hak ve özgürlüklerin düşmanı Genelkurmay'dır. İktidarlar değişir, şu bu parti gelir gider ama değişmeyen tek iktidar onlardır. Onların sayesinde baskılar, yasaklar sürüp gider. İktidarlara düşen ise, onların talimatlarına uymaktır. İster gönüllü, ister zorla!

Bundan dolayı hak ve özgürlük mücadelesinden, demokratik mücadeleden sözedenler, Genelkurmay'ı hedeflemek zorundadır.

Sözünü ettiğimiz "iktidar için" mücadele değildir, en basit hak ve özgürlüğün kazanılmasından söz ediyoruz. Düşünceye özgürlükten, örgütlenme özgürlüğünden, yaşama hakkından, dilden eğitime kültürel haklardan ve hatta depremlerde ölmeme hakkından söz ediyoruz.

Bu, Genelkurmay'ın iktidar olduğu bir ülkenin gerçeğidir. Genelkurmay'ın icazetini alarak, onun belirlediği sınırlarda dolanarak ise, bu mücadele hiç verilemez.

Kontra Örgütü Yasası

Devrimcilere, yurtseverlere karşı sayısız işkence, kayıp, infaz gerçekleştiren, "yeşil"leri kullanan, mafyacıları el altında tutan, Susurluk'un örgütlenmesinde başrol oynayan JİTEM'e (Jandarma İstihbarat Terörle Mücadele) resmi kılıf geçirmek için yasa hazırlanıyor.

Jandarma Teşkilat, Görev ve Yetkileri Yasası'na iki madde eklenmesini öngören tasarı ile JİTEM hem yasallaşacak hem de yetki alanı genişletiliyor.

"Jandarma'nın lokal bazda yürüttüğü istihbarat faaliyetlerinin yetersiz olduğu" belirtilen yasa gerekçesinde, "Jandarma'nın yasal istihbarat teşkilatı kurması, bilgi toplaması, değerlendirmesi ve yetkili mercilere veya kullanım alanına ulaştırması" öngörülüyor.

Kontrgerilla örgütü olan JİTEM'in alanı genişletilerek, kontrgerilla faaliyetlerini daha rahat yapması sağlanacak. Veli Küçük gibi Susurlukçu generaller artık Susurluk faaliyetlerini yasal kılıfla sürdürebilecek.

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direniş

3. yıl... 32. ay

949. gün

107 Şehit

107 tabutun önünde Cemil Çiçek övgüleri!

107 tabutluk zulüm tablosunun son bölümündeki celladın adı Cemil Çiçek'tir.

Cellat şimdi elinde AB bayrağını sallayarak dolaşiyor siyaset arenasında. Demokrasi diyor, "Batıyla bütünleşme"den söz ediyor. "Uyum" yasalarını hazırlayarak, yasalarımızdaki "anti-demokratik" maddeleri ayıklıyor!

Burjuva basın "sağ"ından, "sol"undan övgüler alıyor; Ahmet Taşgetiren'den Cüneyt Ülsever'e kadar gazete yazarları, onun hükümetteki "denge" unsuru olduğunu yazıyor. "Denge"yi nasıl kurduğu ise malum. MGK'nın, emperyalizmin isteklerinin güvencesi olarak; onların istedikleri katliam politikalarını sürdürerek... Sorumlu olduğu hapisanelerden tabutlar çıkarken "övmek" her Adalet Bakanı'na nasip olmaz. Ama bizim ülkemizde sık rastlanır buna.

Sami Türk de aynı imajı vermemiş miydi 19 Aralık öncesi; "çağdaş, uygar, demokrat..." bir Adalet Bakanı'ydı o... Avrupa'ya uyum onun elinden çıkıyor, "toplumsal mutabakat"tan bile söz ediyordu. Gülay Göktürkler'den M. Ali Birandlar'a, Oral Çalışlar'a kadar kimler övmemişti ki

onun çağdaşlığını, uygarlığını. Sonra o çağdaş, uygar bakan, 19 Aralık sabahı, elleri kan içinde, gözleri kan çanağı olmuş halde çıktı Türkiye'nin karşısına. O kameraların karşısında konuşurken "Hayat Kurtarma" adına hapisanelerdeki tutuklular kurşunlanıyor, bombalanıyor, yakılıyor, işkenceden geçiriliyordu. "Bu az bile" diyecekti bir kaç gün sonra, öldürdükleri tutsakların sayısına ilişkin.

Katliamcılığı ve yalancılığı gün geçtikçe tescillenecekti. Onu övenler, yanıldıklarını, bu kadar "katı" olacağını düşünmediklerini, daha önceki Sami Türk'le şimdiki Sami Türk'ün birbirine benzemediğini vs. yazıp günah çıkaracaklardı. Ama neye yarardı?

AB'ye uyumla, toplumsal mutabakatla belli kesimlerin gözünü boyamış, o göz boyama sayesinde halkı oyalayabilmiş, dahası katliamına zemin yaratabilmişti. Artık özeleştirilerin de kıymeti yoktu.

Çiçek, demokrasi, hak, hukuk diye iki demec verdi diye, onun sorumluluğundaki hapisanelerden çıkan tabutlar **nasıl unutuluyor?** Daha kısa süre önce söyledikleri **nasıl da unutuluverdi?**

Adalet Bakanı koltuğunda oturmasına rağmen, Korkut Ekenler'in Susurlukçular'ın avukatlığını üstlenip şöyle diyordu Cemil Çiçek: "Bunlar, suç işledilerse bile, davulla zurnayla ilan edilerek deşifre edilmemeliydiler. Bu ülkeye bir daha hizmet edecek olan insanların önlerini kesecek şekilde bir hareket tarzı içine girilmemeliydi." (Tercüman, 22 Ocak 2003)

Hukuku, adaleti uygulamakla görevli bakanın sözlerine bakın. Deşifre edilmemeliydiler diyor; bunun anlamı bellidir; yargılanmamalı, sorgulanmamalıdır. Bunun elinden çıkacak "demokratikleşme"nin nasıl bir şey olacağı bu yaklaşımından belli değil mi? O Cemil Çiçek ki, 19-22 Aralık katliamının üstünü örtmekte, tecriti gizlemekte koltuğu devraldığı Sami Türk'ten geri kalmadı.

Adalet Bakanları'nın "Avrupa'ya uyum" işlemlerinden sorumlu olması, onların işkenceciliklerini, katliamcılıklarını, Cemil Çiçek örneğinde olduğu gibi Susurlukçularını örten bir rol oynuyor; düzene kilitlenmiş aydın beyni de buna kanıyor.

Kanmakla kalmıyor, kandırıyor.

Aldanmayın, aldatmayın.

Aldanmanın ve aldatmanın faturası sadece "hayal kırıklığı" değildir; aldanan ve aldatan, açıklık ve zulüm düzenine hizmet ediyor. Cemil Çiçek "demokratikleşme" mi diyor; 107 tabutu sorun ona. Tecrit ne zaman sona erecek diye sorun. Aldığınız cevap, hak, hukuk söylemlerinin samimiyetini de gösterecektir size.

Tabutların altındaki omuz direnişin dışarıdaki soluğu onlardı

11 Mayıs'ta, Anneler Günü'nde iktidar partisinin binaları önünde uzayıp giden 106 tabut, Türkiye gerçeğinin çarpıcı bir özeti gibiydi.

106 tabut; Fidan Kalşen'den başlayıp Yusuf Aracı'ya uzanan bir kervan. 19 Aralık'tan bu yana ölüm oruçlarında açlığı yenerek, feda eylemlerinde kendilerini patlatarak, bedenlerini tutuşturarak ölümsüzleşenler onlar. Kendileri bir direniş bayrağı oldular.

Bir de 106 tabutun altındaki o omuzlar var. O omuzlar ki, 106 tabutun her birini, çoğu kez polis saldırıları altında taşıdılar. Heryerdeydiler; Gazi'de, Rize'de, Denizli'de, Malatya'da, Antakya'da, Dersim'de, Adıyaman'da, İzmir'de, ... 15-20 kiloya düşmüş cılız bedenleri onlar yıkayıp yudular; kızıl kefenlere sarıp, alın bantlarını, bayraklarını göğüslerine koydular. Onları toprağa, acılarını kalplerine gömdüler.

Her caneze kaldırırlarında, toprağa verdikleri zayıf bedenlerdeki çelikten irade, onlara geçiyordu sanki. Çoğu kez yalnız bırakıldılar, ama onlar tabutları hiç yalnız, sahipsiz bırakmadılar.

Omuzları nasır tuttu ama yürekleri nasırlaşmadı. Her seferinde yeniden duyular o büyük acıyı, her seferinde öfkeleri daha büyük oldu. Zulüm, baskı, sansür, gözetimler, sorgular, tutuklamalar, onları etkilemiyor muydu? Etkiliyordu elbette; ama bir ucu içeride, bir ucu dışarıda kendi ellerinde olan direniş bayrağını yere düşürmediler hiç.

TAYAD'lılar onlar.

Kimileri için F tipleri, ölüm oruçları sadece ve sadece bir "duyarlılık" meselesiydi. Arada bir hatırlamaları yeterdi. Arada bir açıklama yapar, bir iki "girişim"de bulunur, vicdanlarını sustururlardı. Kimi parti, kimi DKÖ'ydü. Masa başında "tutuklu yakınlarına" büyük politika dersleri verip teoriler yaparlardı. Dinlerdi tutuklu yakınları, dinler ve o söylenenlerde hayatın karşılığını bulamazlardı.

Onlar, TAYAD'lılar, 32 ay, 949 günün her anında, her saniyesinde bu direnişin içindeydiler. Unutanlara hatırlattılar. Kaçanları kolundan tutup mücadelenin içine çektiler.

Onlar da ABD'nin Irak'a saldırısına karşı mü-

cadele içindeydi. Onlar da IMF politikalarına karşı yapılan eylemlerdeydi (çünkü açlık yoksulluk onların da evinin içindeydi).

Tüm bunlarla uğraşırken, tabutların altındaki

omuz onlardı; direnişin dışarıdaki sesi soluğu onlardı. O gündemi bu gündemin, şu konuyu bu konunun karşısına koyanlar, ne onda, ne bunda yoktular.

Ve TAYAD'lılar, bir yandan direnişin sesi olmaya çalışır, bir yandan halkın haklar ve özgürlükler mücadelesi içinde yer alır, bir yandan üzerlerindeki baskı ve yasaklara karşı koymaya çalışırken, bir yandan da kendilerini "tecrit" etmeye, yalnızlaştırmaya çalışanlarla uğraşırlar. Emrivakilerle heyetlerden çıkarıldılar; kimileri onlardan "vebalıdan kaçır gibi" kaçtı. Bunlardan da yılmadı onlar. Beyaz tülbentlerini ve üzerindeki kızıl alınbantlarını öylesine taşıyorlardı. Beyazda saflıkları, sabırları, yalnlıkları, kızıl da, kararlılıkları vardı. Onlar direnmeye devam edecekti; tek gerçek buydu, gerçekli olan da buydu; ondan ötesi boştu.

Tutsak yakınları üzerine kimileri teoriler yaparken, onlar "tutsak yakını" olarak öldüler; Şenayları, Gülüşümanları çıkardılar içlerinden. Desteğin, dayanışmanın, fedakarlığın TEREDDÜTSÜZ SAHIPLENMEK, ONLARLA BÜTÜNLEŞMEK olduğunu anlattılar herkese. Anlı şanlı sıfatlar taşıyan siyasi hareketler bile, F tiplerine karşı sürdürülen direniş önündeki görevlerini "destekle, dayanışmayla" sınırlar ve aslında onun da gereklerini yerine getirmekten, onlar, içi fedakarlık ve kararlılıkla dolu pratikleriyle öğretiler.

TAYAD'lılar onlar.

SABRI anlatıyorlar şimdi omuzlarındaki tabutlarla. Gösteriyorlar; sabır, zulüm karşısında direnmektir. Sabır, vazgeçmemektir. Sabır ve kararlılığa sahip olmayanların, hiç bir şeyin sahibi olamayacağını anlatıyorlar.

F Tipi Tehdidi

F Tipi hak arayan, demokratik haklarını kullanan herkese karşı tehdit aracı!

F tipleri gündeme geldiği günden bu yana, eleştirenlerin, karşı çıkanların şiddetle cezalandırıldığı, soruşturmaların 70'lik Hasan Basri Aydın'dan Baro başkanlarına kadar uzandığı bir alan oldu. Sadece F tiplerine karşı bir açıklama yaptığı bir eyleme, etkinliğe katıldığı için yüzlerce insan tutuklandı, partiler kapatıldı, DKÖ'lere cezalar yağdırıldı, binlerce insan gözaltılardan geçti.

Gözaltına alınanlara karşı sıkça kullanılan F tipi tehdidi bu kez okullara, müdür odalarına da yapılan sorgulara kadar yayıldı.

Ankara'da 1 Mayıs'a katılan liseli gençlerin okulda polis tarafından sorgulanması haberini manşete çıkaran basın ve olaya tepki gösteren DKÖ'ler, gencimizi tehdit eden polisin **tehdit aracının F tipleri olduğunun** üzerinden atlamak için özel bir çaba harcadılar adeta.

Basın olayı AB çerçevesinde manşete çıkardığı ve F tiplerini onayladığı için onları ilgilendirmiyordu, DKÖ'ler içinse "sakıncalı alan" idi ve tam da tehdidin sözkonusu DKÖ'ler üzerindeki tehdit etkisini de gözler önüne seriyordu.

Ne diyordu işkenceci; **"sen hiç F tipi gör-dün mü?"**

F tipleri öyle bir yer ki, en meşru demokratik hak olan 1 Mayıslar'a katılmaktan, en basit hakkını aramaktan dahi vazgeçersin demeye getiriyordu işkenceci bunu söylerken.

Demek ki, F tipleri oligarşinin söylediği gibi "yasadışı örgütler" için yapılmamış, tüm muhalif, hakkını arayan hatta en demokratik eylemlere katılan herkes için yapılmış.

Liseli öğrencinin, işçinin, memurun, gecekondulunun, kitle örgütlerinin, herkesin karşısında F tipine atarım tehdidi var şimdi. F tiplerinin sadece devrimci tutsaklara yönelik olmayıp tüm halka gözdağı olduğunu söyleyenlerin ne demek istediği şimdi herkes için çok daha somuttur.

F tipleri hak ve özgürlükler mücadelesinin önüne çıkarılan bir tehdit aracı, bir barikat haline getiriliyorsa, burada demokratik güçlere düşen de açıktır;

F tiplerine karşı mücadeleyi yükseltmek, dün yapılanların çok daha fazlasını yapmak, F tiplerine karşı büyük direnişe kendi gücünle, kendi mücadele biçimleriyle destek vermek.

Barikat böyle yıkılabilir. Biz barikatı 3 yıldır bedenlerimizle dövüyoruz. Bedenlerimizi mermi yapıp barikata fırlatıp atıyoruz. F tipleri oligarşinin hesapladığı kadar büyük bir korku yaratamamış, etkisi sınırlı kalmışsa, bu barikatı 107 kez döven bedenlerimiz sayesinde.

F Tipi tehdidi, halkı teslim alamayacak! İçeride, dışarıda F tiplerine direnmeye devam edeceğiz!

Kartal Hapishanesi'nde hücreler karanlıkta

Kartal Hapishanesi'ndeki tutsakların hücrelerindeki elektrik, *"elektrik faturalarını ödemedikleri için"* kesildi.

Hapishanelerde yatanlar bilir; ışıklar söndürülmez. Bu "devletin güvenliği" için kuraldır. Ama Kartal'da para, onun da önüne geçmiştir. Normal koşullarda hücrelerde elektriklerin söndürülmesini saldırı gerekçesi bile yapabilen idare, şimdi parasını ödemediniz diye kendisi kesmektedir.

Zulüm ve tecrite ek olarak, F tiplerini tutsakları maddi olarak da soydukları bir hapishaneye çevirmeye çalışıyor iktidar.

Yine Kartal'da, idare **"ilaç paralarını peşin alma"** uygulamasını başlatmış bulunuyor. Acil hastalık durumlarında bile, ilaç gerekirse önce parası isteniyor.

Paran yoksa, karanlıkta kal, paran yoksa öl! Düzenin mantığı tüm çıplaklığıyla uygulanıyor hapishanelerde.

En Batıcı Cemil Çiçek!

Daha bir kaç ay önce sen değil miydin devrimcileri **"Batı çıkarları"** adına davranmakla suçlayan? Bakanlık koltuğuna yeni oturduğun günlerde, 2 Aralık 2002'de Türkiye Gazetesi'nde yayınlanan röportajında devrimci örgütleri, ölüm orucu direnişçilerini "batının kötü niyetlerine alet olmakla" suçluyordun. Ne oldu da, şimdi batının en has savunucusu oldun!

Sayı 62

21

25 Mayıs 2003

106 insanımızın tabutlarının üzerine “mucize” manşeti atan

UTANMAZLAR!

Hürriyet Gazetesi, 20 Mayıs tarihli manşetiyle “F Tipi mucizesi”ni ilan etti.

“Haber” özet olarak, “Bayrampaşa’nın duvarlarında artık terör örgütlerinin pankartlarının de-ğil çiçekli resimlerin bulunduğunu... devletin cezaevlerine egemen olduğunu... Ve bunun F tipi mucizesi sayesinde olduğunu... Bu sayede Türkiye’nin hapishaneler sorununu çözdüğünü...” anlatıyor. Gazetenin başyazarı Oktay Ekşi’nin “İste-yince düzeliyormuş...” başlıklı yazısı da aynı ko-nuya ayrılmıştı.

19 Aralık öncesi aylarca süren yayınlarla katli-amin koşullarını oluşturdular. 19 Aralık sonrası baskı ve sansürün uygulayıcısı olarak katletmeye devam ettiler. Şimdi katledilen candaki, dökülen kandaki sorumluluklarını meşrulaştırmak için “F tipleri mucizesini” övüyorlar.

Hürriyet Yayın Kurulu’na;

Böyle bir manşeti evlatlarımızın kanları üzerine atınız. Kanımızla yazdınız bu manşeti.

Siz hiç 106 tabutu omuzlarınıza alıp, bu ülkeyi yönetenlerin kapısına dayandınız mı? Biz dayan-dık. Anneler Günü idi. TAYAD’lılar olarak İstanbul, Ankara ve İzmir’de AKP il binalarının önüne gittik o tabutlarla. “Çözün” dedik. “Tecriti kaldırın” de-dik.

Siz görmediniz, göstermek istemediniz o res-mi. Abide-i Hürriyet Meydanı’na çıkan o yolun, yakınlarımızın tabutlarıyla nasıl bir konvoyu ağır-ladığını dünyaya göstermek istemediniz. Bu ülke-yi yönetenlere, bizim yakınlarımızı katledenlere “BU TABUTLAR BU ÜLKENİN F TİPLERİNDEN ÇIKTI” manşeti atarak seslenmediniz.

Çünkü onları katledenler arasında siz de vardı-nız. İşte bu manşet, suç ortaklığınızın itirafıdır.

Oktay Ekşi köşesinden manşete destek yazısı yazarken, bu manşetlerin belirlenmesinde söz sa-hibi olan hiçbiriniz manşetin utanmazlığını eleştir-

mediniz. Demek ki, siz de Ertuğrul Özkök ile, Ok-tay Ekşi ile aynı katliam alkışçılığında buluştunuz.

Hürriyet Başyazarı Oktay Ekşi’ye;

Hem gerçekleri çarpıtıyor, hem de katliamın, ölümlerin ve halen F tiplerindeki tecritin üzerini örtmeye çalışıyorsun. Mümkünü yok, başaramaz-sın. Hala insanların ölümleriyle anlatmak zorunda kaldığı bir gerçeği, tecrit gerçeğini gizleyebilecek hiçbir medya gücü yoktur. Olmadığı için uydurma örneklere sarılıyorsunuz.

Yüreğimize evlat acısını, eş, kardeş yarasını düşüren Sami Türk’ü alkışlayan Oktay Ekşi’ye göre “İnfaz Hakimliği” ve “Cezaevleri İzleme Ku-rulları” sayesinde tutuklular haklarını arayabili-yormuş, bu kurumlar “idareden bağımsız” imiş. Biz onların ne olup olmadığını biliyoruz, çünkü biz yaşıyoruz. Tecritin ne olduğunu, o kurullara, infaz hakimliklerine yapılan başvuruların nasıl “kuyuya taş atmak” misali kaybolup gittiğini en iyi biz bili-yoruz. Raporlarımızla, örneklerle açıkladık. Bun-ları yayınlamadınız, fakat arşivlerinizde vardır. Ama aynı şekilde siz bize bu kurulların, hakimliğin tek bir sorunu çözdüğüne dair örnek veremezsi-niz. AKP binası önüne taşıdığımız tabutlar üzerine de tek bir satır yazı yazmadınız. “Çözün” çılgılla-rımızı yazmayan Oktay Ekşi, çılgıllığımızı bastır-mak için yazıyor.

Çünkü, o “çözümü” ilan etmiş. İlan etmek için ise tabutlarımızın 106 olmasını beklemişler ve ar-tık emin olmuşlardı: “artık devlet cezaevlerine ha-kimdir”! 106 tabut, Oktay Ekşi’nin, Hürriyet’in, Doğan Medya’nın gözünde “devlet hakimiyeti” demek! Tabutlarla kurulan bir devlet hakimiyeti!

Ülkesinin sorunlarını böyle ‘çözen’lerin beyni Amerikancı, dili Amerikancadır!

Katliamcı devletin katliamcı medyasının baş-yazarı başka sorunlar için de bu ‘çözümü’ öneri-yor: “Ne dersiniz? Sorunları ertelemek yerine çöz-menin de mümkün olduğunu gösteren bu örnek-te hepimiz için önemli bir ders yok mu?”

Onbinlerce bomba ile yıkılan hapishaneler, ya-kılan genç kızlarımız, kurşunlanan evlatlarımız, hücre hücre eriyen yakınlarımız, F tiplerini eleşti-ren herkese görülmedik bir saldırı dalgası, barola-ra kadar uzanan soruşturmalar, yoğun bir sansür ve otosansür... ve Türkiye tarihinin en büyük kat-liamı...

Böyle mi çözüyor bu ülkenin sorunları?
Amerika da böyle çözüyor sorunları; işgal ederek, katlederek, hakkı, hukuku yok sayarak.

Haydi aynı yöntemlerle şu “bağımlılık” sorununu da çözün bakalım!

Yakınlarımızın tepesinde uçan Skorsky’leri, bu ülkenin bütün yöneticilerini, ordusunu aşağılayan Amerika karşısında da uçurun bakalım.

Yapamazsınız. Ekşi’nin devletinin gücü ancak eli kolu bağlı, dört duvar arasındaki insanlarımıza, halkımıza yeter. Amerika karşısında ise süt dök-müş kediye döner.

“F tipi mucizesini” kanıtlamak için yalanlardan başka malzemeniz yok!

Oktay Ekşi, yazısında tecrit zulmünü aklamak için “*şu kadar silah çıkmıştı, artık çıkmıyor; bu kadar cinayet olmuştu, artık olmuyor*” diye anlatıyor. **Çarpıtma ve yalan!** İktidarlar F tiplerini meşrulaştırmak için mafyacılara da kullanarak hazırlamıştır bu oyunu. Silahlar, uyuşturucular, mafyacı-larda, Susurlukçular’daydı, ve onları içeri sokan da Ekşi’nin devletiydi.

19 Aralık’ta katledip kalanları sevkettikten sonra, deliklerine kadar aradılar yakınlarımızın kaldığı koşulları. Ne bulabildiler? “Kaleşinkoflar” yalanı Hürriyet’in, Oktay Ekşi’lerin yüzüne tokat gibi çarptı ama utanmadılar.

F tiplerinde mafyacılar yine her türlü “imkana” sahip. Bunlara ilişkin açığa çıkan bilgileri de açıkladık. Oktay Ekşi onları da yok sayıyor. Cemil Çiçek’in, Ertosun’un hapishanelerinde Susurlukçular, plastik yüzme havuzları bile getiriyorlar, burjuva basın bile yazdığı bu gerçeklerden de mi haberi yok Oktay Ekşi’nin? Var, ama onların derdi “gerçek” değil.

Gerçeği baştan beri sadece biz söyledik. Sami Türkler, Tantanlar, Ertosunlar, Cemil Çiçekler yalan söylediler; burjuva basın da yalanın kürsüsü oldu. Bu gerçek de hala değişmiş değil.

F Tiplerini Aklamaya Çalışanlar Amerikancılardır.

Doğan Medya’nın, Amerikancılığın sesi olduğunu artık bilmeyen yoktur.

Doğan Medya, Amerikan çıkarları için bu ülkenin halkının kanının dökülmesini defalarca alkışlamış, katliamcılarını aklayıcılığını yapmış, Susurluk tetikçilerine dahi sahip çıkmıştır.

Biliyorduk, tanıyorduk sizleri.

19 Aralık katliamına zemin hazırlamak için yaptığınız yayınlardan biliyorduk.

19 Aralık katliamının ardından, katliamı aklamak için yaptığınız yayınlardan, F tiplerinde ilk yakınımızı, Cengiz Soydaş’ı açlığın kollarında şe-

Tarih, 19 Aralık’ın hemen ertesini gösteriyor. Maltalarda cesetlerimiz yatıyor. Devletin diri diri yaktığı kadınlarımızın bedenlerinden hala dumanlar tütüyor. Ve bu faşist kafa “devlet girdi” manşetleri attı. Ertuğrul Özkök’ler, Oktay Ekşiler, “**benim devletim adamı böyle yapar**” mantığıyla utanmadan yazılar yazdılar. “Diri diri yakan” devletten hiç söz etmediler. Aksine, “*Bizi, altı kadını diri diri yaktılar*” çılgınlığını atan bayan tutsağın resminin altına “örgütü kastediyor” diye yazdılar. Gerçekler ortaya çıktığında da düzeltme yapma gereği dahi duymadılar. Basın ahlakıymış, habercilikmiş, “Doğan Medya İlkeleri” imiş; siz kime ne masalları anlatıyorsunuz? Bu ülkede 7’den 70’e herkes tanıyor sizi!
Sorun çözme yöntemleriniz faşist iktidarlara hep aynı oldu!

hit verdiğimiz gün F tiplerinde çıkarılan yemek tarıflarını tam sayfa yayınlayan ahlakınızdan tanıyorduk sizi.

Bir kez daha tanıdık.

Siz “gazeteci” değil, Amerika’nın ve işbirlikçilerinin sesisiniz!

Siz nasıl bir gazetesiniz ki; 106 ölüme, 500’e yakın insanın hafızasını kaybetmesine neden olan bir zulme “mucize” diyorsunuz? Sizin düzeniniz sürsün, bütün halk ölsün mü?

Siz nasıl bir gazetecisiniz, gazetesiniz ki; artık Bayrampaşa’da silahların, çatışmaların olmadığı yazıyor da, tüm bunların F tiplerini meşrulaştırmak için devlet tarafından tezgahlandığı gerçeğini gizlemek için bunca çarpınıyorsunuz?

Siz nasıl bir gazetesiniz ki; gündeme geldiği günlerde, bütün kentlerdeki Barolar’ın, hak ve özgürlük savunucularının, basının duyarlı yazarlarının eleştirdiği “Cezaevleri İzleme Kurulu” ve “İnfaz Hakimliği” aldatmacalarını yakınlarımızın cesetlerinin üzerine örtmeye çalışıyorsunuz.

Siz nasıl bir gazetesiniz ki; Amerika’nın, Avrupa’nın yaptırdığını artık herkesin bildiği F tiplerini savunmak için canhıraş, bu kadar yalan ve çarpıtma üzerine yayınlara yapıyorsunuz?...

SORUN ÇÖZÜLECEK; TECRİTİN SONA ERMESİNDEN

Sayı 62

23

25 Mayıs 2003

BAŞKA DA ÇÖZÜM YOKTUR! HERKES -DOĞAN MEDYA DA- BUNU BÖYLE BİLMELİDİR!

Yakınlarımız F tiplerinde ve hastanelerde ölüm yatağında ölüm yürüyüşünü sürdürüyorlar. Ve biliyoruz ki, 10. Ölüm Orucu Ekibi'ni hazırlıyorlar.

Hürriyet'in haberi iktidarın bu kararlılık karşısında ne kadar sıkıştığının da göstergesidir. İçeride, dışarıda 3 yıldır süren direnişimiz o kadar kararlıdır ki; F tiplerini aklamak için yeni bir propaganda kampanyasına ihtiyaç duyuyorlar. Yalan-

lardan, sansürden örülü duvarları defalarca parçaladık bu 3 yılda. Parçalamaya devam edeceğiz.

Koğuşlar bitti, hücreler geldi de "hapishaneler sorunu" çözüldü mü şimdi? 106 ölüm, ve hala ölüm yatağında yatanların olması "sorun" mu, "çözüm" mü?

Buna çözüm diyenlerin nasıl bir ahlaka, nasıl bir vicdana, nasıl bir karaktere sahip olduğunun cevabını ve halkımıza bırakıyoruz.

TAYAD'lı Aileler

Cephe'den Özel Açıklama

"Hürriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni ve Yazarlarına Başyazarı Oktay Ekşi'ye

20 Mayıs tarihli Hürriyet'in "F tipi mucizesi" ve başyazarı Oktay Ekşi'nin "isteyince düzeliyormuş..." başlıklı yazılarına ilişkin özel bir açıklama yapan Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, Hürriyet'in bir haber gazetesi olmadığını, siyasetin bir parçası olduğunu ve emperyalizm ve işbirlikçileri ile halkımız arasındaki bu amansız savaşta safının emperyalizm ve işbirlikçilerinin yanında, halkın karşısında olduğunu bir kez daha göstermiş olduğunu belirtti ve şöyle dedi:

"106 ölümün üzerine attığınız manşet; ülkemizde kimlerin 'terör' demagojisi arkasına sığınarak devrimcileri katlettiğini, katliamlarını "başarı" diye gösterip Amerika önünde el pençe divan durduğunu ve işbirlikçiliğin ve Amerika karşısındaki pespayeliğin ay-yuka çıktığı bir dönemde "başarıya" ihtiyacı olanların nasıl katliamlarıyla övündüğünü bir kez daha göstermek açısından çok iyi olmuştur."

Manşetleri belirleyen yayın kuruluna da seslenen Cephe, böyle bir manşete, "ayıptır, ahlaki, siyasi olarak **rezalettir, katliamı alkışlamaktır, emperyalist politikaların şakşakçılığıdır**, ben bu manşete muhalifim" **diyen olmamışsa** gerçekten yazık olduğunu belirterek, "106 ölümlü bir vahşete "mucize" diyen ve bizce ne yaptığını çok iyi bilen Ertuğrul Özkök'ün suratına tükürmek için öyle demokrat, ilerici, aydın olmaya da gerek yoktur. İnsan olmak, vicdan sahibi olmak yeterlidir." dedi.

Devletin bütün katliamlarını, infazlarını alkışlamakla tanınan Oktay Ekşi'nin, bu ülkede "Basın Konseyi" gibi bir kurumun başında bulunmasının ve-

hametine de dikkat çeken Cephe, Ekşi'nin yazısının yalan yanlış ve çarpıtmalarla dolu olduğunu belirtti. Yazıda sözü edilen ve tutsaklara tanınmış hak gibi gösterilen "Cezaevleri İzleme Kurulları" ve "İnfaz Hakimliği" konusunda Hürriyet'in tek bir olumlu örnek gösteremeyeceğini dile getirdi ve bu kurumların da, "adı şaşıaali, içinde bolca "hukuk, insan hakları" geçen, gerçekte işlevi **hukuksuzluğu, ihlalleri, işkenceleri meşrulaştırmak** olan devlet kurumlarından" olduğunu belirtti.

F tiplerini savunanların Amerikancı olduğu belirtilen açıklamada, "Ölümlerin birinci dereceden sorumlusu, Amerika'nın verdiği **'liderlik görevini' yapan Genelkurmay'dır**. Komşu halkların kanının dökülmesine yardım yataklık yapan işbirlikçi iktidarlardır. Hukukçu kılığına girmiş Adalet Bakanları'dır. Hürriyet'in "mucizesi" F tiplerinde intihar eden Volkan Ağırman'ın babasına, "evet oğlunu ben öldürdüm" diyecek kadar gözü dönmüş katliamcı Cezaevleri Genel Müdürü A. Suat Ertosun'dur. Ekşi, tüm bunları gururla kutluyor, takdir ediyor.

Katliamları, katliamcıları, Genelkurmay'ı savunanlar Amerikan işbirlikçileridir." denildi.

Ekşi'nin yazısındaki silahların, cinayetlerin, uyuşturucuların da devletin mafyacıları tarafından F tiplerinin zeminini hazırlamak için yaratıldığını belirten Cephe, açıklamasının sonunda şu ifadelerle yer verdi:

"Ortada hukuki, ahlaki bir "mucize" bir "çözüm" olmadığı gibi, siyasi olarak da yoktur... Şengül Akkurt'lar "çözün, tecrite, zulme son verin!" diye kendini feda ediyor. Katledilmemizi alkışlayanlar, ölümlerimizi sansürle gizlemeye çalışanlar da, şiddeti yaratan Genelkurmay ve iktidarlara kadar doğacak sonuçlardan sorumlu olmaya devam edecektir.

Biz emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı ölümlerimiz pahasına direnmeye devam edeceğiz; Doğan medya da emperyalizm saflarından bize saldırmaya devam edebilir!"

HAPİSHANELERDE NAZİ-ABD MODELİ: “ÇALIŞMAK ZULÜM, ZULÜM ÇALIŞMAKTIR!”

Zulümde Nazi kamplarından geri kalmayan hapishaneler, sömürü ve zorla çalıştırmada da Nazi politikasına geçiyor:

Nazi toplama kamplarının kapılarında şu söz yazardı: “Çalışmak özgürlüktür!”

Naziler, esirlerini gaz odalarına göndermeden önce, onların tüm beden gücünden sonuna kadar yararlanmak için kamplar içine veya yakınına çeşitli tekeller tarafından yapılmış atölyelerde çalıştırırlardı.

Günümüzde ise, hapishaneleri “ucuz emek gücü kaynağı” olarak yeniden kullanmaya başlayan Amerika oldu. Öyle ki bugün Amerika’da “hapishane sektörü” en karlı ve en hızlı gelişen sektörlerin başında geliyor.

Bu Nazi-Amerikan politikası, şimdi işbirlikçi AKP iktidarı tarafından ülkemizde de gündeme getirildi.

“Tüm tutuklulara işyurtlarında çalışma zorunluluğu” getiren yasa tasarısı, AKP tarafından TBMM gündemine getirildi.

TBMM gündemine getirilen tasarıya göre, “çalışmayı reddeden” tutsaklar, her türlü mektup, gazete, dergi, televizyon, kitap gibi haklarından mahrum bırakılacak, tabii “onların kölesi olmayı kabul etmeme” tavrı, aynı zamanda bir “disiplin suçu” da oluşturacağı için, haberleşme kesintisini hücre, disiplin cezaları izleyecek. Tasarıda yazmayan ve hiç bir zaman da yazmayacak olan “fiziki baskı ve işkence”yi ise, ayrıca belirtmeye gerek yok.

Çalışma kamplarının asıl biçimi L Tipi Hapishaneler olacak. Ancak Türkiye’de şu anda varolan 536 hapishaneye de peyderpey atölyeler yapılacak. Bir çok hapishanede atölye yapımı sürüyor. Yeni inşa edilenler ise, buna göre inşa edilecek.

Amerika, hapishaneleri eza evi olmanın yanında sömürü mekanı olarak kullanmakta oldukça önemli mesafe katetmiş bir ülke. Amerika’da yürürlüğe konulan ve tüm yeni-sömürgelerde de uygulanması istenen “ceza reformu” tutuklu-hükümlü sayısını hızla artırmayı hedefliyor. Şu anda Amerika’daki mahkum sayısı 2 milyon civarında. Bu neredeyse, tüm dünyanın toplamına yakın bir rakam. Amerikan tekellerinin elinde baskı altında, çok düşük ücretlere çalışmak zo-

runda hazır 2 milyonluk bir işgücü demektir bu.

Tutuklu ve hükümlüleri sindirip örgütsüzleştirmek için de hücre-tecrit sistemi yürürlüktedir.

F tipleri operasyonu dahil olmak üzere, 1990’ların başından bu yana, Amerika, Avrupa ve yeni-sömürgelerde “cezaevi reformu” adına devreye sokulan tüm yeni uygulamalar, bu politikanın bir parçasıdır.

Bu politikayla, muhalif kesimler sindirilmekte, çeşitli nedenlerle hapishanelere toplananlar baskı altına alınmakta ve onların emek gücünden yararlanmak da işin doğrudan “kar” bölümünü oluşturmaktadır.

Böyle bir durumun Sabancı, Koç gibi işbirlikçi tekellilerin ağzının suyunu akıttığı da kesin tabii. AKP şimdi, hem işkencecilerin, katliamcılarının, hem de tekellerin, hortumcularının isteğini karşılamak için bu tasarıyı gündeme getirdi. AKP’ye de bu yakışırdı.

Siyasi ve adli tutuklu ve hükümlüler ve onların yakınları;

sendikalar, demokratik kurumlar;

hapishaneler cephesinde yeni bir saldırıyla karşı karşıyadırlar.

Tüm kesimler, neyin ne olduğunu bilerek tavır almalıdır.

F tipleri gündeme geldiğinde “birey” olmanın güzelliği üzerine yazılar döktürüp hücre-odaları savunan zihniyete sahip olanları uyarıyoruz özellikle. Şimdi de aynı yanılgıya, hapishanelerdeki sömürü konusunda düşmeyin.

Oligarşi, hiç kuşku yok ki, sömürsünü gizlemek için “hükümlülere meslek kazandırmak” gibi ulvi amaçlardan sözedecektir. Ne var çalışmak kötü mü demeyin yine!

Söz konusu olan çalışmak değil, tecritle, hücreyle, köleleştirilme. Amerika’dan alınan sistemin özü budur.

Karşı çıkılması gereken de budur.

Oligarşi sömürü ve zulmü, aynı çatı altında birleştiriyor; tüm halk için sömürüye ve zulme karşı çıkmak, bu noktada birleşmiştir.

Sayı 62

25

25 Mayıs 2003

İŞGAL İYİDİR!

Kürt milliyetçiliği, ABD'nin Irak'a saldırı hazırlıklarının sürdüğü süreçte, saldırıya karşı yapılan eylemlere katılıyorlardı. "Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu"nun da içinde yer alıyorlardı. Ama besbelliydi ki, "kerhen" bir yeralıştı bu. Güçlerini seferber etmiyorlardı, adeta "temsili", "dostlar bizi de devrimcilerin, demokratların arasında görsün", "Türkiye halkının ezici çoğunluğunun dışında-karşısında görünmeyelim" havası egemendi.

Bunu o günlerde deşifre ettik.

Irak'ta işgal, Kürt milliyetçiliğinin kendi kendisini deşifre etmesini sağladı.

İşgal sonrası dil değişti. Aslında öncesinde de dile getirilen, ama daha karmaşık, dolaylı ifade biçimlerinin seçildiği tavır netleşti:

"Amerikan müdahalesi, Ortadoğu'da demokratik gelişmenin önünü açmıştır" dediler net olarak.

Ardından Barzani-Talabani çizgisinin Amerikan işbirlikçiliğinin meşrulaştırılması geldi.

Abdullah Öcalan, geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamayla bunu pekiştirdi:

"ABD'nin yüz yıllık diktatörlerin aşılmasındaki rolünü olumlu görüyorum. Katı bir ABD karşıtlığı yapmıyoruz. ABD ile görüşme ve demokratik işbirliği olabilir. ... Bush'un son zamanlarda diktatörlerin aşılması yönündeki bazı değerlendirmeleri yanlış değildi." (18 Mayıs 2003, Özgür Politika)

Aynı açıklamalar içinde şunu da belirtiyor Abdullah Öcalan:

"ABD küresel taarruza geçmiştir. Ortadoğu'yu kendisi açısından serbest bölge haline getirmek istiyor. Bu çizgisine gelmeyi de taşıya etmeye çalışıyor."

ABD çizgisi kabul edilmiştir.

Bunun dışında söylenen herşey, bu çizgiyi gizlemek, Talabani-Barzani çizgisinden farklı olduğu imajını vermek içindir.

Talabani-Barzani veya KADEK; bir fark yoktur. Mantık aynıdır. Şu an pratiklerinin belli ölçülerde farklı görünmesi, anlayış farklılıklarının sonucu değil, içinde bulundukları koşulların

farklılığındandır.

KADEK, bu farklılığı "demokratik çözümle, milliyetçi çizgi arasındaki farktır" diye açıklayarak, aynı politikayı paylaştıklarını gizlemeye çalışmaktadır.

Mesela, Abdullah Öcalan aynı konuşmasının bir başka yerinde şöyle diyor:

"Eğer ABD silahlı güç ve tekniğiyle (KADEK'in) üzerine giderse, Demokratik Irak Cephesi'ni oluşturacak güçlerle bu saldırılara karşı konur."

Barzani ve Talabani de eğer bugün ABD onları silahsızlandırmak isterse, aynı tepkiyi gösterebilir. Ama bu sözlerde daha önemli olan milliyetçilik ve pragmatizmdir. Eğer KADEK'in üstüne gelinirse, "Demokratik Irak Cephesi'ni oluşturup" direnecek; Ama Irak'ın işgal edilmesi, Arap, Kürt onbinlerce insanın katledilmesi, onu ilgilendirmiyor; tersine onu "demokratik gelişmenin önünün açılması" olarak görüyor.

Tercih yapılmıştır. Hala "halklardan", ulusallıktan söz edilmesi, bu tercihi gizlemek içindir. Ne halk, ne ulusallık yoktur artık bu çizgide.

**Tercih, düşünceden pratiğe geçmektedir
KADEK, silahsızlanmaya, İşgalci
Amerikan düzeni içinde yer almaya
başlamıştır!**

KADEK'in iradesiyle Kuzey Irak'ta geçen yıl kurulan PCKD, silah bıraktığını açıkladı. PCKD'nın tüm açıklamalarını, KADEK'in düşünceleri olarak okumak gerekir.

Bakın ne deniyor PÇDK açıklamalarında:

PÇDK, "Demokrasi, özgürlük ve insan haklarını esas alan yeni bir düzenin yaratılması için ortaya çıkan koşulları Kürt halkının ve demokratik güçlerin zaferi olarak görüyor..."

Herkes biliyor ki, "ortaya çıkan o koşullar", Amerikan işgaliyle ortaya çıktı. Devam edelim:

"PÇDK, bu tarihi kararı verirken ... ABD ve demokratik güçlerle ortak çaba gösterecektir. Gerici güçlerle mücadele edecek, her türlü demokratik çabaya değer biçecektir."

ABD'yle birlikte gerici güçlere karşı mücadele!!! Başka söze gerek var mı? Dünyadaki bütün gericiğin ve anti-demokratik uygulamaların ana kaynağı olan ABD ile demokratik güçler aynı saflarda sayılıyor, onunla gericiğe karşı mücadele edileceği söyleniyor!

PÇDK'nın Amerikan işgal düzeni içinde yer alacağını açıklamasının ardından KADEK bir adım daha atarak, Halk Savunma Güçleri (HPG) içinde yer alan Kuzey Irak'lıları da silahsızlandırdıklarını açıkladı.

KADEK Genel Başkanı Murat Karayılan, bu kararı şu sözlerle duyurdu: "Güney Kürdistan'lı arkadaşlarımızı silahsızlandırıyoruz. Bunlar, **Demokratik Federal Irak ve Özgür Kürdistan'a** katılacaklar".

Demek ki, orada, Amerikan işgali altındaki topraklarda "**Demokratik Federal Irak**" var.

Demek ki caddelerinde Amerikan bayraklı tankların dolaştığı topraklarda "**Özgür Kürdistan**" var.

Burası, demagojinin bittiği yer'dir.

Uluslar, tarih sahnesine çıktıkları dönemden bu

İktidardan vazgeçilen yer, halk için demokrasiden de vazgeçilen yerdir. Emperyalist demokrasinin kabul edilmesidir.

Emperyalist demokrasiyi teorileştirenler, kah AB'ye girmeyi savunarak, kah ABD müdahalelerini savunarak "**sömürgecilik iyidir**" düşüncesine alıştırmaya çalışıyorlardı. Şimdi ondan da çıktılar; **işgal iyidir** noktasına geldi.

yana, toprağının yabancı güçlerce işgal edilmesine karşı savaşımayı en vazgeçilmez **ulusal görev** bilmişlerdir. İkiyüz yıldır bu işgalci büyük çoğunlukla sömürgeciler ve emperyalizm olmuştur. Emperyalizmin işgal ettiği her toprak parçasında halklar ona karşı ulusal bağımsızlık için savaş bayrağını kaldırmıştır. Buna karşın, PÇDK ve KADEK ne yapıyor?

Topraklarındaki emperyalist işgali, silah bırakmanın gerekçesi haline getiriyor. **Yüzlerce yıllık savaşıma gerekçesi, silah bırakma gerekçesine dönüşüyor.**

Amerikan işgali altındaki demokratiklik, Amerikan bayrağı altındaki özgürlük, bizim, devrimcilerin, demokratların, yurtseverlerin anladığı demokratiklik ve özgürlük değildir.

KADEK'in demokratiklikten, özgürlükten anladığı bambaşka bir şeydir. O, demokratiklikten ve özgürlükten, ABD'nin anladığını anlıyor.

Kürt milliyetçiliği, bağımsızlıktan vazgeçerken, demokrasiden de vazgeçmiştir.

Türkiye'ye Amerikan müdahalesi ve Türkiye'deki Kürt milliyetçiliğinin tavrı:

PÇDK'nın ve KADEK'lilerin bir kısmının silah bırakarak Amerikan işgal düzeni içinde yer almaları, Amerikan işgaliyle birlikte gündeme getirdiğimiz bir soruya da cevap oluyor:

Evet, Kürt milliyetçiliği, ABD'nin katliam ve işgalle Saddam yönetimini yıkmasının ardından her yazıya "**Türkiye demokratikleşmelidir, yoksa Irak gibi olur... Amerika müdahale eder**" sözleriyle başlaması, bunu bir "**ihtimal**" olmanın da ötesinde adeta "**isteyen**" bir havada ortaya koyması üzerine sormuştuk:

Peki böyle bir durumda Kürt milliyetçiliği ne yapacak? Talabanilerin, Barzanilerin yaptığını mı?

Bu soruya cevap vermemiştii Kürt milliyetçiliği. Şimdi soru pratik olarak cevaplanıyor.

Özgür Kürdistan "Kürt" mü gerçekten? Yoksa Amerikan kimliği mi takılı yakasında?

Sol adına, ulusal çıkarlar adına hangi noktaya gelindi?

Evet, Güney Kürdistan'da (Kuzey Irak'ta) Kürtçe "serbestçe" konuşuluyor. TV'ler, radyolar, gazeteler Kürtçe yayın yapıyorlar.

Ama hangi koşullarda ve nasıl dilini, kültürünü kullanabiliyor? Amerikan egemenliğinde, onun kültürel, siyasi hegemonyası altında dil de kültür de ona göre şekilleniyor ve konuşulan kendi dilin değil Amerikanca halini alıyor, kültür Amerikan kültürüne dönüşüyor. Yarın Güney Kürdistan'da yaşanacak olan da bu olacaktır. Örneğini görmek için sömürge ülkelere bakmak, Türkiye'ye bakmak bile yeterlidir.

"Dil özgürlüğü"yle demokrasiyi birleştiren, demokrasiyi bağımsızlıktan koparan kafa yapısının vardığı nokta budur.

Amerikan kültürüne göre düşüneceksin; Amerikan çıkarlarına göre politika belirleyeceksin; bu **ulusal baskıdan kurtulmak** değil. Tersine, ulusal baskının daha da derinleşmesi demektir.

Küçük diktatörlük kötü; büyük diktatörlük iyi! Demokrasiyi, ulusal çıkarları yanlış, çarpık kavrayanların geldiği nokta işte burasıdır.

Emperyalizmin silahlarının koruması altında, onun siyasi icazetiyle kazanılan özgürlük, **asimilasyonun** da emperyalizm aracılığıyla yürütülmesi demektir. Amerikan işgaline boyun eğmek, asimilasyona, ulusal kimlik anlamında yok olmaya evet demektir.

Saddam yönetimi, baskıya, katliamlara başvuyordu, ama güçsüzlüğü, Kürt halkına, kültürüne derinlemesine nüfuz etmesine engeldi. Direniş içinde, asimilasyona karşı doğal barikatları arkasındaydı Kürt kimliği. Saddam'ın yapamadığını ABD daha derinlemesine yapacaktır. Burada ulusal çıkarlar yoktur; ulusal kimliğin, kültürün korunması da yoktur. "Kürtçe"yle **Amerikan kültürüne katılma özgürlüğü** vermiştir ABD. Kürdistan toprağının Kuzey Irak sınırları içindeki bölümüne, **"yeni bir İsrail olma" özgürlüğü** vermiştir. Talabani-Barzani ikilisinin kullandığı özgürlük, işte bu özgürlüktür. KADEK'in, PÇDK'nın silahsızlanarak katıldığı "özgür Kürdistan'da" onları sadece bunlar beklemektedir.

Dil serbestliğini, adeta demokrasi yerine koyan bakış açısı, neresinden baksanız, sakat, çarpıktır. Kürtçe ama, onun istediklerini söyleyeceksin; onun politikalarını savunacaksın. O noktada ulusal çıkarlar yoktur.

Ulus tanımında ortak bir **ruhsal şekillenmeden** sözeder Stalin. Kararlı bir dil birliğinden, toprak, iktisadi yaşam birliğinden ve kendini kültür ortaklığında dile getiren ruhsal biçimlenme birliğinden sözeder. Toprak, dil, ekonomik yaşam birliği ulusu oluşturan parçalardır. Ama hiçbirisi tek başına birşey ifade etmez. Çok çeşitli dış müdahaleler nedeniyle, bazen bunlardan birinin eksik olduğu durumda da ulus tarifi yapabiliriz. Mesela, Kürtler açısından, topraklarının parçalara bölünmüş olması, toprak birliğinden koparılmış olması, onun ulus olmasına engel olamamıştır. Parçalanmış toprakları üzerinde kimliğini koruma savaşı vermiştir. Ama bu tanımda geçen "ortak kültürel ve ruhsal şekillenme" olmaksızın ulus olmaz.

Amerikan işgali, bayrağı altındaki "Kürt özgürlüğü"nin açtığı yol, işte bu yoldur. Amerikan işgali altındaki demokratiklik, Kürt ulusallığı için bugün çok daha büyük bir tehlike oluşturmaktadır. İşbirlikçileşen Kürt feodalleri, burjuvaları için bunun bir mahzuru yoktur; aynen işbirlikçi Tür-

kiye oligarşisi için mahzuru olmadığı gibi.

Dille, bayrakla, ulusal sorun çözülmüş olmaz. Türkiye solunda yeterince üzerinde durulmayan, hatta kabul edilmeyen bir gerçek; **Türk halkının da ulusal sorunu olduğudur.** Türk ulusal sorunu, ne dil yasağından, ne yayın yasağından değil, doğrudan emperyalizmin gizli işgalinden kaynaklanır. İşgal altında "demokratiklik, özgürlük" tarifleri yapan, Kürt ulusu için de ulusal sorun çözülmüş olmayacak; yukarıda değindiğimiz gibi, derinleşecektir.

Kuzey Irak ve Türkiye'deki Kürt milliyetçi hareketleri, artık Kürt ulusal sorunundan değil, Talabani ve Barzani'nin işbirlikçilik politikalarından, KADEK'in düzen içine yerleşme politikalarından söz ediyorlar. Çıplak gerçek şudur: **Senin herşeyin Amerikancı olursa, özgürlüğün ancak Amerikan tanklarının güvencesinde mümkün oluyorsa, dil serbestliğini Amerika'nın müdahalesiyle kazanıyorsan, kültürünü Amerikan kültürünün hegemonyasına terk ediyorsan, senin ne ulusallığın kalır?**

Bağımsızlık ve iktidar düşüncesinin terk edildiği yerde, Amerikan düzeninin kabulü vardır

KADEK yöneticileri açık söylüyordu: ABD çok güçlüydü, **"gerçekçilik"**, onu dikkate almayı, onun bölgeye dayattığı koşulları kabul etmeyi gerektiriyordu. Hem zaten emperyalizm de değişmişti, artık diktatörlükleri yıkıyor, insan hakları ve demokrasi ihraç ediyordu. Abdullah Öcalan, İmralı'da savunmasının yüzlerce sayfalık bölümünde bunları kanıtlamaya çalıştı, teorileştirdi.

KADEK'in kuruluşunda bu resmi olarak ilan edildi: **"Şimdi demokratik kurtuluş sürecidir. Bunun örgütü de KADEK'tir. İktidar hedefi gütmeyecektir. Mevcut ülkelerde demokratik dönüşümü hedefleyecektir."**

ABD'nin Ortadoğu'da oluşturmak istediği düzene bir şey demiyor. Oligarşinin iktidarına bir şey demiyor. Peki ne kalıyor geriye?

Abdullah Öcalan, hatırlanırsa, bir ara Meksika'daki Zapatistaları örnek veriyordu Kürt hareketine. Yıllarca Kürdistan'ı Vietnam gibi düşünüp strateji belirlemişler, ama ol-

Senin herşeyin Amerikancı olursa, özgürlüğün ancak Amerikan tanklarının güvencesinde mümkün oluyorsa, dil serbestliğini Amerika'nın müdahalesiyle kazanıyorsan, kültürünü Amerikan kültürünün hegemonyasına terk ediyorsan, senin ne ulusallığın kalır?

mamıştı. Ama belki Meksika model olabilirdi; çünkü Meksika örneğini Avrupa da övüp takdir ediyordu.

Peki emperyalistlerin Zapatista'larda takdir ettiği yan neydi: İktidar mücadelesi olmaması. İktidarı istemiyordu Zapatistalar. Belirsiz bir "küreselleşme karşıtlıkları" vardı, ama anti-emperyalist savaş da yoktu gündemlerinde. Sadece dil, kültür istiyorlardı.

Öcalan, emperyalizmin icazetini alacak bu politikayı teorileştirdi İmralı'da. "**İktidarı hedeflemeliyiz**" diye yazdı. "Üçüncü alan teorileri" bunun için ortaya atıldı. ABD'nin de, Avrupa'nın da icazetini alacak sivil toplumluluğun değişik biçimde adlandırılmasıydı bu.

İktidardan vazgeçilen yer, halk için demokrasi-den de vazgeçilen yerdir. **Emperyalist demokrasi-nin** kabul edilmesidir.

Emperyalist demokrasiyi teorileştirenler, kah AB'ye girmeyi savunarak, kah ABD müdahalelerini savunarak "**sömürgecilik iyidir**" düşüncesine alıştırmaya çalışıyorlardı. Şimdi ondan da çıktılar; **işgal iyidir** noktasına gelindi.

Şimdi işgal meşrulaştırılıp teorileştiriliyor: İşgal iyidir, çünkü demokratik gelişmenin önünü açıyor. İşgal iyidir, çünkü Kürdistan'ı özgürleştiriyor. İşgal iyidir, çünkü diktatörlükleri yıkıyor...

Bunlar safsatadır.

Emperyalizm, açık veya gizli işgal ettiği ülkelere dün ne getirmişse, bugün de onu getiriyor. Bağımsızlığı, demokrasiyi yok ediyor.

Bağımsızlık ve demokrasi isteyenler için, ulusal baskının son bulmasını isteyenler için, çözüm devrimdir. Bu çizgiye gelmezse, emperyalizme yedeklenilir. Günümüz koşullarında kimsenin önünde fazla bir seçenek yoktur.

Şimdi Kürt milliyetçiliği, Türkiye oligarşisine "Amerika müdahale etmeden çözüm" diyor. Neyi çözecek? Diyelim, dil, TV benzeri. Oligarşinin "çözümü" dediği nokta, **Amerika'nın çözümüdür**. Bu ise, ulusal bir sorunun, ülkemizdeki Kürt ulusal sorununun çözümü değil; **çözumsuzlüğün derinleşmesidir**. Bir "genel af" ve "Kürtçe TV"yle sorunun "çözüldü" sayılması, **çözumsuzlüğün statükolaştırılmasıdır**. Devrimciler, demokratlar, vatan-severler, bunu kabul edemez.

ABD'nin desteklediği "ulusal mücadele", Amerikan çıkarlarına uygun olandır. Amerikan çıkarlarıyla dünya halklarının çıkarları arasında kesin bir karşıtlık olduğuna göre, Amerika'nın çıkarlarına uygun bulduğu "ulusal çıkarlar", halklar cephesinden ulusal çıkarlara denk düşmez.

Talabani'nin, Barzani'nin veya onunla öзде

farklı olmayan KADEK'in politikasını meşrulaştırmaya çalışanlar, bu politikanın ulusallıkla ilgisinin olmadığını görmek durumundadırlar. Bunun, yani Amerikan işbirlikçiliğinin teorisi, Kürt milliyetçiliğinin saflarında uzun süre önce yapılmıştır. Bir örnek hatırlatalım:

"ABD Saddam'ı devirmek için ortak arıyor. ... ABD kararı görünüyor galiba AB ülkeleri olmadan da Irak'a müdahale edecek. Harita yeniden çizilebilir. **Bunda Kürtlerin aktif rol üstlenmeleri gerekir. Üç büyük Kürt partisinin kendi aralarında güç birliği yapmaları ve sonra da Saddam rejimine karşı olduğunu açıklayan dünyanın lider gücü ABD ile bir konsensüs aramaları gerekmektedir.**"

Bu satırlar, bundan bir yıl önce Kürt milliyetçi basında yazılmış ve kabul görmüştür. (23 Şubat 2002, Özgür Politika)

Şimdi KADEK çizgisi, Talabani-Barzani çizgisiyle ve aynı anlama gelmek üzere Amerika'yla işte o "konsensüs"ü arama noktasındadır. Bu konsensüs daha önce sağlanabilirdi; istemeyen KADEK değil, ABD oldu.

Muğlak bir demokrasi mücadelesi değil bizim mücadelemiz; **HALKIN İKTİDARI** mücadelesidir. Düzen içindeki "**demokrasi mücadelesi**"yle herşeyin çözülebileceğini sananlar, bu beklentiyi yaratanlar, **İKTİDAR** gerçeğini unutuyor, gizliyorlar. Düzenin burjuva ölçüler içinde, emperyalist demokrasinin sınırları içinde "demokratikleşmesini" isteyenlerin devrimcilik, sosyalizm, ulusallık iddiasında bulunmaları, bir aldatmacadır; onlar **devrimin, yani bağımsızlık ve demokrasinin önündeki engellerdir**. Düzenin onlara tanıdığı özgürlüğün icazetini nedeni de budur.

Başta demokrasi olmak üzere kavramlar içiğdi edilmiştir. Bunun başını da Kürt milliyetçiliği çekmiştir. Emperyalizm, sosyalizm, sınıflar, sınıflar mücadelesi, faşizm, demokrasi, hepsinin içinin boşaltılması, çarpıtılması üzerine bir teori inşa ediliyor.

Ama gelişmeler, şimdi Kürt milliyetçiliğinin kullandığı kavramların altının boş olduğunu açığa çıkarıyor. Kürt milliyetçiliğinin çizgisinde, ne demokrasi, ne bağımsızlık, ne de ulusal çıkarlar yoktur.

Emperyalizm gelip çözsün; dünyada bu şekilde kazanılan hiç bir demokrasi ve özgürlük olmaymıştır ve olmayacaktır.

Bağımsızlığı, demokrasiyi savunmak, ulusal sorunun çözümünü istemek, yalnız devrimi savunmakla mümkündür.

ABD Maskeyi İndirdi IRAK'I BİZ YÖNETECEĞİZ

Güya, işgalin ardından "en kısa sürede" hükümet oluşturulacaktı. Toplantılar yapıldı. Irak'a demokrasinin, özgürlüklerin nasıl geleceğine dair nutuklar atıldı. Kendilerine Saddam muhalifi adını verenler ellerini ovuşturarak yeni yönetimde koltuk kapma yarışına girdiler. Amerika'ya en çok yaranan yönetimde en iyi yeri kapar anlayışından hareketle işgalcilerle kolkola girdiler, kimileri ellerini birleştirip havalara kaldırdı.

Tümünün hevesi kursağında kaldı, "geçici yönetim" oyununun foyası meydana çıktı.

ABD ve İngiltere, "geçici yönetim" kurdurma planını geri çektiklerini, Iraklılar'ın kendi kendini yönetmeye muktedir olmadığını" açıkladı ve "biz yöneteceğiz!" dedi. Yapılan açıklamada erteleme süresiz olduğu belirtildi. Yani Amerika ne zaman isterse, Iraklılar kukla hükümetlerine o zaman kavuşacak! O zamana kadar, aylar, yıllar belki onyıllarca ABD tarafından yönetilecek.

Hükümeti oluşturma toplantılarının sonucunda yeni Amerikan valisi L. Paul Bremer ve İngiltere'yi temsilen John Sawers tarafından yapılan bu açıklama, her ne kadar daha sonra Amerikan valisi L. Paul Bremer tarafından "yok biz öyle demedik, Temmuz'a kadar erteledik" diye inkar edilmeye çalışılsa da mesaj verilmiş, niyet açığa çıkmış oldu.

İşgalci Ne Yaparsa Ulvi Amaçlar İçin Yapar!

Toplantıda Bremer ve Sawers tarafından yapılan açıklamaya göre, "biz yöneteceğiz" kararı da her zaman olduğu gibi "ulvi amaçlar" için!

Irak'ı "demokrasi, özgürlük" gibi ulvi amaçlar

için işgal eden Amerika ve İngiltere'nin, son kararı da "Iraklıların yeniden yapılandırma sürecine katılmasını hızlandırmak" içinmiş.

Emperyalistler varken, halkların kendi çıkarlarını düşünmelerine hiç gerek yok demek ki; Amerika onlar için işgaller yapar, özgürlükler götürür, yeniden yapılandırmalara katar, demokrasiyi taddından yenmez hale getirir, devlet isteyene devlet kurdurur! Hep ulvi amaçlar için çalışır onlar!

Hepsi palavra elbette. İşgalci çıkarlarını en iyi koruyacak yönetim neyse onu kurar ve korumaya çalışır. Diktatörlük, askeri işgal yönetimi, kraliyet ya da kukla yönetim, biçiminin ne olacağı hiç önemli değildir demokrasi havarileri için.

"Tüm güçleri geçici hükümete aktaramayacağımız bir gerçek. Çünkü böyle bir hükümet sorumlulukları yerine getirmek için gerekli güce ya da kaynağa sahip olamaz" diyen işgalcilerin niyeti 19. yüzyıl sömürgecilik sistemini "demokrasi, özgürlük" kılıfına geçirerek sürdürmek.

Çelişkiler ve İşgalcinin Tercihi

Peki neden?

Irak halkının büyük tepkisi bilinmesine, görülmesine rağmen, açık işgali sürdürme, fiili olarak Irak'ı yönetme kararının, kukla hükümete bile tahammülsüzlüğün arkasında yatan ne?

En başta, Irak topraklarında Amerika'nın öngörülerinin ötesinde çelişkilerin ortaya çıkmış olması. Hesaba göre Şiiler işbirlikçileştirilecekti; olmadı. Kimi Arap aşiretler işbirlikçileştirilecekti; olmadı. Üstüne üstlük, işbirlikçisi durumundaki Kürt milliyetçi önderlikler de tabanının baskısı ve Irak'ta esen genel havanın etkisiyle "tamam işinizi bitirdiniz gidin artık" diye mırıldanmaya başladılar.

Şiiler sokaklardan hiç eksik olmuyor. Özellikle Güney kentlerinde yönetimleri elinde bulunduruyor ve işgalcileri kabul etmiyor. Araplar her fırsatta gösterilerle tepkilerini dile getiriyorlar. Musul'da tıpkı önceki vali gibi, yeni vali de protestolarla karşılandı. Hem de önceki valinin karşılanmasında yaşanan büyük katliama rağmen.

Bir yandan da yüzyıllardır birarada yaşayan halkların düşmanlaştırılması sonuçlarını vermeye başladı. Kerkük'te Araplar ile Kürtler çatıştı. Üç kişi öldü 20'den fazlası yaralandı. Peşmergelerin evlerine el koymasına, sokaklarında terör estirmesine tepki gösteren silahlı, sopalı Araplarla Kürtler'in çatışmasını beklendiği gibi, Amerika sadece izledi. Halklar birbirine ne kadar düşmanlaşırsa, onları yönetmek, askeri varlıklarını orada meşru göstermek o kadar kolay olur.

Amerika bilinçli bir politika olarak uygulaması dahi, işgalciyle kolkola giren, Şiisi, Arabı,

Irak TV'sine ABD sansürü

Irak'ta her şey işgal yönetimine uygun gelişiyor. Yeniden yayınlarına başlayan Irak Tv'si ancak Amerika'nın izin verdiği yayınları yapabiliyor. Sansürden geçmeyen, geçse de her an ABD açısından "aksilikler" çıkabilecek canlı haber programı yok! Kuran'dan ayetlerin okunmasına dahi sömürge valiliği tarafından yasak getirildi. Iraklılar şimdilik Amerikan özgürlüğünün tadını, Irak bayrağı görünümleriyle birlikte "ulusal marşlarını" dinleyerek ve eski sömürge valisinin üç dakikalık Amerikan propagandası kasetini izleyerek çıkarabilecek!

Türkmeni ile Irak halkının katledilmesine ortak olan Kürtlerle diğer halkların birarada yaşamasının ne kadar mümkün olacağı da ayrı bir tartışma. Kurbanın, katilin yatakçısı ile aynı evde yaşaması nasıl mümkün olacak? Amerikan işgalini kutsayanların bir cevabı olsa gerek!

Geçici hükümetin askıya alınmasının nedenlerinden bir diğeri ise Avrupa'nın BM aracılığıyla işgal edilmiş Irak pazarından pay almaya çalışması, "Irak'ın yeniden yapılanması" adı altında yapılan ve yapılacak olan talana ortak olmak istemesi. Amerika bu noktada da kuracağı bir kukla hükümete ne kadar güvenebileceğini bilemez durumdadır. Fiili olarak da kendi yönetimindeki bir Irak'a Avrupa petrol tekellerini sokmaya çalışacaktır. "Yeniden yapılandırma" konusunda BM'de pazarlıkların sürdüğü biliniyor.

İşte bu çelişkiler yumağı içinde işgalcilerin "geçici hükümet" kurmaya, demokrasilik oyunu oynamaya tahammülleri yoktur.

Hatırlayın: **önce**, "kitle imha silahları" denildi. Hiçbir haber yok ve ABD böyle silahlar aramadi bile Irak'ta. "Ülusallararası kamuoyu" denilen emperyalist güçlerle birlikte oynanan oyunun bir parçasıydı. Bu nedenle yüzbinlerce çocuk BM ambargosuyla katledildi. Bir halk açlığa, yoksulluğa mahkum edildi.

Sonra, "diktatör Saddam" denildi. Saddam gitti, Amerika yerinde duruyor.

Arkasından, "size hükümet kuracağız, Irak'ı Iraklılar yönetecek, zenginlikleri Irak halkı kendisi için kullanacak..." masalları anlatıldı. Petrol yatakları ABD tekellerinin denetiminde, geçici yönetim oyunu askıda...

İşgale Karşı En Büyük Gösteri

Amerika işgalini sömürge yönetimine dönüşürmenin adımlarını atarken, Irak halkı da Amerikan planlarını bozmanın adımlarını atıyor.

Amerikan "özgürlüğünü" reddeden Irak halkı "özgürlük istiyoruz" sloganlarıyla sokaklara dö-

küldü. Geçen hafta, Şii dini liderlerin çağrısıyla bir Sünni caminin önünde toplanan onbinlerce kişi, Amerikan-İngiliz işgaline karşı Bağdat'taki en büyük gösteriyi gerçekleştirdiler.

İşgalcilere karşı Şiiler ve Sünnilerin birlik olduğunu göstermeyi amaçladıklarını belirten Şii din adamlarından Muhammed Fartusi, "*Taleplerimizi elde edene kadar onları haykırmaya devam edeceğiz. Barışçıl isyanımızı sürdürerek, işgalcilerin parlıtlı sloganlarının ardında neyin yattığını gözler önüne sereceğiz. Kitleler özgürlük istiyor ve işgali reddediyor*" şeklinde konuştu.

"**Yabancı yönetime hayır**", "**Şerefli Iraklıları istiyoruz, hırsızları değil**" yazılı pankartların taşındığı gösterinin dışında, Şiilerin yoğun olarak yaşadığı Necef ve Kerbela'da da işgal aleyhtarı gösteriler düzenlendi.

Amerikan Tehdidi ve İran'da Amerikanca Konuşanlar

Afganistan işgalinin ardından "Amerika nereye saldırmak, baskı altına almak, isteklerini kabul ettirmek istiyorsa 'El Kaide orada' diyecektir" sözü herkesin dilindeydi.

Amerikan hukuksuzluğunun, yalan mekanizmalarıyla hazırlanan saldırganlığın tipik bir örneği olan bu sözü unutanlara ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld hatırlattı.

Rumsfeld, "*Hala teröristleri barındıran ülkeler var. İran'da El Kaide'nin üst düzey liderlerinin bulunduğu biliyoruz*" dedi.

Birileri bu açıklamayı ciddiye alıp, öyle midir, değil midir diye tartışmaya başladığı noktada Amerika hedefine ulaşmış demektir. Tıpkı BM denetçilerine, "Irak'ta kitle imha silahları var, siz bulamazsanız da biz biliyoruz, ama yerini de size söylemeyiz" dedikleri ve kimilerinin "var mı yok mu" tartışmasıyla Amerika'ya hizmet ettiği gibi.

Irak'tan sonraki hedeflerden biri olan İran'ı di-ze getirmenin yalanlarından biri bu. Ama görünen o ki, tehditler "içten" sonuçlar vermeye başladı. 100'den fazla İranlı "aydın" bir bildiri yayımlayarak "reformların yapılmasını, yoksa sonlarının Irak gibi olacağını" söyledi.

Baskıcı iktidara karşı reform talep etmenin elbette yanlış olan bir yanı yok. Ama, "yapın yoksa Amerika işgal eder" diye tehditle yapılan açıklama, muhtemel işgalin taraftarlarını da bugünden ortaya koyuyor. Ülkemizde Kürt milliyetçiliği "çözün yoksa sonunuz Irak gibi olur" diyor, İran'da kendine aydın diyen bir grup aynı nakaratı tekrarlıyor. Kendi mücadelesine, örgütlenmesine güvenmeyen, iktidarını işgalle tehdit ederek sonuç almaya çalışan bir kafa ne kadar aydın olabilir?

İşgal altında

Irak halkının
yanında

Bağdat Günlüğü

Bir tır dolusu yanmış, parçalanmış ceset gördük

Grup Yorum elemanı **Cihan Keşkek** ve İstanbul Gençlik Derneği üyesi **Eylül İşcan**'ın Bağdat günlüklerinin **son** bölümünü yayınlıyoruz.

6 Nisan 2003: Otele gitmek istedik. Fakat yolun çok tehlikeli olduğunu söyleyerek izin vermek istemediler. Bugün uçaklar bir taksiyi ve onun dışında birçok yeri bombalamış. Bağdat yakınlarında çatışmalar olduğu söylendi. Bombalamalar yoğun olarak sürüyor. Akşam Iraklı komşularımız ziyarete geldi. Birlikte türküler söyledik, halaylar çektik. Bizim türkülerle Irak debki'si ve çöbi halayını, sonra onların türkülerıyla bizim halayları oynadık. Bombalara rağmen herkes çok mutluydu.

7 Nisan 2003: Yoğun bombardıman altında yız. Geceler gündüzler karışıyor birbirine. Amerikalılar'ın Bağdat'ı kuşattığı söyleniyor.

8 Nisan 2003: Sabah bizim bölgede yoğun çatışmalar oldu. Şu anda da devam ediyor. Helikopter sesleri duyduk ama emin olamadık. Öğleye doğru otele gittik. Otelde hiçbir yetkili, canlı kalkan sekreteryası yoktu. Daura elektrik, G.Bağdat elektrik ve su tesislerindeki arkadaşları, bulundukları yer güvenli olmadığı söylenerek Shereton Otel'i'ne getirmişler.

Otelde bulunduğumuz sırada karşıdaki Filistin Otel'i'nin üst katlarından birine Amerika roket attı. Gazetecilerden ölenler varmış. "Basın özgürlüğünü" daha Bağdat'a ayak basmadan uygulamaya başladı emperyalistler!

Akşam eve dönerken yolların bomboş olduğunu,

New York Times dergisinin muhabiri Irak'ın içine girene kadar savaşın her anını Amerikan araçlarının içinde muhabirlik yaparak yaşamış. Anlatıyor; "ben böyle bir katliam görmedim, bunun adı savaş değil ölüm, bunlar ölüm makinaları" diyor. Ve kayıplar verdiklerinde Amerikan askerleri bağırıp çağırıp küfürler ediyorlar, kızıyorlarmış, hani böyle olmayacaktı, ben bu kadar risk beklemiyordum, tarzında. Artık telaş, büyük korku haline gelmiş.

Şaşkındılar. Feda eylemlerinden çok korkuyorlardı. Bizlerden bile korkuyorlar, ürküyorlar, feda çok etkiledi, allak bullak etti, çocuklara yaklaşmıyorlar, ellerini uzatırken, biz canlı tanıyız yani, elleri titriyor, korkuyor çekiyor tekrar uzatıyor...

hiçbir askerin olmadığını görünce şaşırдық. Ya başka bölgeye gittiler ya da geri çekildiler diye düşündük. Çok garip bir hava vardı Bağdat'ta ve yollarda. Önceki günler gibi değildi. Eve vardığımızda, evde de hiçbir görevli kalmamıştı, buradaki silahlı askerler de askeri kıyafetlerini atmış, silahları saklamıştı. Aynı zamanda askerlik de yapan bazı petrol rafinerisi görevlileri, askeri kıyafetlerini değiştirip, iş kıyafetlerine dönmüştü. Artık kendi başımızaydık. Buradaki insanlar, komşularımız ihtiyaçlarımızla ilgileniyor. Akşam yine geldiler, türküler söyledik, çok duygulu anlar yaşandı, ağlayanlar oldu. Çünkü, artık asker diye bir şey kalmamıştı.

9 Nisan 2003: Hiçbir yere gidemedik. Bütün yollar kapanmıştı. Amerikalılar'ın artık Bağdat'a girdiklerini öğrendik. Televizyondan izledik. Düşman her yeri işgal etti. Artık Irak TV'si, radyosu kalmadı. Sadece İran Sahar 1 TV'si çekiyor. Televizyonda birkaç canlı kalkan gördük. Uzma, Robin, John Amerikan askerlerine karşılık slogan atıyorlardı. Televizyonda Saddam heykelinin yıkılışını gösteriyorlar. Artık hiçbir görevli yok. Buradaki rafineri yetkilileri bizim isimlerimizi ve benzeri bilgilerimizi aldılar, herhangi bir duruma karşılık. Gençler sürekli yanımdalar, geç saatlere kadar bizimle birlikte kalıyor, çünkü çok fazla hırsızlık, öldürme olayları oluyor. Biz de kendi güvenliğimizi almaya çalışıyoruz.

10 Nisan 2003: Tüm Bağdat'ta ve bizim bölgede yağmacılar var. Irak halkı birbirine düşürülmeğe çalışılıyor. Yağmalamayı gerçekleştirenler, değişik bölgelerden, hatta Irak dışından, Irak içerisindekiler de birbirine muhalif çevreler. Mesela Bağdat'lı, Bağdat'ı yağmalamıyor. Bazı yerlerde de Amerikan askerleri dükkanların camlarını kırıp insanları teşvik ediyor. Hiçbir şey medyaya yansıdığı gibi değil.

11 Nisan 2003: Rafinerinin müdürü bir takım insanlarla görüşmüş. Bundan sonra bu petrol rafinerisini bir İngiliz şirketi yönetecekti. Bu bölgedeki evler Amerikan askerleri tarafından kontrol edilip tüm silahlara el konabilirmiş. Son üç gündür neyin ne zaman ve nasıl olacağı belli değil. Tam bir belirsizlik var. Her an Alibaba (hırsız) dedikleri gruplar gelip, bizim eve de uğrayabilirler. Silahlarıyla insanları soyabiliyorlar. Bizim yan komşu Ziyad üç tane Alibaba öldürmek zorunda kaldığını söyledi bugün. Bu durum burada bayağı ciddi.

12 Nisan 2003: Bugün Amerikan askerleri petrol rafinerisine geldiler. Tanklardan, zırhlı araçlardan oluşan uzun bir konvoyla... Öğleye doğru Uzma ve Luis otelden bizi merak ettikleri için gelmişler. Diğer canlı kalkanlar da şu anda Shereton

Canlı Kalkanlara Dil Uzatana

Saddam'ın katliamlarının toplu mezarlarının ortaya çıktığını gösteren yayınların ardından kimi burjuva basından yazarlar, "işte bunları yapan diktatörü korumaya gittiniz" diyerek canlı kalkanlara dil uzatmaya kalkıştı.

Saddam'ı yaratanın sözcülüğünü yaptığınız Amerika olduğunu anlatmayacağız size; Saddam Irak halkını baskıyla yönetirken Amerika'dan işaret alana kadar neden tek bir söz dahi söylemediğinizi de sormayacağız; sadece size sizi birkaç satırla anlatacağız.

Sizin küçük ve her kıvrımında Amerikancılık dolu olan beyinleriniz halklarla dayanışmayı almaz. Siz bilmezsiniz, Amerikan bombalarıyla parçalanmış çocukların gözlerine bakmak için onların yanında olmayı. Siz anlamazsınız halkların emperyalist zulme karşı direnişlerinin kutsallığını ve dayanışmalarını. Siz onurun, namusun, erdemin, insanlar yaşayabilsin diye kendini feda edebilmenin adına "enayilik" demediniz mi? Siz kasalarınıza bakın, siz kaç dolara, hangi gazeteğe satılacağınızın pazarlıkları ile uğraşın; bu işleri onurlu, namuslu insanlara bırakın.

Otel'deler. Biz de otele gittik. Bir hristiyan hastanesi vardı. Faith'le Eylül orayı ziyarete gittiler. Hastanenin önünde Amerikan askerleriyle tartıştılar.

Rafineriye geri döndük. Bu gece evimizde son gecemiz. Temizlik yaptık. Bütün yiyecek, ilaç, su stoklarını topladık. Iraklı komşularımız geldi. Duygusal anlar yaşadık. Çok üzülüyorlardı. En zor anları birlikte yaşamıştık. Sürekli bizleri unutmayın diyorlardı. Tekrar gelmemizi istiyorlardı. Son kez birbirimize "İrraki Gaden, Allah Meak" demiştik. Gözlerinde yaşlarla gittiler. Biz de zor hakim olduk.

13 Nisan 2003: Sabah petrol rafinesindeki evimizden ayrıldık. Ayrılırken, yiyecek ve su stoklarının büyük bir kısmını komşulara verdik. İlaçları da hastaneye vermek üzere yanımıza aldık. Otele vardığımızda Amerikan askerlerinin oluşturduğu kontrol noktasında problem yaşadık. Bizi öteki tarafa geçirmek istemediler. Tartıştık. Çantamızın bir tanesini askeri noktanın öbür tarafına attık, izin vermediler. Sonra eşyalarımızla birlikte basının olduğu taraftaki kontrol noktasından geçebildik.

Yedi canlı kalkan, Saddam Hüseyin Hastanesi'ne gittik. İlk önce hastane yanındaki bir tır dolusu yanmış, parçalanmış insan cesetleri gördük. İnsanlar üst üste konulmuş, yanmış, kimisinin vücudu patlamış. O şekilde görünce 19 Aralık geldi aklıma.

za. Düşman her yerde aynıydı, katliamcı, yokedicidi. Cesetlerden inanılmaz bir koku yayılıyor etrafa.

Amerikan askerleri hastaneyi de ablukaya aldı. Dayanamayıp Amerikan askerleriyle tartışmaya girdik. Onlar da tanklarının üstünde, yanında durmuş bizi izliyorlardı. Bize karşı söyleyebilecekleri, verebilecekleri cevapları yoktu. Onların, sadece son model silahları vardı ve isterlerse onları kullanırlardı.

Hastanenin içi daha kötüydü. Her yer yaralı insanlarla dolu. Getirdiğimizi dört çanta ilacı teslim ettik. Sonra hastaları ziyaret ettik. Durumları çok kötü. Doktorların da söylediği gibi susuzluktan, ilaç vb. yeterli malzeme olmadığından, insanlar göz göre göre ölüyorlar. Kolları bacakları kopanlar, kan kaybedenler, inleyenler, yakınlarının feryatları, doktorların koşuşturmaları...

Hastane çıkışında tekrar askerlerle tartıştık. Bu sert tartışmanın ardından askerin biri arkamızdan bize silahını doğrultup, öldüreceğini söyledi.

14 Nisan 2003: 19 araçlık konvoyla Bağdat'tan ayrıldık. Bizim araçta dört kişiydik. Babis, Marina, Eylül, Cihan.. Yol boyunca bir sorunla karşılaşmadık. Yolları, binaları görünce, sanki büyük bir canavarın yolları, yerleri tutup ters çevirip salladığını düşündük. Çünkü her taraf sağlı sollu, alevler içinde, yol boyunca her tarafta parçalanmış araçlar, askeri Irak araçları, cesetler, yanmaya devam eden bakanlık binaları...

Irak sınırını diye bir şey kalmamıştı. Hiçbir kontrol yapılmadan Ürdün'e geçtik. Yol boyunca bütün ülkenin harabeye çevrildiğini gördük. Arkadaşlarımızı, Iraklı ailelerimizi ve geride zulmün pençesine düşmüş Bağdat'ı bırakıp geldik. Arkamızda hastanelerin acısını, yollardaki bombalanmış arabaları, ölü bedenleri, yıkık binaları bırakarak geldik, insanın çok zoruna gidiyor.

Akşam saatlerinde Amman'a vardık. Al-Saraya Otel'i'ne yerleştik. Burası canlı kalkanların buluşma noktası gibi, bir tane canlı kalkan ofisi var. Halen Bağdat'taymış gibi. Şimdiden Bağdat'ı çok özledik. Amerikan emperyalizmiyle kirlenmemiş nadir yerlerden biri de Irak'tı bizce...

17 Nisan 2003: Basınla görüşmek için Intercontinental Otel'i'ne gittik. Oradakileri onlara da anlatmalıydık. Irak'taki çocukların, hastanedeki yaralıların gözleri bunu bekliyordu bizlerden.

Dünya basınına anlattık. Ertesi günü de bir basın toplantısı yaptık canlı kalkanlar olarak. Ve 18 Nisan gecesinde Suriye'ye yola çıktık. Ülkemize dönüyorduk, geride tüm dünya halklarının ülkesi haline gelmiş Bağdat'ı bırakarak. İstanbul'a geldiğimiz gün, Grup Yorum'un Parkorman'daki binlerce kişinin katıldığı konserine katılmak, orada Bağdat'ı anlatmak apayrı bir duygu yaşattı.

EMPERYALİST ZULÜM

imparatorluklar da yıkılır

Yeni dünya düzeninde ABD merkezli yargı

Geçen haftaki sayımızda “teslim edilmesine karar verildi” şeklinde haberini verdiğimiz, ABD’lilere karşı eylemlere katılan FARC gerillası Kolombiya hükümeti tarafından ABD’ye teslim edildi.

Bu, Amerika’nın tüm dünyaya dayattığı hukuksuzluğun kendi içindeki ilk örneklerinden birisi. Daha önce Panama devlet başkanını kaçırıp kendi ülkesinde yargılayan Amerika, şimdi işbirlikçi iktidarların resmi olarak kendi vatandaşlarını Amerika’ya vermesinin yolunu da böylece açmış oluyor.

Kolombiya’nın hukuku, mahkemeleri yok muydu? O ülkenin yasalarına göre bir “suç” mu var ortada; kendisi neden yargılamıyor? Yoksa Kolombiya’da mı açık Amerikan işgaline uğradı, diye sorulabilir.

Evet, Kolombiya’da açık bir Amerikan işgali yok. Sözde, tıpkı bizim gibi “bağımsız” bir devleti var. Hukuku, yasaları, mahkemeleri de var. Ama bağımsızlığın bunlarla olmayacağı, tıpkı “uyuşturucuyla mücadele kapsamında” yalanıyla ülkede bulunan Amerikan askerlerinde görüldüğü gibi, bu örnekte de görülüyor.

Kendi topraklarında işlenen suçlu kendisi yargılayamayan bir ülke “bağımsız” diyebilir mi? Resmen Amerikan eyaleti. Demek ki, Amerikan işgaliyle, onun hegemonyasında devlet olmakla her şey bitmiyor. Eminiz, Kolombiyalılar “dilimizi konuşuyoruz ya, daha ne istiyoruz” diye kendilerini avutmuyor, “bizim de devletimiz var ya” demiyorlardır. Kolombiya gerillasının iktidar savaşını sürdürmesinin en temel nedenlerinden biri de işte böyle bir ülke tablosudur; işbirlikçi, Amerikancı ve tabi katliamcı ve soyguncu.

Yeni dünya düzeninde görece bağımsızlıkların dahi yolunu kapatma adımlarını atan, “bütün ülkeler benim çıkarlarıma nasıl hizmet edeceğini düşünmeli, çıkarlarımızı kendi çıkarları gibi görmeli” diyen Amerika, hukuksal alanda da kendi hukukunu dayatıyor.

BM’ye bağlı Uluslararası Ceza Mahkemeleri (UCM) konusunda ABD’lilerin başka yerlerde yargılanamayacağını herkese kabul ettirmeye çalışan ABD, Amerikan çıkarlarına karşı çıkan herkesi, hangi ulustan olursa olsun, kendisi yargılayıp, Guantanamo benzeri yerlerde tutmak istiyor.

Burjuva sistemin, sosyalizmin baskılanması altında oluşturmak zorunda kaldığı bütün sistemleri gereksiz kılan Amerika, hukuksal alanda da artık “ulusal” ya da “uluslararası” hiçbir kuralın, yasanın bulunmayacağını, her şeyi belirleyenin kendisi olacağını söylüyor. “Hukuk”u dilinden düşürmeyen Avrupa ise sadece seyreliyor. (Seyretmese ne yapacağı da meçhul ya!) Guantanamo’yu onayladılar, şimdi ucu kendine dokunana kadar bunları da izleyecekler. Ne zaman çıkar çatışmalarında malzeme olacağına karar verirlerse o zaman mırıldanmaya başlarlar.

Belçika:

Emperyalist Hukuk

ABD Generali Tomy Franks hakkında Belçika mahkemelerinde “savaş suçu” nedeniyle dava açılmasına Amerika tepki göstermiş ve NATO toplantılarını kastederek, “toplantı yaptığımız yeri değiştirmek zorunda kalabiliriz” diye Belçika’yı tehdit etmişti.

Belçika tehdide erken cevap verdi ve hukuk, demokrasi oyununa son vermek için kolları sıvadı. Hangi ülkeden olursa olsun, savaş suçluları hakkında dava açılabilceğini öngören yasa maddesini değiştireceklerini belirten Belçika, “yasanın politik çıkarlar için kullanıldığını” söyledi.

Emperyalist hukuk oyununun perdeleri indiriliyor. Emperyalistlere karşı savaşanlar hakkında o mahkemelere başvurular olduğunda ‘politik çıkarlar’ yoktu, birileri oyunu tersine çevirmeye kalkınca ‘politik çıkarlar’ akıllarına geldi. Politik olmayan bir hukuk her ne kadar yeryüzünde hiç varolmamışsa da, perdelerin indiriliyor olması iyidir; sahnenin arkası daha iyi görülür!

Venezuela:

Darbeci General

Devlet Başkanı Hugo Chavez’e karşı düzenlenen ve ABD’nin isteğiyle iktidardan uzaklaştırmaya çalışan grevleri yönlendirenlerden General Carlos Alfonzo’nun, Yüksek Mahkeme’nin kararıyla “halkı isyana teşvik etmek” suçlamasıyla yargılanmasına karar verildi.

İspanya:

Seçime Boykot

Bir kararla 1500 adayın seçime girmesi yasaklanan Bask ülkesinde yerel seçimler boykot ediliyor. ETA yaptığı açıklamayla “boş oyların Bask halkının saygınlığı mücadelesi için atılacağını” belirtti ve seçim süresince askeri cephelerinin açık olacağını söyledi.

Sayı 62

34

25 Mayıs 2003

GERÇEĞİN ZAMANI

11 Eylül'ün ardından yapılan "gerçeğe çağrı"yı duymak, görmek istemeyenler, gerçeklerin üzerini ülkeleri işgal ederek, halkları katlederek örtmeye çalışanlar, o gerçeğin kendisine çarpıyor

11 Eylül'ün hemen ardından Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, eyleme ilişkin bir açıklama yapmış ve başlığına "gerçeğe çağrı" demişti. Dünya tablosunun herkesin gözlerinin önüne serildiği açıklamada, işte 11 Eylül'leri yaratan bu dünya düzenidir diyordu.

Gerçek Kendini Dayatıyor, Amerikan Zulmü Gerçeği Gizleyemiyor: Amerika dünyaya gerçeği tartıştırmamak için, "terör" demagojisine sarıldı. Afganistan'ı bombaladı, ülkeleri, örgütleri "hedef" ilan etmekle kalmadı, Irak'ı işgal etti. Yeni işgal hazırlıkları, askeri işgalsiz "dize getirme operasyonları" ise hala sürüyor.

"Gerçeğe Çağrı" yapanları ise "örgüt Afganistan operasyonumuzu açıkça eleştirmiştir" diyerek "yokedilmesi gereken örgütler listesi"ne aldı.

Peki o sözü edilen gerçek değişti mi? Hayır; gerçek hala yerinde duruyor ve boyutu giderek daha da büyüyor. Açlık, zulüm, hukuksuzluk düzeni Amerika'nın imparatorluk işgalleri ve saldırıları ile birlikte daha da katmerleniyor. "Amerika'dan yana olmayan, Amerikan çıkarlarına hizmet etmeyen" herkes düşman ilan ediliyor. Askeri, siyasi, ekonomik yollarla dize getirilmeye çalışılıyor.

Ve gerçeğin başka bir boyutu, sonucu olarak karşımıza halkların çeşitli biçimlerde direnişleri çıkmaya devam ediyor. Hiç kimse halkların direnişlerine "terör" diyerek, yeni baskılara, katliamlara gerekçeler yaparak dünya gerçeğini değiştirmiş olmuyor.

Gerçeğin Üzerini "Teröre Karşı Savaş" Yalanıyla Örtmeye Çalışanlar, O Gerçeğin Sonuçlarına Çarpıyor: Amerika bir kez daha dünya gerçeğine çarpıyor. Artık herkesin rakamlarla bildiği açlık ve zulüm gerçeğine çarpıyor. "Globalizm, küreselleşme" yalanlarının bir süreliğine gündemden düşürdüğü, halkların beyinlerini dumura uğrattığı günler artık geride kaldı. Halklar işte bu dünya gerçeğini çeşitli biçimlerde sorguluyor. Hala küreselleşme masallarını gündemde tutmaya çalışan, Amerika'dan demokrasi bekleyen, işgallere methiyeler düzenler de o gerçeğin farklı bir boyutuna çarptıklarında uyanacaklar, ama geç bir uyanış olacak.

Ne yalan, ne terör dünya gerçeğinin üzerini örtmediği gibi, gerçek kendini dayatmaya devam ediyor. Amerikan emperyalizmi impatorluğunu dayattıkça, halkları aç bırakıp katlettikçe, halklar direnmenin, emperyalizmden hesap sormanın yollarını buluyor.

Geçen haftadan bu yana dünyanın dört bir yanında yaşanan feda eylemlerini hatırlayalım:

Çeçenistan'da işgalci Rusların işbirlikçisi hükümet güçlerine karşı saldırılar.

Suudi Arabistan'da Amerikan kuruluşlarına saldırı.

Fas'ta emperyalist, siyonist kuruluşlara saldırı.

Filistin'de bu haftaya kadar uzanan üç günde 4 feda saldırısı ile emperyalizmin "barış" adını

Sayı 62

35

25 Mayıs 2003

Emperyalizmin yarattığı dünya gerçeği

SONUÇ!

verdiği teslim alma oyununu bozan gelişmeler.

Ve Türkiye’de Şengül Akkurt’un hedefine ulaşmasa da, nedeni Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi açıklamasında dile getirilen ve mesajı zulmün sahipleri tarafından çok iyi algılanan eylem girişimi.

Halklar Amerika’ya ve ondan güç alarak, onun “terör” demagojilerine sarılarak zulüm uygulayan, aç bırakan, sömüren, işgal edenlere sesleniyor;

Sen zulmedersen,

sen dünyanın bütün zenginliklerine benim te-kellerim el koyacak, yerin altında yerin üstünde ne varsa hepsi benim olacak dersin,

sen bir milyara yakın insanı içecek sudan mahrum edersen, halkları hastalıkların pençe-sinde, okulsuz, evsiz, topraksız bırakırsan,

sen ülkeleri işgal eder, halkların iradesini yok edersen,

sen dünya düzene başeğmeyenlere, engel olanlara her gün tehditler yağdırırsan,

sen, “ben senin rejimini beğenmiyorum, de-ğiştireceğim; ister bombalarla ister IMF ile” diye dayatırsan,

sen işgallerinin adına “demokrasi, özgürlük götürme” diyerek halklarla alay edersen...

HALKLAR DA ADALET İSTEĞİNİ HAYKIR-MA, AÇLIĞINA SON VERME, HESAP SORMA YOLLARINI MUTLAKA BULUR.

İktidarları yıkabilirsın, onlarca ülkede kontra örgütleri kurup, katliamlar yapabilir, işbirlikçi iktidarlara tetikçilik görevleri verebilirsın; ama halkları teslim alamazsın.

“Her yanda ardarda neden feda eylemleri oluyor” diye tartışanlar cevabını başka yerlerde aramamalıdır. Cevap işte bu gerçeklerdedir.

Kimse artık bu tabloyu, şu örgütün “şeriatçılığı” ile, bu örgütün “teröristliği” ile açıklayamaz. Amerika ve işbirlikçileri bu demagojiye artık kimseyi inandıramaz. Tarihsel olarak şiddeti yaratan egemenlerdir. Yaşananların sorumlusu onlardır. İmparatorluğunu halkların kanı üzerine kurmaya çalışan Amerika ve Amerikan çıkarları için kendi halkını katleden iktidarlar, bütün şiddetin sorumlusudur.

Aksini söyleyen, ABD işgallerini, zulmünü onaylayanlardır. Amerika gibi konuşan, ABD gibi düşünen, ABD çıkarlarını savunanlardır.

ŞİMDİ GERÇEĞİN ZAMANIDIR!

Filistin’in Direnişi, İsrail’in Açmazı, Arafat’ın Trajedisi

Emperyalist “yol haritası”nın Filistin halkının direnişi yok sayılarak uygulanamayacağını belirtmiştik. Amerikan-İsrail dayatması ile başbakan yapılan Ebu Mazen’in Şaron ile görüştüğü günlerde feda eylemcileri üç günde dört saldırı gerçekleştirdi. Eylemlerin genel anlamda ifade ettiği biliniyor; işgale son verin. Ama bu sürece özgü tercümesini yapmak gerekirse; “Filistin direnişini hesaba katmayan yol haritaları çıkmazdır” diyorlardı.

Direnış karşısında her türlü yolu, terör yöntemini uygulayan, görülmedik bir zulmü hayata geçiren İsrail, eylemler karşısında yeni saldırı planlarının hazırlığına girişti. Batı Şeria’yı kapalı bölge ilan edilmesi bunlardan biri. Diğeri ise, Arafat’ın sürgüne gönderilmesi planı.

Ömrünü Filistin davasına adanması yanıyla bir kalemde üstünün çizilmesi her ne kadar yanlış olursa, bu sonucu Arafat’ın adım adım kendisinin yarattığı da o kadar doğrudur. Beyaz Saray kapılarında, Oslo masalarında aranan “barış” bir türlü gelmedi Filistin’e. Arafat’ın her geri adım atışında, her Ortadoğu politikacılığının alavere dalaveresine başvurmasında İsrail daha da güç kazandı. Daha fazlasını istedi. Öte yandan Arafat’ın halkıyla bağları bu politikaların sonucu olarak daha da zayıfladı.

Bugünlerde Filistin topraklarında **direnış, açmaz** ve **trajedi** yanyana yaşıyor.

Aceh’e Savaş İlanı

Aceh bölgesinde ulusal haklarını talep eden halka karşı Endonezya devleti tarafından resmi olarak savaş ilan edildi. Sıkıyönetim ilan edilen bölgede Özgür Aceh Hareketi ile devlet güçleri arasında yoğun çatışmalar yaşanırken, çıkarılan savaş kararnamesi 6 ay geçerli olacak ve gerekirse uzatılacak. 5 bin Özgür Aceh Hareketi militanının bulunduğu belirtilen Aceh’te varolan 30 bin askere yenileri eklenirken, havadan bombardıman ve paraşütçü birliklerinin bölgeye indirmeleri de sürüyor. Bölgeye 15 savaş gemisi gönderildi.

Savaş ilanı, egemen sınıfların “barış masaları”nın ne kadar sahte ve bir anda bir kenara itilebileceğini de gösterdi. Bir süre öncesine kadar Özgür Aceh Hareketi ile “barış görüşmeleri” yapan hükümet önce bu görüşmelerden çekildi, ardından savaş ilan etti.

Çoğunluğu ABD tekellerince yönetilen zengin petrol yataklarının bulunduğu Aceh’e saldırıda da karşımıza yine ABD’nin demagojileri çıkıyor; teröre karşı savaş. Halkların taleplerini bastırmanın, katliamların artık vazgeçilmez gerekçesi bu. Hukuk, adalet yeryüzünde böyle yok ediliyor.

Yıktırmayacağız!

Küçükarmutlu'da İstanbul Teknik Üniversitesi'nin arazisi olduğu gerekçesiyle yıkılmak istenen 200'den fazla ev için keşif yapmaya gelenler halkın öfkesi taşları ile karşılandı.

Yüzlerce polisin eşliğinde gelen keşif memurlarının karşısında gecekondu direnişleri geleneğinin yaratıcıları vardı. Sokaklar yoksul, öfkeli insanlarla doldu. "Evimizi, yuvamızı yıktırmayacağız" haykırışları yine duyuldu yoksul gecekondu sokaklarında. Armutlu'da katliam yapıp karakol kuran polisin ne işe yaradığı bir kez daha görüldü. Halkın karşısında kasklı, robocoplar dikildi. Dün ölüm orucu direnişçilerinin karşısına "terör" demagojisi ile dikilmişlerdi, şimdi gecekonducuların karşındaydılar. Hep böyle olmadı mı; önce "terör" deyip bizi katlettiler, sonra halkın evini yuvasını yıktılar, sofralarındaki ekmeğe daha kolay ellerini uzattılar.

Halkın öfkeli sloganları, taş ve yumurta yağmurları arasında tamamlanan keşif, önümüzdeki günlerde yapılacak yıkımların son aşamasını oluşturuyor. Armutlu halkı yıkımlara karşı direnecek. Dozerleriyle geldiklerinde Armutlu'nun kolay yıkılamayacağını bir kez daha görecekler. Çoğunluğu, Armutlu'nun bu-

güne kadar sağ partilere oy veren halkımızın yaşadığı bölgesinde yaşanacak olan yıkımlar, **bütün Armutlu'nun sorunudur.** Geçmişte direnme örnekleri yaratan Küçükarmutlu direniş mahallesinin yoksulları birlik içinde direnmelidir. Bugün o bölgeyi, sonra başka bölgeleri, sonra boğaza nazır ge-

Bizim de eve, yaşamaya hakkımız var

cekonduların tümüne gelecektir. Burjuvaziye peşkeş çekmek için yıllardır dört gözle bekleyen oligarşi bu amacından hiçbir zaman vazgeçmeyecektir. AKP'nin "gecekondu affı" safsatalarının gerçek yüzü işte bu; yoksulların evini yık, villa yapmak için zenginlere ver! Yoksulların da yaşamaya hakkı var, onların da eve, yuvaya ihtiyacı var. Bedeller ödeyerek kazandıkları haklarını direnerek koruyacaklar.

Deprem Değil Katliam

Bingöl'de deprem ve halkın kurşunlanması, Okmeydanı Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de yeraldığı Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik tarafından protesto edildi. 18 Mayıs günü AKP İl binası önünde gerçekleştirilen eylemde "Doğal Afet Ölümleri Değil Katliam" ve "Bingöl Halkı Yalnız Değildir" yazılı dövizler taşındı ve "Öldüren Deprem De-

ğil Devlet, Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı. AKP İl Binası önüne yaklaşmalarına izin verilmeyen kitle, yakın bir yerde basın açıklaması yaparak, depremde ölümlerin sorumlusunun devlet olduğu, sonrasında yaşanan olayların da devletin gerçek yüzünü gösterdiği belirtildi. Eylem, "sorumlu düzendir, sessiz kalmayalım, birleşelim hesap soralım" çağrısıyla son buldu.

Yoksul hastalar emperyalist ilaç tekelleri için kobay olarak kullanıldı

ALÇAKLAR!

Yüzyıldır bütün sömürge ülkelerde bilinen yöntemi SSK bünyesinde yapılan yolsuzluk operasyonu sırasında ortaya çıktı.

Bir **İtalyan ilaç firması** ile anlaşma imzalayan bir grup doktor, **yoksul hastaları kobay olarak kullandı.** Ve bu deneyler esnasında **ölenler oldu.** DGM tutanaklarında belgeleri yer alan olay, Latin Amerika'dan Afrika'ya, Asya'dan ülkemize kadar onlarca ülkede yaşanan, bilinen bir gerçeğin tezahürüdür.

Yoksullaştırır, sonra yoksulluğumuzdan da kar etmeye çalışırlar. Kapitalizm budur işte. İnsana değer vermez, yoksulların ölümü, hayvan gibi kullanılması umurlarında değildir. Onlar bu deneyler sonucu trilyonlar kazanacakları ilaçlar geliştirecekler ya, ona bakar.

12 Eylül cuntası günlerinde Ayhan Songar'ın HZİ Vakfı da aynı işi devrimci tutsaklar üzerinde yapıyordu. Bu nedenle Devrimci Sol tarafından hesap soruldu.

Ankara Numune Hastanesi'ndeki ölüm orucu direnişçileri üzerinde deneyler yapıldığına dair izlenim ve kuşkuları bir süre önce dergimizde yazmıştık. Araştırılmadı, üzeri örtülmeye çalışıldı.

Yoksullar üzerinde deney yapan "Prof"ları düşünün; **kim** eğitti bunları, **hangi** düzen şekillendirdi bu kafaları? "**Kasası doldur da nasıl doldurursan doldur**" felsefesini kim öğretti bunlara?

İTO başkanı bir TV'de konuşuyor; "**Bu tür şeyler mümkündür, çünkü mekanizma buna müsaittir.**"

Evet sorun **sistemdir.** Emperyalist tekeller için ülkemizi **ucuz emek, ucuz insan cenneti** haline getiren bu düzendir. "Yabancı sermaye" işte böyle geliyor ülkemize. Ölümle, en alçakça yöntemlerle geliyor. İnsanlarımızı öldürüyor, kobay olarak kullanıyor, aşağılıyor, aç bırakıyor.

Sayı 62

37

25 Mayıs 2003

AB'YE UYUM YASALARI DEĞİL, HALK İÇİN YASALAR!

TBMM'nin gündeminde yine "AB'ye uyum" yasaları var. Tüm halkımızın iki noktaya dikkatini çekmek istiyoruz:

Birincisi, Son dört yılda bu kaçınıcı "uyum paketi" bir hatırlayın. Üstelik, her pakette dönüp dolaşıp tartışılan konular da aynı.

İkincisi, hazırlanan, TBMM'de kabul edilen onca uyum paketine rağmen, ülkemizde haklar ve özgürlükler alanında hiç bir pratik değişme, gelişme yoktur.

Açık ki, bu konuda bir aldatmaca, bir sahtekarlık sürüyor. Avrupa ve Türkiye oligarşisinin birlikte sürdürdüğü bir aldatmaca hem de. Biz yıllardır AB yetkililerinin ağzından "Türkiye'de olumlu gelişmeler" olduğunu duyarız; ama onların Avrupa'lardan gördüğü olumlu gelişmeleri, biz bir türlü göremeyiz.

Türkiye, bu göstermelik "uyum paketleri"yle demokratikleşemez! Bağımsızlığı ve demokrasiyi esas alan bir anayasa yapılmalıdır.

Mevcut Anayasa, Amerika'nın ve işbirlikçilerinin hazırladığı bir anayasadır. Amerika'nın "bizim çocuklar" dediği generaller tarafından dikte edilmiştir. 1982 Anayasası'nın tüm mantığı, halkın haklar ve özgürlükler mücadelesini, örgütlenmesini, dayanışmasını yoketmek, zapt-ı rapt altına almak üzerine kuruludur.

Yıllardır "AB'ye uyum" deyip duranların, bu Anayasa'ya dokunmamaları bile, sahtekarlığın büyüklüğünü göstermektedir. Demokratikleşmeye gerçekten niyeti olanların, ilk yapacağı iş, bu anayasayı tümünden lağvedip çöpe atmaktır. **Mevcut anayasa, derhal iptal edilmelidir.**

Bunu yapmıyorlar. Yapmayacaklardır. Çünkü, haklar ve özgürlükler içinde değil, baskı ve terörle yönetmek istiyorlar. Bağımsızlığı ve demokrasiyi esas alan bir anayasa, ancak halkın mücadelesi sonucu yapılabilir.

TÜM DEMOKRATİK KURUMLARA, HALKIMIZA ÖNERİMİZ ŞUDUR:

AB'ye uyum aldatmacasına karşı çıkalım. Demokrasicilik oyununa ortak olmayalım.

MÜCADELEMİZ; Halk Anayasası yapılması ve baskı ve zulmü kurumsallaştıran tüm yasal düzenlemelerin kaldırılması doğrultusunda olmalı-

dır. Bu çerçevede öncelikle;

- 1. 1982 anayasasını yapanlar yargılanmalı, MGK tümünden kaldırılmalıdır!** ve bu anayasaya dayanarak 23 yıldır halka karşı her türlü baskı, yasak, katliam ve zulmü uygulayanlar, ülkemizi emperyalistlerin yağma ve talanına açarak, emperyalizmin askerliğini üstlenerek işbirlikçilik yapanlar, yargılanmalıdır.
- 2. Terörle Mücadele Yasası tümünden kaldırılmalıdır!** Bu yasanın şu maddesi kalsın, şu maddesi kalsın diye yürütülen tüm tartışmalar, baskı ve zulüm zihniyetinin ürünüdür. Bu yasa, Amerika ve işbirlikçilerinin "terör demagojisi"yle, her türlü muhalefeti yoketmek, farklı düşünceleri sindirmek için kullandıkları bir yasadır. Haklar ve özgürlüklerden yana olanların bu yasada savunabilecekleri tek bir madde, tek bir fıkra bile yoktur. Ülkemiz bağımsız ve demokratik bir ülke olacaksa, böyle bir yasaya da yer yoktur.
- 3. Düşünce ve örgütlenme özgürlüğü önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır!** 1982 Anayasası ve mevcut Ceza Kanunu, polise, jandarmaya, MİT'e ilişkin kanunlar, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü yasaklayan, kağıt üzerinde tanıyıp keyfi olarak yokeden maddelerle doludur. Düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün olmadığı yerde, demokratikleşmeden söz edilemez.
- 4. DGM'ler tümünden kaldırılmalıdır!** Demokrasicilik oyununun Avrupa ve Amerika işbirliğiyle sürdürüldüğünün en açık kanıtlarından biri DGM'lerdir. DGM'lerdeki "asker üye"nin kaldırılmasıyla DGM'lerin niteliği değişmiş değildir. DGM'ler Terörle Mücadele Yasası'nın ve terör demagojisinin "yargı" ayağıdır. Halkın mücadelesi, örgütlenmesi, protestoları, farklı düşünceler, bu mahkemeler aracılığıyla "cezalandırılarak" sindirme politikasına "hukuk" kılfı giydirilmekte; yine bu mahkemeler aracılığıyla işkenceciler, katliamcılar koruma altına alınmaktadır.
- 5. Tüm tutuklu ve hükümlüler serbest bırakılmalıdır!** Bağımsızlık ve demokrasiyi savundukları için onlarca yıllık cezalar verilip hapsedilen devrimci tutuklu ve hükümlüler başta olmak üzere; adli tutuklular dahil, tüm tutuklular ser-

best bırakılmalıdır. Yoksul çaresiz insanları suça yönelten koşulların ortadan kaldırılması da aynı anda gündeme alınmalıdır. **F Tipleri bir daha açılmamak üzere kapatılmalıdır.** Hücre tipi hapis-haneler işkenceli ölümdür. Zulümdür. Hiç kimseye reva görülemez.

6. Kürt halkı bir gerçektir; ulusal hakları tanınmalıdır! Kürt halkının karşı karşıya olduğu baskı ve kısıtlamalar, 'özel TV'lerde Kürtçe olsun mu, olmasın mı' tartışmalarının ötesinde bir sorundur. Kürt halkı, ulusal kimliğinden ve kültüründen kaynaklanan her türlü hak ve özgürlüğü, özgürce kullanabilmelidir. Söz karar örgütlenme kendi kendini yönetme hakkına sahip olmalıdır. Düzenin bu konuda onyıllardır besleyip büyüttüğü önyargılar, paranoyalar, terkedilmeli. Bir halk varsa, onun dili de, kimliği de, kültürü de, ulusal hakları da vardır. Bunlar gasbedilemez.

7. 12 Eylül'den günümüze, halka karşı suç işleyenler yargılanmalıdır! 23 yıldır bu ülkenin her yanında oluk oluk kan akıtıldı. İşkencehaneler kesintisiz çalıştı. İnfazlar, kayıplar, faili meçhuller "olağan"laştırıldı. Demokrasi, adaletsiz gerçekleşemez. Demokratik bir düzende, halka karşı işlenen suçlar, kimsenin yanına "kar" kalamaz. Bu nedenle, bu yargılamalar süratle ve mutlaka yapılmalıdır.

8. Sömürgecilik anlaşmaları derhal iptal edilmeli, Amerikan işbirlikçileri yargılanmalıdır! Amerika'yla gizli-açık uşaklık anlaşmaları imzalayanlar, Türkiye'yi Amerika'nın "stratejik müttefiki" yapanlar, yeraltı, yerüstü kaynaklarımızı peşkeş çekenler, ülkemizi borç batağına sokanlar, halka ve vatana ihanet suçundan yargılanmalıdır.

Demokrasiyi kazanmak zorlu bir mücadeleye mümkündür. Kim, kolay yoldan demokratikleşme vadeliyorsa, kim, Avrupa'nın veya ABD'nin ülkemize demokrasi getireceğini söylüyorsa, o aldatıyor demektir. O, mevcut baskı, sömürü, zulüm düzeni sürsün istiyor demektir. Kendi gücümüzle, zor da olsa, bağımsızlık ve demokrasiyi kazanacağız.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

→ Balıkçı Davası Başladı 18 Ekim 2002

tarihinde, kaçak elektrik kullanan patronların kiralık katilleri tarafından katledilen devrimci memur **Hasan Balıkçı**'nın öldürülmesi davasının ilk duruşması 21 Mayıs günü Urfa 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı. Sanıklar, Şehmus Taşan ve Yılmaz Çakmak'ın getirildiği mahkemeye çevre kentlerden Balıkçı'nın mücadele ve iş arkadaşları ile DKÖ'lerden oluşan 150'ye yakın insan mahkemeyi izledi.

Mahkeme önünde Balıkçı'nın resimleri taşıyarak "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Çetelerden Hesap Sorulsun, Hasan Balıkçı Ölümsüzdür" sloganları atıldı. Balıkçı'nın eşi Şengül Balıkçı da yaptığı konuşmada, "Ben bu cinayeti küçük bir Susurluk olarak görüyorum, o bütün emekçilerin yanındaydı, bunun bedelini ödedi" şeklinde konuştu. Mahkeme, duruşmayı 18 Haziran tarihine erteledi.

→ Halka Açıkla! "Yüksek Güvenlikli Cezaevleri" hakkında

açıklama yapılmasını isteyen DKÖ'ler, Galatasaray postanesinde biraraya gelerek Adalet Bakanlığı'na faks çekti. TAYAD, İHD, TUYAB, TUAD ve Mazlum-Der'in katıldığı eylemde yapılan açıklamada, bakanlığın cezaevi projesini halktan gizlemesi eleştirildi.

→ Dersimliler Buluştu. Dersimliler 18 Mayıs günü

İzmir Tunceliler Derneği'nin Munzur Festivali Şenlikleri öncesi Seferhisar Bademli Köyü'ndeki pikniğinde buluştu. 400 kişinin katıldığı piknikte devrimcilerle Dersim halkı kaynaştı.

→ Kayıplar Haftası. İHD'nin düzenli olarak yaptığı

Kayıplar haftası etkinlikleri bu yıl da çeşitli etkinliklerle gerçekleştirildi. Eylemlere katılımın düşük olduğu gözlemlenirken, İstanbul, Adana, İzmir gibi bazı kentlerde oturma eylemleri yapıldı.

→ Bilgesu Erenus'a Beraat! Yaşadığımız Vatan

dergisinde Armutlu'daki ölüm orucu gözlemlerini anlattığı 'Hasretle Yüksel'in Avlusunda' başlıklı yazısından dolayı yargılanan Bilgesu Erenus beraat etti. Terörle Mücadele Yasası'na muhalefetten 1 ila 3 yıl arası hapis cezası istenen duruşma 6. No'lu DGM'de yapıldı.

→ Muhabirimize Hücre ve İş-

kence! Geçen hafta Adana'da tutuklanan muhabirimiz Erhan Bingöl, konulduğu Kürkçüler hapisanesinde işkenceye maruz kaldı. Bingöl, hücreye atılmasını, sayım-arama dayatmalarını protesto etmek için açık grevine başladı. Erhan Bingöl'le ilgili 20 Mayıs'ta bir açıklama yapan Adana Dayanışma-Der, Bingöl'ün halen hücrede tutulduğunu, yatak verilmediğini, açık grevinde olmasına rağmen, tuz ve şeker de verilmediğini belirtti.

Sayı 62

39

25 Mayıs 2003

Gazilerden Kontra Gazetesi Zaman'a Cevap

ASIN BİZİ!

İktidarın çocuğu, Amerika'nın sevgili kulu Fethullah Gülen'in kontra gazetesi Zaman'ın 17 Mayıs tarihli manşetini görenler, bundan bir süre önce yazdığımız, "Doğan Medya'nın fazla teşhir olmasından dolayı, polis kontra haberleri daha çok islamcı geçinen gazetelere yaptır-

yor" sözlerimizi hatırlamıştır.

Zaman ve Vakıf gazetelerinde bu tür kontra haberlere son dönemde sık sık rastlanmaktadır. Kendilerinin küçük hesapları, devlete yaranma numaraları, bilinen "anti komünizm" histerileri polisin kullanması için oldukça uygun bir zemini zaten kendiliğinden sunuyor. Basın yoluyla kullanılma-kullanma ilişkisinin biz başka türülerini de gördük. Devlet adına cinayetler, katliamlar işleyen islamcı maskeli katiller güruhuna da tanık olduk. Arşivlerde bunlar kayıtlıdır ve Zaman'ın kontra yayınları aynı mantığın ürünüdür. Oligarşiye, Amerika'ya saygıları, beyinleri sonuna kadar açıktır. Yeter ki, Fethullah'a dokunulmasın, yeter ki, okullarına iktidar destek versin.

Bu kafalar islamcı olabilir mi? Bizden önce islamcılarının bu gazeteleri yakarak, protesto fakslarına tutarak protesto etmesi gerekmiyor muydu? Kaldı ki, meselelerin insani, ahlaki boyutunu tartışmaya bile gerek yoktur. Devletin sakat bıraktığı insanları hedef yapmaya çalışan bir ahlakın neresini tartışacaksınız?

Zulmü görmezler, zulme onay verir sessizce ölüm-lerimizi izlerler, bu da yetmez devletin öldüremediklerini de hedef haline getirirler. Neden ölmediniz, sizin yaşamaya hakkınız yok, sizin konsere katılmaya, telefon taşımaya, 1 Mayıs'ta bütün halk kesimleri gibi yürüme hakkınız yok, siz ölmelisiniz diyen bu zihniyetin yüzünde islamcı maske takılı. Zaman Gazetesi'nin, ya da ondan aşağı kalmayan Vakıf'ın tek bir gün "**bu ne zulüm! Bu ülkenin hapishanelerinden dizi dizi ölümler çıkarken, yüzlerce insan sakat bırakılırken Müslümanlığımızdan utanıyoruz. Katliamın 'AB onayladı' denilerek sürdüğü bir ülkede Cuma namazlarımızı da kılmayacağız...**" türünden bir manşetini duyduunuz mu? Yoktur böyle bir şey. Önce "oruç mu, açlık grevi mi" diye tartıştılar. Sonra küfürler, asparagas haberler izledi. Ardından derin ve anlamlı bir suskunlukla ölüm-lerimize onay verdiler.

107 insanın "biz düşüncelerimizle, inançlarımızla yaşamak istiyoruz" diye öldüğü bir yerde, "**inançlara, düşüncelere özgürlük**" demelerinin ne kadar sahte, ri-yakarca olduğu açık değil mi? Özgürlük sadece kendilerine! Bu kafa inançlara saygı duyabilir mi? Kendinden olmayanı yok eden faşist devletten özde farkı ne?

Zaman'ın manşetine bakın; bu kafa Ankara'da lise-lileri 1 Mayıs'a katıldı diye sorgulayan işkencecilerle aynı zihniyete sahiptir. 1 Mayıs'a katılmak suç. "**Cezasında Kalamaz Raporu Alan Mahkumlar 1 Mayıs Eylemlerinde Ön Safta Görüntülendi**" manşeti atmanın başka bir anlamı yok. Polis ve Zaman aynı kafaya sahip.

Fetullah'ın dergisi Aksiyon aynı ölüm orucu gazile-ri ile röportaj yapar, gerekçesiz yayınlamaz, ama polis yalan haberi eline tutuşturur hemen manşetlere taşınır. Demek, **bu ülkenin en önemli "manşetlik" sorunu, ölüm orucu gazilerinin konsere gitmiş olmaları!** Hem de konserde ön koltuklarda oturmuşlar! Fetullah'ın çocuklarının polisle elbirliği içinde bulabildikleri yasak mı bu?

TAYAD'dan Açıklama, Gazilerden Eylem

Zaman'ın kontra haberinin ardından bir basın açıklaması yapan TAYAD, "ZAMAN GAZETESİ POLİSİN BORAZANLIĞINI YAPMAYA DEVAM EDİYOR!" dedi. Gazetenin son iki aydır benzer haberler yaptığına değinen Tayad, "**Zaman ne yapmaya çalışıyor**" diye sor-du ve açıklamasına şöyle devam etti:

"Soruyoruz; Zaman Gazetesi ve polis, doktor mu? Yoksa bu insanlara rapor veren doktorlardan daha mı çok biliyorlar? Elbette ki mesele bu değil, mesele, Zaman Gazetesi'nin polisin borazanlığına soyunması ve aynı düşman tavırları benimsemesidir...

Unutulmamalıdır ki; bu insanları bu hale devlet getirdi. Çıkardığı 4608 sayılı yasa (zorla müdahale yasa-sı) ile bu insanlarla maalesef daha çok karşılaşacaksınız. Bunlar ülke gerçekleri. Gerçeklerden daha ne kadar kaçabilirsiniz?... Zaman Gazetesi bu haberler için polisten kaç para alıyor yada nasıl bir çıkar ve işbirlik-çilik ilişkisi var açıklamalıdır."

Kendimizi İhbar Ediyoruz, Asın Bizi

Tedavi amaçlı olarak bir arada bulundukları Aksa-ray'daki "Gaziler Evi"nin önünde bir basın açıklaması yapan direniş gazileri ellerinde Zaman gazeteleri ve "**Telefon taşımam suç**", "**konsere gitmem suç**", "**1 Ma-yıs'a katılmam suç**", "**Beni içeride tecrit ettiler, dışarıda da tecrit etmek istiyorlar**", "**Biz korsakoff hastası olabi-**

liriz ama henüz hayvanlaşmadık insanız biz", "Arkadaşlarımızla olmak suç", "Yaşamak Yasak, Konuşmak Yasak" yazılı yaftaları boyunlarına astı.

Oligarşinin politikasını ve Zaman Gazetesinin kont-ra yayınına protesto eden gazilerden biri temsili idam sehpasında boynuna ip geçirerek "asın bizi o zaman" dedi. Zaman'ın yakıldığı eylemde Gaziler yaptıkları açıklamada şöyle dediler:

Yaşıyoruz ve Yaşamaya Devam Edeceğiz

"Haberde adı geçen Deniz Yıldız, 1 Mayıs'a katılmış sol kolunda kırmızı kurdela varmış. Olabilir, isteyen kırmızı kurdele ya da istediği bir renkte kurdele de takabilir. 1 Mayıs'a da katılabilir. Hasta olanlar 1 Mayıs'a katılamaz diye bir kural mı var? Polisin elinde böyle bir yasa mı var? 1 Mayıs'a katılmak gizli bir faaliyet midir? Örgüt faaliyeti midir?

Gülten Özdemir ve Sakine Ögeyik'in ellerinde cep telefonu olduğu söyleniyor. Cep telefonumuz var. Bu da mı suç? Bütün bunlar polisin nasıl keyfi hareket ettiğini gösteriyor. 1 Mayıs'a katıldın suç, cep telefonu taşıdın daha büyük suç!

Özkan Güzel'in elinde kırmızı flama olduğu söyleniyor. Evet binlerce kırmızı flama taşıyan insandan birisi de Özkan Güzel'dir. Suç ne? Yani sen hastasın o zaman hiçbir yere gidemezsin, evinde oturacaksın, telefonla da konuşamayacaksın, insan içine çıkmayacaksın, yani yaşayan ölü olacaksın. Evet, biz Korsakoff hastasıyız, yaşamımızın bazı kesitlerini hatırlamıyoruz. Vücut dengelerimiz bozuk ama biz henüz hayvanlaşmadık, insan olduğumuzu biliyoruz. Hala bir beynimiz var. Niçin sakat kaldığımızı da biliyoruz. Tecrit kaldırılsın istedik. F tipleri bir ölüm makinesi olmaktan çıksın istedik. Bunun için ölüme yattık. Sağlığımızı kaybettik ve hala, **tecrit kaldırılmalı** diyoruz. En yüksek sesimizle, hatırladığımız ve hatırlamadığımız yıllarımızla, bozulan vücut dengelerimizle, diri diri yakılan kadınlarımızla, toprağa verdiğimiz 106 arkadaşımızla ve hala direnen arkadaş-

Bu kontra yayınları tanıyoruz biz; bunlar halkın düşmanı, Susurlukçuların dostudur. Bu yayınların hazırladığı zeminde onlarca insan Susurlukçular tarafından katledildi, yüzlerce işkencelerden geçirildi, tutuklandı.

Ölüm orucu gazileri ve TAYAD'lı Aileler Zaman Gazetesinin kontra haberini basın açıklamasında Zaman'ı yakarak protesto ettiler. Daha sonra Sultanahmet Adliyesi'ni giden gaziler ve aileler Zaman hakkında suç duyurusunda bulundular.

lanımızla, tecrit ölümdür ölümleri durdurdun diyoruz. Bunun için değil 1 Mayıs'a her yere de gidiyoruz. Gösterilere katılıyoruz, görüşülmesi gereken tüm mercilere başvuruyoruz.

Bir de H.Fevzi Tekin ismi geçiyor. Parkorman'da yapılan bir konsere gitmiş hem de önde oturmuş. Suçun büyüklüğüne bakın. Bu komikliği yapan cürete bakın... Söyleyecek bir şey bulamamış, düşünmüş, düşünmüş suç diye gösterebileceği bir şey bulamamış... Konsere gitmiş! Ne büyük suç... Ve ne büyük başarı... Fevzi Tekin konsere gitmiş. Polis de bunu tespit etmiş, şu istihbaratın şaheserliğine bakın. Ancak mizah konusu olabilir. Biz daha fazla şeyler söyleyelim Fevzi Tekin konsere de gider, yasal bir mitinge de gider. En doğal hakkı. Ama bunları suç diye açıklama yapan polis de, ZAMAN ve VAKİT gazeteleri de insan tanımını bilmeden, düşünen insanın ne olduğunu unutanlardır. Sadece insanı yok etmek istiyorlar. Öldürmek istiyorlar. Yani diyorlar ki biz sizi sakat bıraktık, dışarı attık, şimdi asla düşünmeyeceksiniz. Asla hakkınızı aramayacaksınız, asla yasal bir mitinge katılmayacaksınız.

Eğer bunlar suçsa kendimizi ihbar ediyoruz. Evet bunlarla uğraşıyoruz, 1 Mayıs'ta tecrite karşı direnişte şehit düşen arkadaşlarımızın fotoğraflarını, tabutlarını da taşıdık onlar için slogan da attık.

DEVİRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

23 Mayıs Cuma günü saat 13.00'de Konak Sümerbank önünde Ekmek ve Adalet, Yeni Atılım, Alinteri, Devrimci Demokrasi, Dayanışma, Kızılbayrak, İşçi Köylü ve İHD, ESP, EKB'in destek verdiği ortak basın açıklamasıyla, devrimci sosyalist basın üzerindeki keyfi uygulamalar anlatılarak "Tutsak gazeteci arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını istiyoruz" denildi. "Devrimci Sosyalist Basın Susturulamaz" pankartının açıldığı eyleme yaklaşık 40 kişi katıldı.

Sayı 62

41

25 Mayıs 2003

AKP'nin Kimliği Amerikancılıktır

AKP iktidarının kurulma çalışmalarının sürdüğü günlerdeki yazımızın başlığı “Yeni bir Amerikancı Hükümet Kuruluyor” idi. (Ekmekeç ve Adalet, Sayı 34, 12 Kasım 2002)

Çok geçmedi bir kaç ay içinde, IMF karşısında, Beyaz Saray kapılarında, Amerikancılığın zulümde kıstası haline gelen F tipleri sorununda ve Irak halkının hava sahamız kullanılarak katledilmesinde... söylediklerimiz doğrulandı.

O gün, “onlar her iktidara Amerikancı der” diye düşünenler bugün yanıldıklarını görüyorlar.

Peki AKP içinde, bu kimliğe denk düşmeyen unsurlar yok mu; vardır, olabilir. Ama bu politikayı belirlemez ve giderek Amerikancı çizgideki netleşme daha açık hale gelecektir.

AKP'nin Antalya'daki “hafta sonu kampı” biraz da buna hizmet eden gelişmelere sahne oldu. Hem parti içindeki aykırı, muhalif unsurların etkisizleştirilmesi manevraları yapıldı, hem de “islamcı milli görüş”le hesaplaşmalar.

Tayyip Erdoğan'ın “*Milli Görüşle tüm bağlarımızı kopardık, biz o elbiseyi çıkardık. Biz Demokrat Parti'nin devamıyız*” sözlerinde somutlaşan bu hesaplaşma ve çizgisini netleştirme çabalarını kimi pratikler de izledi. Devlet Bakanı Ali Babacan'ın İslami kesimin bugüne kadar eleştirdiği ve “dünyayı yöneten tekellerin toplantısı” olarak bilinen Bilderberg Toplantısı'na katılması, “Mason Klubü” denilen kuruluşların ziyareti edilmesi bunlara örnek verilebilir.

AKP, Türkiye'nin İşbirlikçilik Mirasına Sarılıyor

DP'nin 1950'li yıllarda iktidar olması ve onun iktidarında geçen yıllar aynı zamanda Türkiye'nin Yeni-sömürgeleştirilme sürecini de anlatır. Bu tarih bilindiği için yinelemeyeceğiz, ancak Menderes'in “*her mahallede milyoner yaratacağım, Türkiye'yi küçük Amerika yapacağım*” sloganlarında somutlaşan işbirlikçiliğin sonuçları bugün ortadadır.

AKP'nin “devamıyız” diye sarıldığı DP, ülkemizde Amerikancılığın ilk partisidir. Aynı şekilde

Tayyip Erdoğan'ın bir başka sahip çıktığı köken olan ANAP ise, bu konuda DP'den aşağı değildir.

AKP'nin 6 aylık icraatı, bu mirasa sahip çıkmayı hakettiklerini doğrular niteliktedir. IMF'nin her isteği harfiyen yerine getirildi. Amerika karşısında kimi “yol kazaları” yaşansa da emirlere amade olundu.

Ve tüm bunlar “reel politika” olarak yutturulmaya çalışıldı bugüne kadar. Özellikle kendi tabanlarına yönelik propagandanın temel malzemesiydi. “*Bu devlet politikası, şunu yapmazsak Amerika mahveder, IMF programını uygulamazsak krediyi keser, özgürlükleri gündeme getirirsek MGK azalar...*” masalları artık kimse için tatmin edici değildir.

“**AKP nereye gidiyor?**” sorusu tartışılıyor. İslamcı çevrelerdeki kafa karışıklığı, “**biz neden iktidar olduk**” sorularının cevapsızlığı sürüyor.

Ne kendi tabanının ne de genel olarak halkın hiçbir sorununu çözemeyen, devletin zulüm politikalarının üzerini AB'nin dayattığı yasalarla örtmeye çalışarak sürdüren, IMF'nin yoksullaştırma politikalarının üzerine “yoksula yardım” şalı geçirerek uygulayan AKP'nin kendinden öncekilerden hiçbir farkı olmadığı ortadadır. Bu nedenle AKP'nin yayın organı gibi çalışan kimi islamcı basının manşetlerinde durmadan “şuradan şu kadar kaynak” manşetleri atılıyor, altı boş bir “kalkınma” havası yaratılmaya çalışılıyor, ama nafiye. Türkiye’de yoksulluk ve açlık gerçeği o kadar çıplak ki, birileri şişirme manşetler attı diye değişseydi, Hürriyet neler yapmazdı şimdiye kadar!

Evet **AKP neden iktidar oldu**, seçim dönemindeki vaatlerine ne oldu, belirsizdir.

“DP'nin devamıyız” sözünün bir diğer yanını da, parti içindeki bilinen çeşitli eğilimlerin ortak bir potası olarak görülmesi. Tarikatçısı, liberali, faşisti ile DP bir potadır. “Merkez sağ” dedikleri de bu potadır. Tayyip Erdoğan bu potaya ne kadar sağlam oturursa, hem parti içindeki kaynakları durduracağını hem de Genelkurmay ve emperyalizme “işte ben sizin istediğiniz gibi oldum” diyebileceği bir parti yaratabileceğini düşünüyor.

Emperyalizme ve Genelkurmay'a Kendini Kanıtlama Manevraları

AKP'nin kendi tabanını memnun edecek göstermelik adımlarının dahi karşısına Genel-

kurmay çıkmaya devam ediyor. Tamam değiştin, ama yetmez diyor Genelkurmay. Evet yetmez; devlet bütün “yeşil” tonlardan arınmasını istiyor AKP’den.

Öte yandan tezkereyi bütün çabalarına rağmen geçirememenin yarattığı Amerika cephesindeki hoşnutsuzluk, AKP’yi daha da telaşlandırıyor ve Amerika’ya yaranmak için kırk takla atmaya hazır pozisyonunda bekliyor.

Ya “islamcı” maske de indirilecek, ya da sistemle çatışılacak. Başka bir seçenek olmadığını, takiiye ile bu işi götüremeyeceğini görüyor AKP iktidarı.

AKP’nin tercihi, Tayyip Erdoğan’ın konuşmasına da yansıdığı gibi, “merkez sağ” diye formüle ettikleri, sistemin kabul edebileceği bir çizgiye yönelmek oluyor. AKP böylece devlete meşruiyetini kabul ettireceği hesabını yapıyor. Karşılığında ise koltuğunu korumayı planlıyor.

Bu tartışmalar parti içinden nasıl sonuçlar yaratır, bunun tartışması ayrıdır. Ancak tüm bu “kimlik” tartışmaları, AKP’nin zulüm ve soygun politikalarını uygulamasına, işbirlikçilikte önemli adınlar atmış olmasına rağmen ne emperyalizme ne de Genelkurmay’a kendini kanıtlayamadığının da göstergesidir. Tayyip Erdoğan’ın Başbakan olmadan Beyaz Saray kapılarına yüz sürmesi, şimdi Bilderberg Toplantıları ile sürüyor. En işbirlikçi miras omuzlara alınarak emperyalizme mesaj verilmek isteniyor. Genelkurmay’a “bakın biz şeriatçı değiliz, bu düzenin has partisiyiz” demek için “gömler çıkarılıyor”.

Böylece Genelkurmay’ın o bilinen hükümet operasyonlarından, bölüp parçalama oyunlarından kurtulma hesabı yapan, düzene oturmaya çalışan AKP yanılıyor.

Düzene yanaştıkça, bugün varolan tabanını da kaybedecek, halkla hiçbir ilişkisi olmadığı daha aşikar hale gelecektir. Bugüne kadar iktidara gelip giden partiler bunun kanıtıdır. Sistemle şu ya da bu düzeyde çatışma halinde olmayan hiçbir gücün halktan destek bulamaya cağı yeterince açıktır.

AKP’ye inanan, AKP’nin inançlarını, beklentilerini istismar ettiği halkımız;

AKP hiçbir sorunumuzu çözemez. 6 aylık icraatı bunun açık kanıtıdır. AKP Amerikancılığa kendinden öncekileri aratmamış, halkların kanının dökülmesine yardım yataklık yapacak kadar Amerikancılığa yol almıştır. Zulüm ve sömürü politikalarını kesintisiz sürdürmektedir.

Çözemezler; Bu ülkenin 1960’lardan bu yana süren bağımlılık zincirlerini bırakın kırmayı, gevşetemezler bile. Aksine Avrupa’ya, Ameri-

ka’ya daha fazla tavizler vererek, önlerinde el pençe divan durarak daha da sıkılaştırırlar.

Çözemezler; ne türban sorununu çözebilir ne de öteki hak ve özgürlüklerimizi sağlayamazlar. AB yasaları ile göz boyamaktan, yasası var kendi yok aldatmalarla oyalamaktan başka hiçbir şey yapamazlar. İl binalarının kapısına dayanan 106 tabuta bakmaya cesaret edemeyenler hiçbir zulmün karşısında olamaz. Ancak zulmü uygulayan olurlar.

Çözemezler; Yoksulluğumuzu ranta çevirmekten, sadakalarla, günlük oyalamalarla aldatmaya çalışmaktan başka açlığımıza, yoksulluğumuza çare bulamazlar. Dizginsiz özelleştirmelerle, IMF programına tam uyumla açlığımızı, işsizliğimizi büyütmeğe başka hiçbir şey yapamazlar.

CHP Daha Sağa

“Anadolu Solu” da fiyasko ile sonuçlandı, şimdi yerel seçimlerin arifesinde CHP daha da sağa kaymanın teorilerini yapmaya başladı.

“Soldan merkeze kadar genişleme” olarak ifade edilen “sağ oy avcılığı” Deniz Baykal’ın, CHP’li yöneticilerin aday olmamasını istediği yerel seçimlerde “sağcı politikacıların da dışlanması” çağrısında daha somut hale geliyor.

Sağa, her yenilgide daha sağa kayan CHP’ye bu yeni çizgisi tam oturacaktır. Halkın hiçbir sorununa sahip çıkmayan, yaşanan zulme ses çıkarmayan, IMF politikalarına tek bir eleştiri dahi yöneltmeyen CHP böylece layık olduğu yere hızla gitmeye devam ediyor.

Siyasi kimlik, ideoloji gibi bir sorunu olmayan CHP’nin “muhalefeti” Genelkurmay paralelindeki “laiklik” çılgınlıkları dışında gören var mı? Yoktur!

CHP’yi ve CHP’nin yeni çizgisini en özlü bir şekilde CHP MYK Üyesi Bülent Tanla şu sözlerle anlatıyor;

“Türkiye partisi olmamız gerekir. Hedefimiz pastayı büyütme. Kimisi Müslümanım diyor, kimisi milliyetçiyim, kimisi başka bir şey diyor. Bu bir **pazar politikasıdır**. Herkesin oyunu istiyoruz. Bu politikayı uygulayacağız. Her seçimde pazar payı küçülen bir parti olmak istemiyoruz.”

Siyaset pazar, halk o pazardaki mal; zihniyet bu olunca elbette halka dair politika düşünülmez bile. Sonra her seçimde alevi oyları çalmak için alevicilik yapılır, islamcı oylar için ilahiyatçılar aday yapılır, yuppiler için de Dervişler vitrine çıkarılır.

Tüm bunları yaparken, bir de şu CHP holdingi pazarda yeterli pastayı bir kapabilse! Halk CHP holdingin borsadaki değerini bir türlü yükseltmiyor.

Sayı 62

43

25 Mayıs 2003

Direneceğiz; Sonuna, Sonsuza, Sonuncumuza Kadar Direneceğiz!

Ya Yeni Bir Yol Bulacağız Ya Yeni Bir Yol Yapacağız

Av. Behiç AŞÇI

Bu söz tarihte KARTACA devleti olarak bilinen bugünkü İspanya ile Fas arasında bulunan küçük bir devletin başkanı **HANNİBAL**'ın sözüdür.

O tarihte Romalılar dünyayı ikiye ayırmışlardı, Romalı olanlar yani üstün insanlar, ve Romalı olmayanlar, yani köle olması gerekenler. Oysa Kartacalılar **Romalı değiliz Kartacılıyız** diyorlardı.

Ve Kartaca'da ilkel de olsa bir demokrasi vardı. Kartaca devleti için önemli olabilecek kararları alan kurullara, sahip oldukları mülk miktarına bakılmaksızın tüm halktan temsilciler katılıbiliyordu.

Roma İmparatorluğu sayısız seferler düzenledi Kartaca devleti üzerine. Ve bu seferlere altmış yıl dayandı Kartacalı'lar.

Ölüm döşegindeydi Hannibal bu sözleri armağan ettiğinde halkına. Romalılar Kartaca surlarını aşıp Hannibal'ın sarayına ulaşır, herkes kılıçtan geçirilir, Hannibal'ın karısı ise kendini surların burçlarından atarak intihar eder. Ve Romalı komutan anlar durumu

"...Kartaca bizim ama biz kaybettik ..."

Esir alınan ve köleleştirilen Kartacalı'lar gittikleri her yere taşırlar Hannibal'ın sözlerini;

YA YENİ BİR YOL BULACAĞIZ YA YENİ BİR YOL YAPACAĞIZ.

Ve isyanlar yayılır Romalı'lara karşı.

Ve tarihçiler, siyaset bilimciler şu konuda hem fikirdirler. **Asıl Roma'yı yıkan Hannibal'dır.** Hannibal, sonuna, sonsuza, son neferine kadar direnme gücünü vermiştir halkına. Görkemli Roma devletinin kabuğunu kavurmuş. Atilla ise bir kılıç darbesi ile ikiye bölmüştür Roma'yı. Ve yıkılır Roma İmparatorluğu.

İster dini olsun, ister siyasi, ister materyalist, ister metafizik tüm halklar tarih boyunca sahip çıkmıştır **DİRENME HAKKI**'na. Bin yıllardır halkın sahip çıktığı ekmek yemek su içmek kadar doğal hale getirdiği direnme hakkı budur işte.

Hükümdarın otoritesinin Tanrıdan geldiğini kabul etseler bile, Tanrısal buyruklara, ahlak ve fazilet ilkelerine uymayan hükümdarın Tanrıdan aldığı yetkiyi kaybedeceğini ve böylece bir hü-

kümdara karşı halkın direnmesinin kutsal bir görev olduğunu söylemiştir bir çok fozof. Konfiçyus'tan 1215 Magna Carta'ya kadar bu gerçek genel kabul görmüş ve halklara güç vermiştir.

Bizim ülkemizdeki kamu hukuku profesörleri de bu gerçeğe dikkat çekmiş ve islam dininin direnme hakkını kullanmaya çağrı yaptığını belirtmişlerdir. Prof. Dr. Hüseyin Nail Kubalı'ya göre, direnme hakkı islamiyette dayanak bulur; *"...Hazreti Peygamber bir hadisinde, 'Allah'ın hoşuna gitmeyen bir şeyi yapmanızı emretmedikleri müddetçe size emredenleri dinlemek ve onlara itaat etmek vazifenizdir. Aksi halde dinlemek ve itaat etmekle mükellef değilsiniz. Direnmelisiniz..."* demiştir. İslam dinine göre, şayet pozitif hukuk, yani yürürlükte bulunan hukuk, Kur'an'la ve sünnetle (peygamberin eylem, işlem ve sözleri) konmuş olan temel hukuk kurallarına aykırı ise **zulme karşı direnme hakkı meşrudur.**

Ve esas olarak **DİRENME HAKKI**'nın pozitif hukuka girişi İkinci Dünya Savaşı'nın ardından faşist baskıların, faşizmin uyarıcı etkisiyle olmuş, anayasalarda direnme hakkına yer verilmeye başlanmıştır. Bir çok ülkenin anayasasına Sosyalizmin etkisi ile girmiştir.

Bizim hukukumuzda ise 1961 anayasası ile somut bir şekilde yer almış ama ömrü çok kısa olmuştur. 1961 TÜRKİYE CUMHURİYETİ ANAYASASI'nda (No 334 9.7.1961) giriş şöyle başlıyor.

"BAŞLANGIÇ

Tarihi boyunca bağımsız yaşamış, hak ve hürriyetleri için savaşmış olan; Anayasa ve hukuk dışı tutum ve davranışlarıyla meşruluğunu kaybetmiş bir iktidara karşı DİRENME HAKKINI kullanarak..."

şeklinde giriş bölümünde yer almıştır.

Gerçek şu ki, eğer bir ülkede siyasi iktidar halkın hak ve özgürlüklerini hiçe sayar ve bu durum halkı o yönetime karşı direnmek temelinde bir eyleme sevk eder ise, anayasalarda direnme hakkının tanınıp tanınmaması sorun olmaktan çıkar. Çünkü, direniş her şeyden önce **SOSYOLOJİK BİR OLGUDUR.** Toplumda hak ve özgürlük ihlallerine karşı direnme düşüncesi olgunlaş-

tığında, kimse bunun bir hak olarak yasalarda **POZİTİF HUKUK KURALI OLARAK** tanınıp tanınmadığıyla ilgilenmeyecektir. O halde, hukuki metinlerde direnme hakkının tanınmasının bağlayıcı bir etkisi yoktur. Bu sosyolojik olgu mahkemelere ise şöyle yansımıştır.

Ankara 8. Asliye Ceza Mahkemesi 25.6.1975 gün ve 975 -106 E. Ve 297 sayılı kararında:

"Türkiye'de emperyalizme ve faşizme karşı çıkmak her vatandaşın görevidir, namus borcudur, insan olma haysiyetinin gereğidir. Faşizme ve emperyalizme karşı çıkmayan bir toplumun mevcut dünya koşulları içinde insanca yaşamaya, insan olmaya, haysiyetli hayat sürmeye hakkı yoktur..."

Bu mahkeme kararı da bu sosyolojik gerçekten yola çıkarak halkı direnmeye çağırmıştır. Hem de devletçi bir yargıç yapmıştır bunu.

Ve bu ülkede 31 aydır **TECRİTE KARŞI DİRENENLER VAR**. Yüzyılların halk gerçeğinden aldıkları güçle 31 aydır direnenler var. İktidarı **TECRİT NİYETİNDEN, TECRİT AMACINDAN** vazgeçirmeye yönelik bir direniştir bu.

Direnme hakkı **SOSYOLOJİK VE TARİHSEL BİR GERÇEKTİR** ve Türkiye Cumhuriyeti Hukuk Fakülteleri'nde böyle öğretilir.

1- Eski Adalet Bakanları'ndan Prof. Dr. Mahmut Esat Bozkurt, zulme karşı direnme hakkının AHLAKİ bir görev olduğunu açıkça yazmıştır. Direnme hayatın icabıdır. Doğal hakların en başında gelir.

- **Direnme hakkı** milletlere insan gibi yaşama imkanını veren en yüce bir kuvvettir.

- **Direnme hakkı**, tarihin mukadderatıdır. Ret ve inkarı kabil olmayan bir vakiydir.

2- Türk Anayasa Hukuku hocalarından Ord.Prof. Dr. Ali Fuat Başgil de *"demokrasi hukukunda, vatandaşların zulme, yani haksız ve kanunsuz idareye karşı direnme ve başkaldırma hakkı vardır."* diyerek vatandaş için bunun, nefsin en son savunma çaresi olarak görmektedir.

3- Ord.Prof. Dr. Sıddık Sami Onar da, direnme hakkını tanımakta, şartların gerçekleşmesi

halinde bu hareketi haklı saymaktadır.

- *"Hukuku inkar etmiş bir kuvvete karşı kullanan direnme hakkı mutlaka haklı sayılmak lazım gelir. Yasalarca belirlenmiş olup olmamasının önemi yoktur. Hukuk yasanın üstündedir."*

- *"Devlet kuvvetini devlet ve hak fikrinden başka maksatlarla kullanan ve bu suretle de hak yolundan çıkarak zulüm yoluna gidenlere karşı yapılan hareketler haklı sayılmak lazım gelir."*

4- Prof. Dr. Muammer Aksoy direnme hakkından vazgeçmenin insanın insanlığından vazgeçmesi demek olduğunu öğretmiştir öğrencilerine.

"İnsanın ülkücü benliği, daima yeni gayeler, ileri hedefler peşinde koşmaktadır. Her direnmenin esas şartı olan, ileriye ve iyiye yönelik bir gayenin mevcudiyeti, insan varlığının değişmez bir unsurudur. Yaşadığından daha iyi, daha mesut, daha müreffeh, daha ideal bir nizam ve hayat şekli kurma duygusu, direnmeyi yaratan ve devam ettiren tükenmez bir ruh vazifesidir. Bundan vazgeçilmesi demek insanın insanlığından vazgeçmesi demektir."

Persler, Yunanlılar, Romalılar, Osmanlılar, Amerika... Kim olursa olsun hep karşısında zulme karşı direnenleri bulmuştur.

Pers zulmüne karşı Termopolia geçidinde direnme destanı yazılmıştır.

Romalılara karşı Spartaküs'den Kartacalı'lara kadar direnme destanları yazılmıştır.

Yunanlıların Pan-Pax Helenizim hayallerine en güzel cevabı Diojen vermiştir, hem de herkesin karşısında dal gibi titrediği Büyük İskender'in yüzüne karşı: " ... kim sana böyle bir görev verdi, Tanrı mı? Yanılıyorsun, aynı Tanrı benim de Tanrım bana hiç böyle bir şeyden bahsetmedi, uyduruyorsun, gölge etme başka ihsan istemez bu halklar senden..."

Balkan halkları Zalongo Halayı ile direnmiştir Osmanlı zulmüne. Her halaybaşı sömürgeci Osmanlı valisinin ismini lanetleyerek atmıştır kendini kayalıklardan aşağıya.

Bugün Amerika dünya imparatorluğu peşinde. Ama sonuçsuz, yine direnenleri bulacak karşısında. Latin halklarından Arap halklarına Vietnam'dan Türkiye'ye kadar hep direnenler var Amerika'ya karşı.

Timur'dan Büyük İskender'e, Cengizhan'dan Atilla'ya, Romalı Krallardan Kanuni Sultan Süleyman'a kadar en fazla yüz elli yıl sürmüştür zulmedenlerin yaşamı. Ama direnenler Spartaküs'ten bu yana yaşıyorlar. Ve kendi yasalarını yazıp kendi direnişlerini yaşıyorlar.

İşçiye Saldırı Var; “Emek Platformu” Ortada Yok; “Alternatif” Olduğunu İddia Edenler Ortada Yok!

Kölelik yasası, aynı zamanda ülkemizdeki sendikacılığın iflasıyla birlikte hatırlanacaktır.

Bir sendika niye vardır? Sendikacının görevi nedir? Bunların cevabı belli; en temelde işçinin haklarını savunmak, işçi sınıfını örgütlemek ve mücadelesine önderlik etmek. Ama ortadaki sendikalara ve sendikacılara bakıldığında, bu temel görevlerle bile bir ilişkilerinin kalmadığı ortadadır. Şu anda birşey yapıyor görünmeleri de yasak savmadan öte değildir.

Hani “**Emek Platformu**” diye bir örgütlenme vardı. Yüzbinlerce üyeli koca konfederasyonlar bir araya gelmişti bu platformda. İlk ciddi çatışmada, platform falan kalmadı. Herbiri kendi başına davranmaya başladı.

Böyle olması hiç sürpriz değildir. MGK sendikacılığı, devlet sendikacılığı yapan, bürokratlaşmış kastın, işçilerin birliği ve mücadelesini geliştirme gibi bir kaygılarının olacağını düşünmek saflık, hele “sınıf mücadelesi”ni bunun üzerine oturtmak, siyasi körlüktür. Türkiye solunda böyle yapanlar vardı.

Düzen sendikacıları, işçilerin köleleştirilmesine karşı direnişi örgütlemek yerine birbirini yiyor. Kongre, koltuk hesapları, devletle karşı karşıya gelme manevraları var sadece kafalarında. Oligarşi bu yasayı gündeme getirirken, onların bu durumlarına güvenmiştir. Bir kaç cılız açıklama, en fazlası bir iki miting yapıp seslerini keseceklerini biliyor-du çünkü.

Düzen sendikacılığı direnemez.

Düzen sendikacılığı birleştiremez.

Göstermelik, yasak savmacı eylemleri değil, oligarşiye geri adım attırarak bir direnişi örgütlemeyi yalnızca devrimci bir işçi önderliği yapabilir.

İşçileri birleştirici tek nitelik, devrimciliktir.

Bunun olmadığı yerde, şimdi olduğu gibi, birbirini yeme vardır.

Emek Platformu, kendi iflasını ilan etmiştir.

Yeni bir dinamik, bir mücadele gücü olarak ortaya çıktığını söyleyen **Sendikalar Birliği** de, düzen sendikacılığıyla gerçek bir hesaplaşma üzerine oturmadığı için, farkını koyacak bir şey yapamamaktadır. Yapamaz da.

Emek Platformu üzerine “güzeller” yapanlar, onu Türkiye sınıflar mücadelesinin merkezine yerleştirenler, onun “gündemine” tabi olmayı “sınıf politikası” sayanlar da o birliğin için-

dedir.

Bu yanılgılara hangi politika ve teorilerle düştü? Sendikalar niye bu hale geldi? Nasıl bürokratlaştı, hantallaştı, işçilerin mücadele dinamiklerini nasıl köreltti? Başta ilerici, devrimci, demokrat işçiler olmak üzere, tüm işçiler, sendikacılar bunları tartışmalıdır.

Gelinen nokta, sendika yöneticilerine dayanan “sınıf mücadelesi” anlayışının iflasıdır. Gerçekte sendika bürokrasisinin nasıl bir yozlaşma içinde olduğunu herkes biliyor, görüyor. Ama pragmatizm veya düzen içi politikalar nedeniyle görmezden, bilmezden gelmişlerdir. Bu bürokrasinin (sendika aristokrasisi de diyebilirsiniz) derdi işçi ve işçinin sorunları değildir. Bu nedenle örgütlenme yapmaz, eğitim yapmaz. Yapanları tasfiye etmeye çalışır.

Halihazırdaki dağınıklığın, pasifliğin, etkisizliğin aşılmasını sağlayacak tek şey; burjuvazinin düşüncelerinden arınmış, devrimci bir işçi cephesidir.

Sivil toplumcu muhalefet ufkunu aşamayan, “üretimden gelen gücün” sözünü edip, bunun gerektirdiği örgütlenişle, militanlığa sahip olmayanların işçi sınıfı mücadelesi içinde yapabileceği bir şey yoktur.

DEVRİMCİ işçi mücadelesi, DEVRİMCİ işçi örgütlenmesi kavramlarını bile ağzına almayanlar, sıradan bir dernek olmanın ötesine geçemezler.

Üretimden gelen gücünü kullanamıyorsan, başka şeyler yaparsın. Basın açıklaması, miting... O da tümüyle düzenin çizdiği sınırlar içinde; başka bir şey yok. Zamanında eleştirdiğimiz 1989 Bahar Eylemleri’nin yaratıcılığı, militanlığı bile yoktur bugünkü sendikacılıkta.

Devlet sendikacılığının düşünceleri, işçilerin beynini de büyük ölçüde dumura uğratmıştır; geniş bir kesim hükümetle diyaloglardan umut bekler haldedir. Bu havayı değiştirmek zorundayız. Bu havayı değiştirip, düzen sendikacılığın kopup cüretli adımlar atmak zorundayız. Pratik olarak bu yola girilmeden, işçi sınıfı mücadelesi üzerine büyük politikalar, teoriler yapmanın da bir anlamı yoktur.

İşçi Cephesi, bu yolda atılabilecek en etkili adımdır; Bu birlik, grupçulukların aleti olmamalıdır. Adı var, kendi yok olmamalıdır. Cepheyi, işçilerin tartıştığı, karar aldığı birlikler yaratarak örmeliyiz. İşçilerin düzen sendikacılığından memnuniyetsizliği yaygındır; mesele, önelirine, bu memnuniyetsizliği kanallı edebilecek alternatifler koyabilmektir.

Alternatifi yaratmak; örgütlenmede ve kölelik yasasına, gelecek başka saldırılara karşı direnişte, devrimcileşmektir.

TEKEL İŞÇİLERİNDEN PROTESTO

23 Mayıs günü saat 14.30’da yaklaşık 500 TEKEL işçisi TEKEL’in Özelleştirilmesine karşı Tek Gıda-İş Sendikası’ndan yola çıkarak İnönü Parkı’na kadar sloganlarla yürüdü.

Sayı 62

46

25 Mayıs 2003

Demokraside ve İttifaklarda Netleşmek

- EMEP'in "Hain"leri ve "İttifak"ları -

"Demokrasi mücadelesi", solun genelini birleştirecek bir ortak payda olarak düşünüldü. Demokratlar "devrim" için mücadele etmezdi, ama devrimciler "demokrasi" için mücadele ederdi. Bu anlamda devrimciler ve demokratlar için de "ortak nokta"ydı. Fakat, "demokrasi mücadelesi", (ve buna bağlı olarak da demokratlık) 90'lı yıllar boyunca alabildiğine şekilsizleşti; devrimci anlamından uzaklaştırıldı. Bugün gelinen noktada ise, bu "ortak payda" en keskin ayırım noktası olmaya aday.

Bu ayırımı keskinleştiren, demokrasinin bağımsızlıktan koparılması, iktidar olgusundan arındırılıp soyut bir "özgürlükler" tanımına dönüştürülmesidir.

Sonuçta ortada "sol" adına savunulan iki tür demokrasi var artık; emperyalist demokrasi ve halk demokrasisi.

Emperyalizmin 90'lı yıllar boyunca küreselleşme, globalizm adına meşrulaştırmaya çalıştığı "müdahale"ler, Afganistan, Irak işgaliyle yeni bir boyut kazanırken, bu gelişme, "demokrasi"den kimin ne anladığının da netleşmesini beraberinde getirdi.

*

"Türkiye solu" denildiğinde, bunun içine, ÖDP, EMEP gibi reformist legal partiler de, Kürt milliyetçiliği de katılmıştır. "Demokrasi mücadelesi"nin ittifakları içinde görülmüş, birlik çağrıları bunları da kapsamıştır.

ÖDP'nin, demokrasiyi, Avrupa demokrasisiyle, demokratikleşmeyi AB üyeliğiyle, Kürt milliyetçiliğinin ise, ABD işgali altında sağlanacak demokratik haklarla özdeşleştirdiği noktada, bunların **halkın demokrasi mücadelesinin** ne kadar içinde, ne kadar dışında olduğu tartışmalıdır.

*

Amerikan işgali altındaki "Irak demokrasisine" nasıl bakıldığı, temel bir ayırım noktasıdır. İdeolojik mücadelenin odaklaştığı noktalardan biri budur bugün.

Bu konuda en ciddi sıkıntıyı, Emek Barış Demokrasi Bloku üyeleri yaşıyor.

Çünkü bu blokun temel taşlarından biri olan Kürt milliyetçiliği, söylemde çeşitli farklılıkları olsa da, temelde Irak'taki Talabani-Barzani politikasıyla aynışmıştır.

Ekmek ve Adalet'in önceki sayılarında da üzerinde durduğumuz gibi, diğer blok üyeleri bu noktada bu somut durumu geçiştirme, yumuşatma, bu noktada ideolojik mücadeleden kaçınma tavrı içindedirler. Nereye kadar kaçılacak peki?

*

Örneğin, Evrensel Gazetesi'nde EMEP'ten Cihan

Soylu, geçen hafta şöyle yazdı:

"Biz..., emperyalizmin ekonomik-mali hakimiyetinin tekelsi siyasal gericiği üretip beslediğini; demokrasinin inşasını değil, ilgasını içerdiğini; işbirlikçi burjuva diktatörlüklerinin en büyük dayanağının emperyalizm olduğunu... işgal ile demokrasi arasında olumlama bağları kuranların hain olduklarını söylüyoruz." (Cihan Soylu, 19 Mayıs 2003)

Bu sözler, net bir belirleme içeriyor.

Talabani-Barzani çizgisi için yerine oturuyor. Peki ya, onunla fazla farkı kalmayan KADEK çizgisi nereye oturuyor bu değerlendirmede?

Öcalan "Amerikan'ın diktatörlükleri devirmesini" açıkça olumluyor. Katliam ve işgalin "demokratik gelişmenin önünü açtığı" söyleniyor. İşgal altındaki Irak'tan "demokratik Irak" diye, "Özgür Kürdistan" diye söz ediliyor. KADEK somut, pratik adımlarla bunun içinde yer alıyor.

Talabani'ye, Barzani'ye bunları söylerken, peki, PÇDK'nin, içindeki Kuzey Iraklı'lara silah bırakıp onların "demokratik Irak'a, özgür Kürdistan'a katılacağını" söyleyen KADEK çizgisinin farkı ne?

*

Barzaniler, ABD'nin bölgedeki diktatörleri yıkmasına yardımcı olarak kendi iktidarlarının yolunu açtılar. Kendi çizgilerinde pekala başarılıdılar! Burada tutarsız, ikircikli olan KADEK'tir. Geçmiş, Türkiye solunun etkisi, ABD saldırısı karşısındaki açık tavır, bütün bunlar KADEK'i pratikte böyle davranmaya itmiştir. Ama ideolojik olarak çoktan o noktaya varmışlardır. İşbirlikçiliği gizlemek, yumuşatmak veya "uzaktaki" işbirlikçiliği en sert biçimde eleştirirken, "yakındaki", ittifak içinde olunan" işbirlikçiliği bu eleştiriden muaf tutmak, açık bir "çifte standart" olduğu gibi, ideolojik-politik bir tutarsızlıktır.

Neyin ne olduğunu söyleyemediğiniz bu teorik kaosun içinde yine kendiniz kalırsınız.

O zaman hainlik nedir, hainler kimdir? Ulusal çıkarlar nedir, halkların çıkarları nedir, bunları kim savunuyor, kim savunmuyor, netleşmek zorundasınız. Kaçak dövüşemezsiniz.

ABD saldırısına karşı mücadele için, "demokrasi mücadelesinin önderliği" için "Blok" üzerine yaptığınız tüm teoriler çökmüştür; bu noktada doğrulanan tek bir beklentiniz ve öngörünüz yoktur.

"Emek Barış Demokrasi Bloku" adlandırması, ittifakınızın temelidir de bir yerde. Ama bu noktada "demokrasi" konusundaki farklılaşmayı görmezden gelmek, mümkün müdür? Ayırım, basit taktik bir ayırım değil,

ideolojik bir ayrımdır. İşgal altında, Amerika hi-mayesinde bir demokrasiden söz ediliyor. Bunu görmezden gelerek nereye varılabilir?

Bunun cevabı, düzen içileşmektir.

Bu yüzden, netleşme kaçınılmazdır.

*

EMEP, reformist blok içindedir. İdeolojik olarak daha farklı bir noktada duruyor olması, bu gerçeği değiştirmiyor. EMEP'i bu "kategoriyeye" koyan biz de değiliz; "HADEP, EMEP, ÖDP..." klışesinin sahibi kendileridir. Pratik de durdukları yer de ortadadır.

İttifaklarda önceliklerinin reformist, Avrupalı, sivil toplumsal olması, Kürt milliyetçiliğinin "barış" gündemine tabi olurken, F tiplerine karşı direniş gündeminden kaçılması, reformist bir çizginin sonuçlarıdır. Sendikal alandan pratik eylemlere kadar ittifaklarında öncelik saydığımız kesimlerdir. ÖDP'nin teorisiyle pratiği, mesela EMEP'e göre, birbiriyle daha uyumludur. EMEP ise, mesela Avrupa Birliği, Amerikan müdahaleciliği, sosyalizm gibi konularda daha doğru şeyler söylerken, ülkemiz sınıflar mücadelesindeki pratik yerleri başkadır.

Bir partiyi değerlendirirken onun sözlerine değil, eylemlerine bakılması gerektiğini kuşkusuz EMEP de bilir.

Üç yıldır, EMEP ve diğer reformist kesimler, Avrupalılar ne kadar "gündemimiz değil" deseler de, bu ülkenin gündeminden hiç çıkmayan bir direniş var. Siz hangi gündemle uğraşıyorsunuz anlatın. Yasak savmacı, düzen sendikacılarına eklenmiş eylemlerle "sınıfın sorunları"yla mı uğraştığınızı sanıyorsunuz? Direnişi, F tipleri sorununu yok sayanlar, "gündemimiz değil" diyenler, kendi yöntemleriyle mücadele etmezlerse, devletin şiddetini onaylıyorlar demektir. F tiplerini, devrimcilerin imha edilmesini, devrimci düşüncenin yok edilmesini onaylıyorlar demektir. Bu nesnel sonuç, EMEP reformizmini de kapsıyor. Aynı bugün Irak'taki gelişmelere ilişkin emperyalizmden demokrasi bekleyenlere "hain" denilmesine rağmen ideolojik-politik Barzani-Talabani çizgisinin meşrulaştırılmasına hizmet edildiği gibi. Bir yandan hain denilirken, bir yandan bunun "Kürtlerin kendi kaderlerini kendi bildiklerinde tayin etme hakları" (Mustafa Yalçınar, (29 Nisan 2003 Yeniden Özgür Gündem) olduğu söylenir.

*

Netleşme kaçınılmazdır. Teori bir yerde, pratik bir yerde devrim yolu yürünemez. Netleşme kaçınılmazdır; bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde, ne ideolojide, ne pratikte kaçak dövüşülmez.

kahramanlar Ölmez

Hüseyin CEVAHİR 1 Haziran 1971

"Mahiir Hüseyiin Ulaaaş... Kurtuluş Kadar Savaş!" Türkiye sonunda bu slogan kadar kalıcılaştırmış, on yıllara yayılmış başka bir slogan yoktur. Slogan, **kesintisiz devrim**'in ve Parti-Cephe çizgisinin **kesintisizliğinin** simgesidir adeta. Hüseyin Cevahir, bu en kalıcı slogana can verenlerden biridir.

Cevahir 1950'de Dersim'de doğdu. Türkiye devriminin önderlerinden biri olmaya uzanan asıl olarak Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne girişıyla şekillendi. Önce FKF, ardından Dev-Genç bünyesinde revizyonizme, parlamentoculuğa, cuntacılığa karşı verilen ideolojik savaşın tam ortasında Cevahir. Devrimin yolunu revizyonizme kesin darbeler indirerek açtılar. Partinin örgütlenme sürecinde de en önde görevler üstlendi Cevahir. THKP-C Genel Komitesi üyesi oldu. Genel Komite'deki işbölümünde Kürdistan sorumluluğunu üstlendi. Bir süre de Karadeniz'in çeşitli bölgelerinde çalıştı.

Mahir Çayan ve Ulaş Bardakçı ile birlikte İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'un kaçınıp, cezalandırılması eylemi dahil, THKP-C'nin gerçekleştirdiği birçok eylemde yer almıştır.

1 Haziran 1971'de Mahir Çayan'la birlikte İstanbul Maltepe'de kuşatıldıkları evde, 51 saat süren çatışmada Parti-Cephe'nin en önemli geleneklerinin ilk tohumlarını atarak ölüm-süzleştirdi.

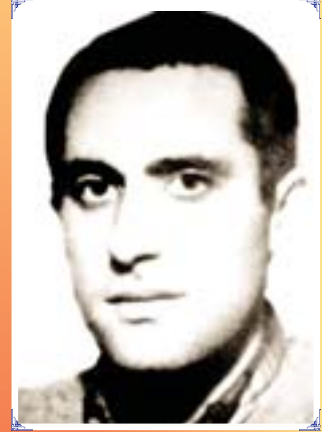
Kuşatma altında teslim olmama geleneğinin, eylemde, direnişte halka zarar vermeme geleneğinin yaratıcılarından biridir.

1 Haziran 1971'de İstanbul Maltepe'de kanıyla bu toprakları sularken bu topraklarda devrimin gelişip güçleneceğini biliyordu.

Onlar, emperyalizmin işgali altındaki yeni-sömürge Türkiye'de bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mümkün olan tek yolun, yokluktan, açlıktan, tutsaklıktan kurtulmanın, Susurluk'uyla, kontrgerillasıyla, infazlarıyla, işkenceleriyle faşist düzene son vermenin tek yolunun silaha sarılmaktan geçtiğini gören ve gösterenlerdir. "**Tek yol devrim**" sloganı, "Mahir, Hüseyin Ulaş..." sloganının tamamlayıcısı olarak onlar tarafından Türkiye halkların armağan edilmiştir.

Bir Gerilla Şehit Düştü

16 Mayıs'ta Tokat'ın Almus ilçesi yakınlarında TKP/ML TİKKO gerillaları ile devlet güçleri arasında çıkan çatışmada, TİKKO gerillası Emel Kılıç şehit düştü.

Medya

Star Gazetesi'nin Ahlakı

Şengül Akkurt'un şehit düşmesi haberini burjuva basının çoğu "acar hafiyelik" numaraları ile verdi. Ama bunların arasında Cem Üzan'ın **Star Gazetesi**, kendine "özel bir yer" edinmeyi başardı.

Star'ın **KAMİL ELİBOL** ve **MUSTAFA PEKCAN** imzasıyla yayınlanan haberinin başlığı ve altındaki spot şöyleydi:

"Sıkıştı patladı

Hedefinin Başbakanlık veya Adalet Bakanlığı olduğu iddia edilen 'canlı bomba', eylem öncesi geldiği Crocodile Kafe'de ihtiyacını gidermek için tuvalete girdi. ... vücudundaki bomba patladı."

Bu manşeti bulduğunuzda yazışlarında oturup bir güzel kakhahalar attınız mı, ne güzel ahlakınıza uygun bir başlık bulduğunuz kutlamak için şampanyalar da patlattınız mı? Eminiz yapmışsınızdır.

Sen gazetecilik yaptığını mı sanıyorsun? Nasıl

bir ahlaka sahipsiniz? Kim büyüttü sizi? Nerede, kimin kucağında yetiştiniz? Afganlılara bombalar yağdıran pilotun kendini futbol maçında hissettiğindeki haleti ruhiyesi ile aranızdaki fark ne?

"Adının açıklanmasını istemeyen bir savcı dedi ki..." Geçin bu numaraları. Beyinlerinizdeki bütün pislikleri, alavere dalaverelerinizi, nereden ne kapabiliriz hesaplarınızı hep bu ifadelerle başlayan cümlelerle anlatmaya alışmışsınız. Sorumluluk duymak, ahlak yok, habercilik hiç yok.

Şengüllerin yüksek ahlakı karşısında ezilip büzülürsünüz; bir yanda akşam hangi barda fahişelerle fink atacağını düşünen serseriler, öte yanda ömrünü halkının kurtuluşuna adanmış kahramanlar. Elbette ezileceksiniz. Beyninizdeki pislikleri akıtarak da kendinizi tatmin edemezsiniz.

Güya sulandıracak, zulmün karşısındaki fedayı (en azından okurlarınız nezdinde) tartıştırmamış olacaksınız, öyle mi; ne beyhude bir çaba! Küçük beyinleriniz ölümü hiçe sayan o kişiliği hiçbir zaman anlayamaz.

Yurtdışından

Londra'da Konser

4 binden fazla Türkiye'li düzenlenen gecede, 17 Mayıs günü Londra'yı "Eşkiya dünyaya hükümdar olmaz" sloganıyla salladı.

Anadolu Halk Kültür Merkezinin düzenlediği konser, semah ekibi gösterisiyle başladı. Daha sonra Amerikan imparatorluğunun dünyaya hakim olma savaşlarını ve buna karşı halkların direnişini, Türkiye'li devrimcilerin direnişlerini anlatan bir konuşma yapıldı. Konuşmanın ardından Zafer Gündoğdu, Musa Eroğlu sahneye çıktı. Anadolu türkülerıyla yürekler kabardı, ardından AHKM saz ekibinin dinletisi sunuldu. Grup Yorum'un marşları, Edip Akbayram'ın hiç eskimeyen türküleri ve son olarak da Haluk Levent şarkılarını dinleyen kitle, coşkulu geçen gecede sık sık emperyalizme karşı sloganlarını haykırdı.

Berlin'de Panel

Almanya ceza yasasının "terör maddesi" olarak bilinen 129-a maddesine karşı Berlin'de bir panel düzenlendi. Almanya, Filistin ve Türkiye'den 7 ko-

nuşmacının yer aldığı panelde, bu yasa maddesiyle Almanya devletinin; bütün ilericileri ve anti-faşist, anti-emperyalistleri kriminalize ettiği vurgulandı.

Alman panelist, devletin 129-a'ya dayanarak yıllarca ilericilere baskı uyguladığını söylerken, Filistinli panelist, Alman devletinin yabancılar ve Filistinliler üzerindeki baskıcı ve ırkçı uygulamalarına değindi. TAYAD KOMİTE adına söz alan konuşmacı ise, onlarca Türkiye'li devrimcinin bu maddeye göre yargıldığını ve hapis cezalarını ağır tecrit koşullarında yaşadıklarını belirtti. Panel, "terör maddesi"ne karşı mücadele çağrısı ile sona erdi.

Avusturya'da Gösteriler

6 Mayıs'ta bin ve 13 Mayıs'ta 200 bin kişinin katıldığı "emeklilik yasası"na karşı büyük yürüyüşlerde Cephe güçleri de bayrak, pankart ve sloganlarıyla yerlerini aldılar. Viyana'daki yürüyüşlerde hapishanelerdeki tecriti anlatan dövizler taşıyan, tüm dünyada emekçilere yönelik emperyalist saldırılara dikkat çeken Cephe Güçleri, 11 Mayıs günü düzenlenen ve Mathaus'ta Hitler'in fırınlarında yaktığı insanları anmak için yapılan mitingte de faşizme karşı öfkelerini haykırdılar. Ayrıca aynı gün aynı konuyla ilgili Graz'da bir de panel yapıldı.

Sayı 62

49

25 Mayıs 2003

köyün! Delisi

"SIR"ların "SIRRI" ONDA!

F tipleri gerçeğini dünyadan gizleyebilmek için en olmadık yalanları söyleyen Cemil Çiçek, yolsuzlukla mücadelelenin önündeki en büyük engelin, anayasada yer alan "sır" kavramı olduğunu söylemiş. Boşversin masal anlatmayı, şu Susurluk sırlarını, Korkut Eken ile ne iş çevirdiklerini bir anlatsa da herkes öğrense!

Derin Dondurucuya koyun

Wolfowitz'in fırcasından sonra bir Amerikancı yazmış; "ABD ilişkileri iyice buzlaştıyor. İlişkilerde soğuk bir dönem başlıyor..."

Bırakın donsun! Yetmez derin dondurucuya koyun. O ilişkiler ısındıkça, namuslu herkesin gördüklerinden, onursuzluklardan kanı donuyor.

Kanımız bağımsızlık ateşiyle kaynasın, ABD ile ilişkiler donsun!

Yalancı Feyzo'nun son yalanı!

Emniyet Genel Müdürlüğü sözcüsü Feyzullah Arslan'ın son yalanı, "Dikmen lisesindeki gençlerimizi sorgulamaya hiçbir polisin okula gitmediği" oldu.

Zaten 70 milyon bir hulusünasyondur görmüş, iyi ki "yalancı Feyzo" konuştu da rüyadan uyandık. Sen konuş Feyzo, sen konuş; gözlerin her şeyi anlatıyor!

"Evet biz milli görüşçü değiliz. Ancak hiç kimse bizi gayri-milli görüşçü olarak da nitelendiremez." (Tayyip Erdoğan)

TERCÜMESİ: Ne öyleyiz, ne böyleyiz, yanar döneriz. Hali keyfiyet nasıl gerektirirse o yana döneriz

Balyoz Timi Şokta!

"... Kadından yaklaşık 5 dakika önce tuvalete giren ve patlama olduğunda kafeden çıkmış olan Ankara Emniyet Müdürlüğü Balyoz Timi'nde görevli bir polis memuru şoka girdi..." [Zaman]

Balyoz Timi kahramanına bakın! Bir de Balyozcu olmasaydı?!...

Sayı 62

50

25 Mayıs 2003

ÇİZGİYLE

